



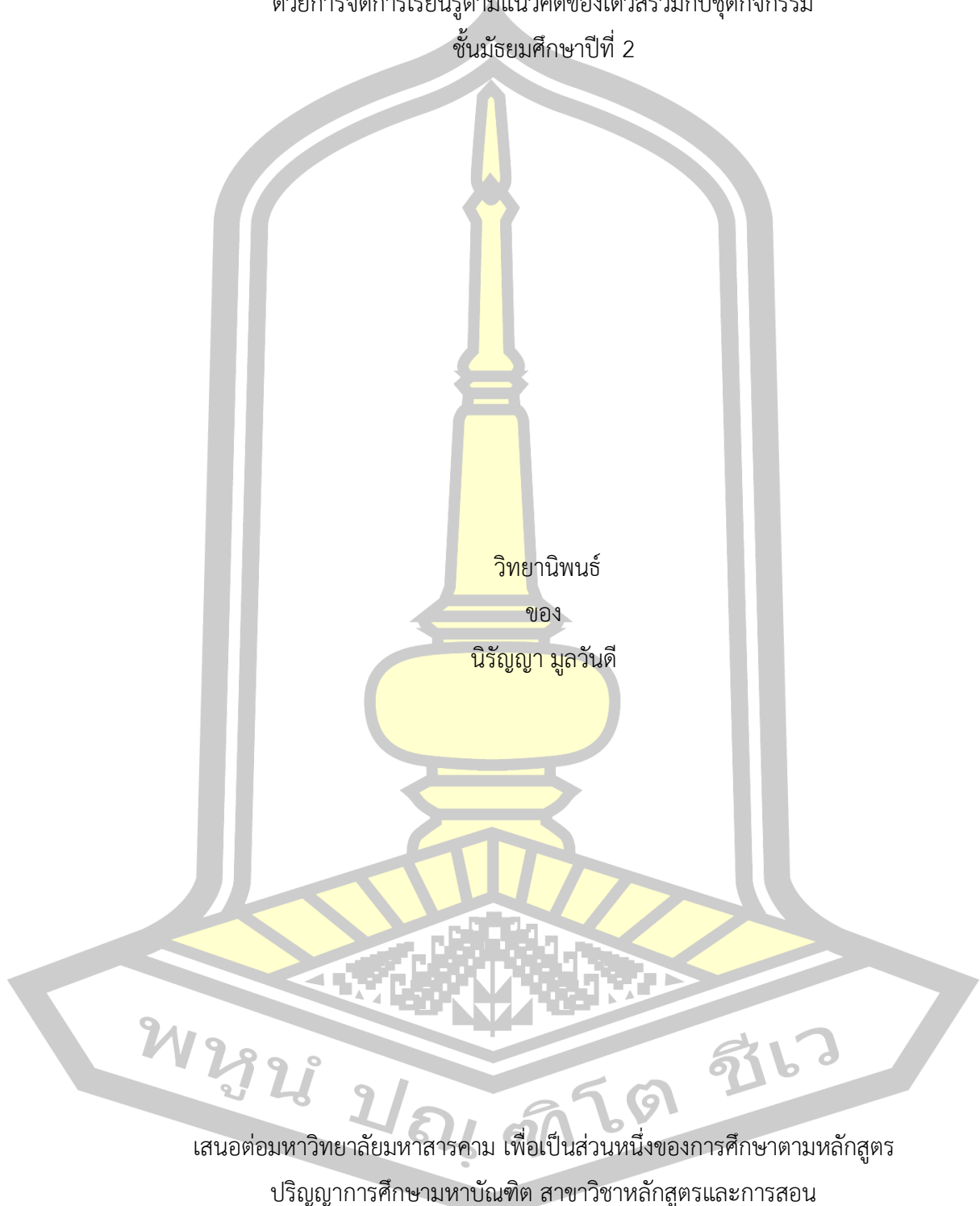
การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการแสดง วิชานาฏศิลป์
ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

วิทยานิพนธ์
ของ
นิรัญญา มุลวันดี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มิถุนายน 2566

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการแสดง วิชานาฏศิลป์
ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2



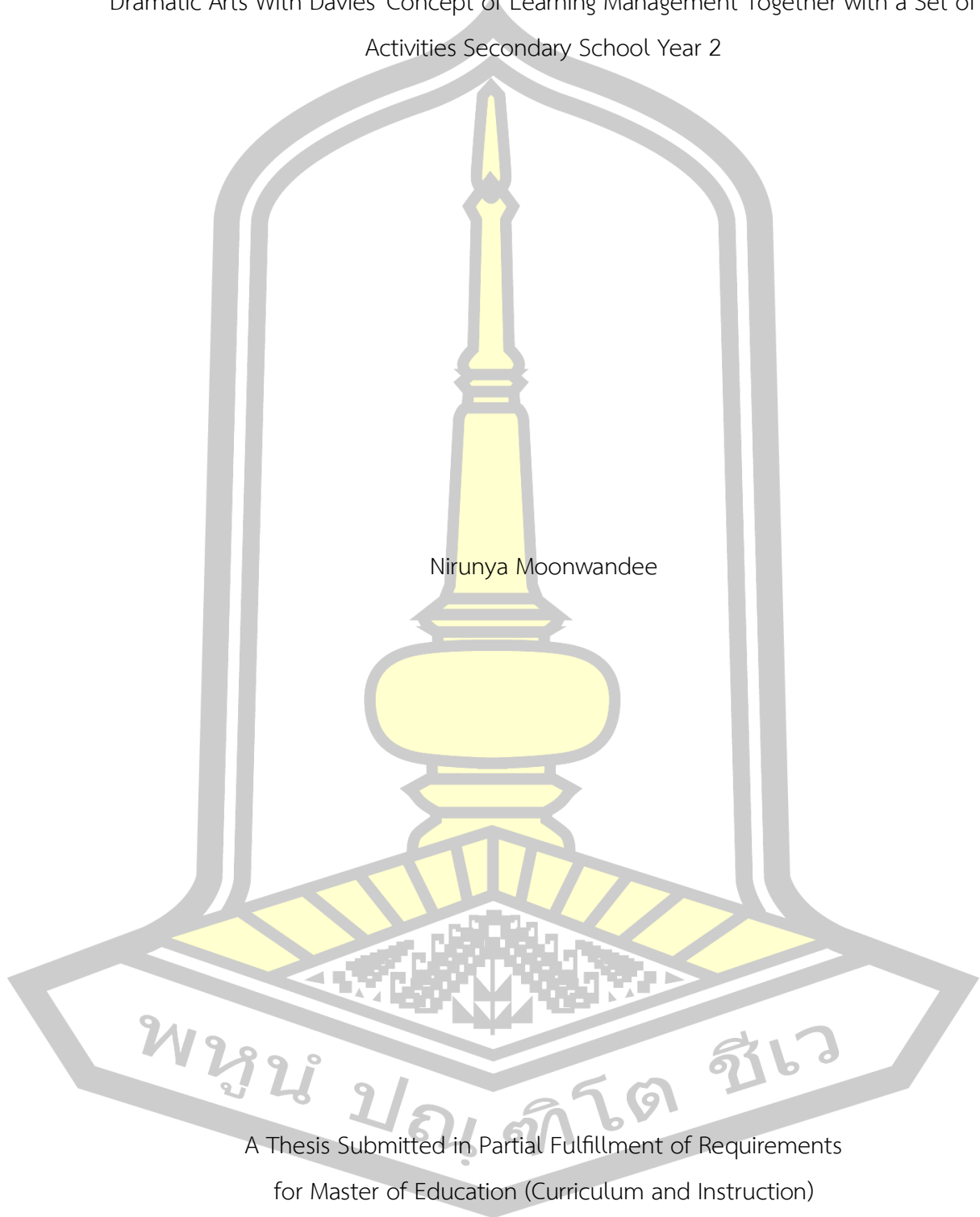
เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

มิถุนายน 2566

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

The Development of Academic Achievement and Acting Skills in the Subject of
Dramatic Arts With Davies' Concept of Learning Management Together with a Set of
Activities Secondary School Year 2

Nirunya Moonwandee



A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Education (Curriculum and Instruction)

June 2023

Copyright of Mahasarakham University



คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางสาวนิรัญญา มูลวันดี
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
หลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(รศ. ดร. มนตรี วงษ์สะพาน)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผศ. ดร. สาคร อัมจักร)

กรรมการ

(ผศ. ดร. ธนดล ภูสีฤทธิ์)

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(ผศ. ดร. สมทรง สิทธี)

มหาวิทยาลัยขอนแก่นให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

(รศ. ดร. ขวลิต ชูกำแหง)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รศ. ดร. กิริสน์ ชัยมูล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

พุทธ มนุ ชาติ ชีวะ

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการแสดง วิชานาฏศิลป์ ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2		
ผู้วิจัย	นิรัญญา มุลวันดี		
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาคร อัจฉกร		
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต	สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2566

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีความมุ่งหมาย 1) พัฒนาแผนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3) เปรียบเทียบทักษะการแสดงวิชานาฏศิลป์ 4) ศึกษาการใฝ่เรียนรู้ 5) ศึกษาเจตคติ ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนเสื่อโก้ววิทยาสรรค์ อำเภอลือชัย จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 2 ห้อง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 จำนวน 26 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 จำนวน 30 คน จำนวน 56 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม จำนวน 4 แผน ๆ ละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 8 ชั่วโมง) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.27–0.83 ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ 0.83 3) แบบวัดความสามารถในการแก้ปัญหาแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ค่าอำนาจจำแนกอยู่ในช่วง 0.22–0.83 ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.87 3) แบบวัดการใฝ่เรียนรู้ จำนวน 20 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 5) แบบวัดเจตคติ จำนวน 20 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเพื่อตรวจสอบสมมติฐาน Wilcoxon Signed Ranks Test

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับซึ่งเป็นตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรมและทักษะการแสดงหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ

.01 เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย

3. เปรียบเทียบทักษะการแสดงวิชานาฏศิลป์ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรมหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย

4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรมมีใฝ่เรียนรู้อยู่ในระดับดีมาก

5. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรมมีเจตคติต่อการเรียนวิชานาฏศิลป์อยู่ในระดับดีมาก

โดยสรุปแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรมมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเหมาะสำหรับการนำไปพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะการคิดทั้งความรู้และทักษะปฏิบัติ จึงควรส่งเสริมให้ผู้สอนนำแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่อไป

คำสำคัญ : การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, ทักษะการแสดง, การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์, ชุดกิจกรรม



TITLE	The Development of Academic Achievement and Acting Skills in the Subject of Dramatic Arts With Davies' Concept of Learning Management Together with a Set of Activities Secondary School Year 2		
AUTHOR	Nirunya Moonwandee		
ADVISORS	Assistant Professor Sakorn Atthajakara , Ed.D.		
DEGREE	Master of Education	MAJOR	Curriculum and Instruction
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2023

ABSTRACT

The purposes of this research were 1) to develop a learning plan based on Davies' concept in conjunction with a series of activities; with efficiency according to the 80/80 criteria 2) Compare academic achievement 3) Compare performance skills in dramatic arts 4) Study eagerness to learn 5) Study attitude suaKok Wittayasan School Wapi Pathum District Under the Maha Sarakham Provincial Administrative Organization, 2 rooms, consisting of 26 students in grade 2/1, 30 students in grade 2/2, 56 The tools used in the research were: 1) Davies' learning management plan combined with activity sets, 4 plans, 2 hours each, totaling 8 hours), 4 multiple-choice learning achievement tests, 30 items. Classified power from 0.27–0.83 The confidence value of the whole version was 0.83. 3) The multiple-choice problem solving ability test with 4 options, 30 items, the discriminant power ranged from 0.22–0.83. The confidence value of the whole version was 0.87. Learn 20 items The consistency index was equal to 1.00. 5) The attitude scale of 20 items had the consistency index equal to 1.00. The statistics used in data analysis were mean, percentage, standard deviation. and statistics to verify the hypothesis Wilcoxon Signed Ranks Test.

The research results are as follows:

1. Efficacy of the Davies-based Learning Unit Plan with Activity Packs Grade 2 is as effective as the 80/80 criteria set.

2. Compared the learning achievement by Davies' concept of learning management with activity set and performance skills after school was higher than before. Statistically significant at the .01 level according to the hypothesis of the research.

3. To compare the performance skills of the dance class according to Davies' concept with the after-school activity package higher than before. with statistical significance at the .01 level according to the hypothesis of the research.

4. Mathayomsuksa 2 students who studied with the learning management plan based on the concept of Davies together with the activity pack has a very good level of learning.

5. Mathayomsuksa 2 students who studied with the learning management plan based on the concept of Davies, together with the activity pack, had a very good attitude towards learning dance.

In summary, Davies' conceptual learning plan is combined with a series of activities. Efficient and effective, suitable for developing students to have thinking skills, both knowledge and practical skills. Teachers should be encouraged to integrate the Davies-based lesson plan into a set of activities. to be used in further learning activities.

Keyword : Development of Academic Achievement, Acting Skills, Learning Management According to Davies' Concept, Activity Set

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สาคร อัฒจักร อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษา ตลอดจนดูแลอย่างใกล้ชิดจน วิทยานิพนธ์เสร็จสมบูรณ์ รองศาสตราจารย์ ดร.มนตรี วงษ์สะพาน ประธานกรรมการควบคุม วิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนดล ภูสีฤทธิ์ กรรมการสอบ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมทรง สิทธิ ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ที่ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นางวิภาวี ไชยศรีจันทร์ ตำแหน่งครู วิทยฐานะเชี่ยวชาญ เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านแผนการจัดการ แบบวัดด้านใฝ่เรียนรู้ และแบบวัดเจตคติ นางสุภาวดี ยนต์ชัย ตำแหน่งครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านแผนการจัดการเรียนรู้ แบบวัดด้านใฝ่เรียนรู้ และแบบวัดเจตคติและนายวีระศักดิ์ มะลิมาศ ตำแหน่งครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง เป็นผู้เชี่ยวชาญด้าน การวัดและประเมินผล

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนเสื่อไก่กัวิทยาสรรค์ ที่อำนวยความสะดวกในการเก็บ รวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยจนสำเร็จตามวัตถุประสงค์ และขอบคุณนักเรียนโรงเรียนเสื่อไก่กัวิทยา สรรค์ ที่ได้ให้ความร่วมมือในการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้เป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อคุณแม่ที่เป็นกำลังใจและสนับสนุนให้วิทยานิพนธ์ ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชา พระคุณบิดา มารดา บुरพจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่มีส่วนในความสำเร็จของการวิจัยในครั้งนี้และ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจต่อไป

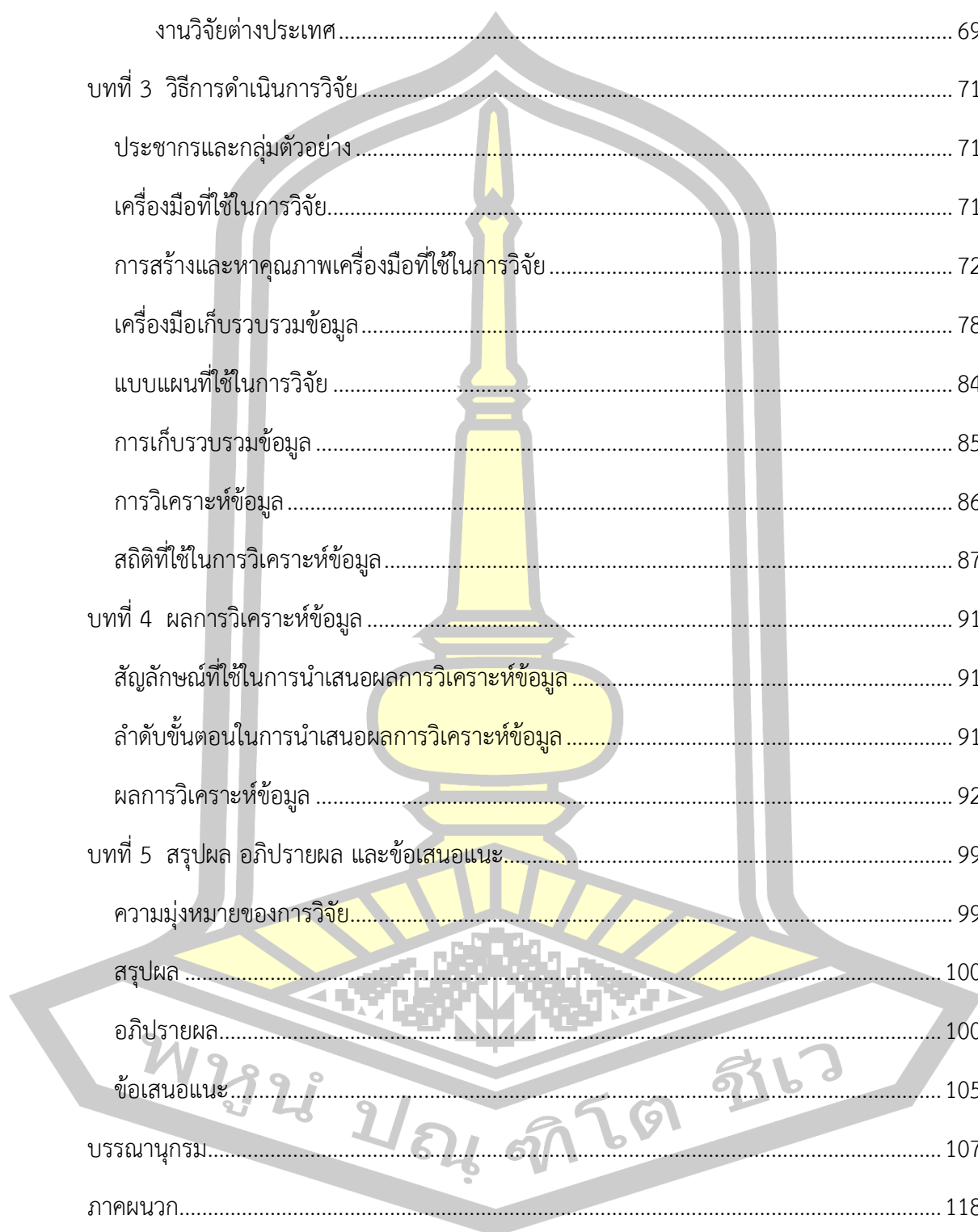
นิรัญญา มุลวันดี

พหุณ ปณ ทิโต ชีเว

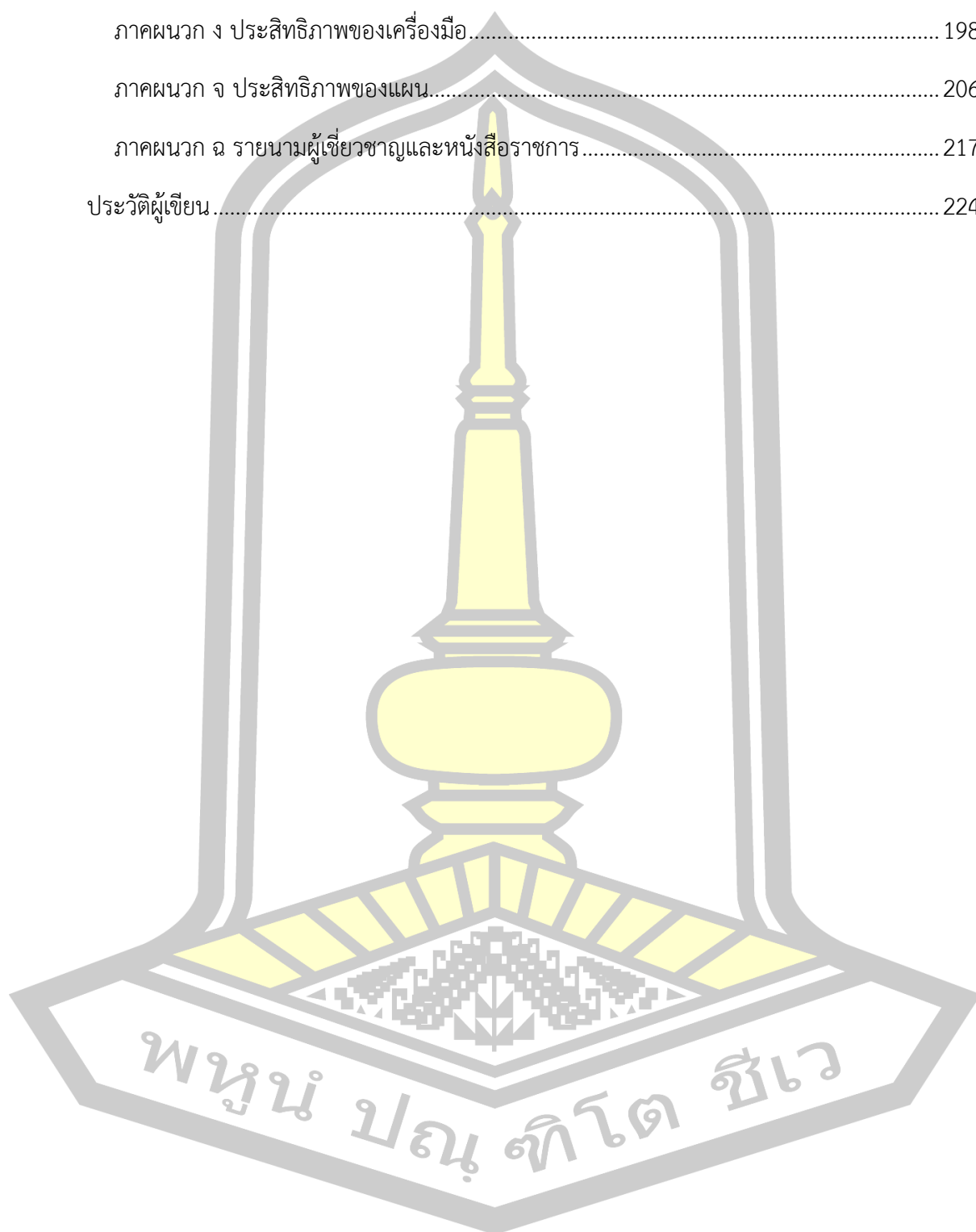
สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฌ
สารบัญตาราง.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
สมมติฐานของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.....	9
แผนการจัดการเรียนรู้.....	17
รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์.....	21
ชุดกิจกรรม.....	24
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	26
ทักษะการแสดง.....	31
คุณลักษณะอันพึงประสงค์ใฝ่เรียนรู้.....	50
เจตคติต่อการเรียน.....	59
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	64

งานวิจัยในประเทศ.....	64
งานวิจัยต่างประเทศ.....	69
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	71
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	71
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	71
การสร้างและหาคคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	72
เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล.....	78
แบบแผนที่ใช้ในการวิจัย.....	84
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	85
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	86
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	87
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	91
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	91
ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	91
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	92
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	99
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	99
สรุปผล.....	100
อภิปรายผล.....	100
ข้อเสนอแนะ.....	105
บรรณานุกรม.....	107
ภาคผนวก.....	118
ภาคผนวก ก ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม.....	119
ภาคผนวก ข แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้และผลการประเมิน.....	159



ภาคผนวก ค คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	175
ภาคผนวก ง ประสิทธิภาพของเครื่องมือ.....	198
ภาคผนวก จ ประสิทธิภาพของแผน.....	206
ภาคผนวก ฉ รายนามผู้เชี่ยวชาญและหนังสือราชการ.....	217
ประวัติผู้เขียน.....	224



สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 มาตรฐาน ศ 3.1	14
ตาราง 2 มาตรฐาน ศ 3.2	15
ตาราง 3 โครงสร้างรายวิชา	16
ตาราง 4 วิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ สารการเรียนรู้ จุดประสงค์	73
ตาราง 5 วิเคราะห์ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในหน่วยการเรียนรู้พื้นฐานพจนานุกรมไทยกาฬสินธุ์ และทักษะการแสดงผลพจนานุกรมไทยกาฬสินธุ์ สอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	79
ตาราง 6 แสดงแบบแผนการวิจัยแบบ Pre Experimental Design (One-Group Pretest-Posttest Design).....	84
ตาราง 7 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย	86
ตาราง 8 การหาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยถือเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80 ตัวแรก.....	92
ตาราง 9 การหาประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยถือเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80 ตัวหลัง.....	93
ตาราง 10 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบก่อนเรียนและหลังเรียนของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	94
ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบทักษะการแสดงวิชานาฏศิลป์ก่อนเรียนและหลังเรียน ..	94
ตาราง 12 ผลการวิเคราะห์คุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านใฝ่เรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.....	95
ตาราง 13 ผลการวิเคราะห์เจตคติต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม.....	96
ตาราง 14 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์โดยผู้เชี่ยวชาญ	180
ตาราง 15 ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (B) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	182
ตาราง 16 ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	184

ตาราง 17 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ โดยผู้เชี่ยวชาญ	186
ตาราง 18 ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์	188
ตาราง 19 ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์	190
ตาราง 20 สรุปผลคะแนนรวมของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์	192
ตาราง 21 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดการใฝ่เรียนรู้ของนักเรียนโดยผู้เชี่ยวชาญ	194
ตาราง 22 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดข้อคำถามกับพฤติกรรมแสดงออกถึงเจตคติโดยผู้เชี่ยวชาญ	195
ตาราง 23 การทดลองแบบกลุ่มใหญ่หรือภาคสนาม (Field Testing) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยถือเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80	196
ตาราง 24 ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม	199
ตาราง 25 ผลการประเมินคุณภาพชุดกิจกรรมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม	201
ตาราง 26 แบบประเมินบุคลิกภาพทักษะการแสดงโดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม	202
ตาราง 27 ผลการวิเคราะห์คุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านใฝ่เรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.....	203
ตาราง 28 ผลการวิเคราะห์เจตคติต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม.....	204
ตาราง 29 การหาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และผลลัพธ์ (E_2) ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม โดยถือเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80	207
ตาราง 30 สรุปคะแนนการหาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1).....	211
ตาราง 31 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม.....	212
ตาราง 32 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการแสดง วิชา นาฏศิลป์ก่อนและหลังเรียนของ	215

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ไทยเป็นสิ่งที่แสดงถึงเอกลักษณ์ของความเป็นไทยได้อย่างชัดเจน คนไทยจึงควรรักษาไว้ให้คงอยู่กับประเทศไทยต่อไป นอกจากนี้วัฒนธรรมยังเป็นการดำเนินชีวิตที่มนุษย์สร้างขึ้น ไม่ว่าจะเป็นงานด้านการละเล่น การแสดง การร้องเพลง พุทธกิจกรรม และบรรดาผลงานทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นงานด้านจิตรกรรม สถาปัตยกรรม ศิลปะ วรรณคดี ดนตรี ปรัชญา ศีลธรรม จรรยา ภาษากฎหมายความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณี ความรู้ ลักษณะที่แสดงถึงความเจริญงอกงาม มีความเสื่อมเสียของสังคม และในขณะเดียวกันวัฒนธรรมยังกำหนดชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในสังคม ทั้งเรื่องความเป็นระเบียบ ความรู้สึก ความประพฤติ และกริยาอาการหรือการกระทำใด ๆ ของมนุษย์ลงรูปเป็นพิมพ์เดียวกันและแสดงออกมาให้ปรากฏเป็นภาษา ศิลปะ ความเชื่อถือ ระเบียบ ประเพณี ความกลมเกลียว ความก้าวหน้าของศาสตร์และศิลปะวัฒนธรรมอันดีงามของประชาชน ดังนั้นวัฒนธรรมจึงมีอิทธิพลต่อความเป็นอยู่ของประชาชน และต่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติเป็นอย่างมาก ซึ่งได้ถ่ายทอดกันมารุ่นต่อรุ่น โดยถ้าสิ่งใดที่ดีแล้วก็เก็บไว้ สิ่งใดควรแก้ก็ทำการแก้ไขให้ดียิ่งขึ้น เพื่อจะได้ส่งเสริมให้มีลักษณะที่ดีและเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติต่อไป (ไพศาล ภูไพบูลย์, อังคณา ตติรัตน์ และ ปนัดดา มีสมบัติงาม, 2550)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 นั้นเป็นหลักสูตรที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคนให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทางด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม และมีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต ซึ่งกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ และกลุ่มสาระที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ ความมีคุณค่า ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ กิจกรรมทางศิลปะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง อันเป็นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้ เกิดความซาบซึ้งในคุณค่าของศิลปะ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงออกอย่างอิสระในศิลปะแขนงต่าง ๆ ประกอบด้วยสาระสำคัญ 3 สาระ ได้แก่ สาระที่ 1 ทักษะศิลป์ มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบศิลป์ ทักษะธาตุ สร้างและนำเสนอผลงานทางทัศนศิลป์จากจินตนาการ โดยสามารถใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสม รวมทั้งสามารถใช้เทคนิควิธีการของศิลปินในการสร้าง

งานได้อย่างมีประสิทธิภาพ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่างานทัศนศิลป์ เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่าง ทัศนศิลป์ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่างานศิลปะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และสากล ชื่นชม ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน สารคดี 2 คนตรี มีความรู้ ความเข้าใจองค์ประกอบดนตรี แสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่า ดนตรี ถ่ายทอดความรู้สึกทางดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชมและประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน เข้าใจ ความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และสากล ร้องเพลง และเล่นดนตรีในรูปแบบต่าง ๆ แสดงความ คิดเห็นเกี่ยวกับเสียงดนตรี แสดงความรู้สึกที่มีต่อดนตรีในเชิงสุนทรียภาพ เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่าง ดนตรีกับประเพณีวัฒนธรรม และเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ สารคดี 3 นาฏศิลป์ มีความรู้ความเข้าใจ องค์ประกอบนาฏศิลป์ แสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ ใช้ศัพท์เบื้องต้นทางนาฏศิลป์ วิเคราะห์วิพากษ์อาจารย์ คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ สร้างสรรค์ การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ ประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่าง นาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญา ท้องถิ่น ปัญญาไทย และสากล (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552)

รูปแบบการเรียนการสอนทักษะการแสดงของเดวีส์ (Davies) เป็นทักษะการแสดง ส่วนใหญ่จะประกอบด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ ได้ก่อน แล้วค่อยเชื่อมโยงเป็นทักษะใหญ่จะช่วยให้เรียนรู้ได้ดีและรวดเร็วขึ้น มีชั้นการเรียนการสอน ดังนี้ ชั้นสาธิตการกระทำ ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการปฏิบัติตั้งแต่ต้นจนจบอย่างเป็นปกติตามธรรมชาติ ไม่ช้า-เร็วเกินไป ผู้เรียนควรได้รับคำแนะนำให้สังเกตจุดสำคัญที่ควรเอาใจใส่พิเศษ ชั้นสาธิต ทักษะย่อย ผู้เรียนปฏิบัติและทำตามทีละส่วนอย่างช้า ๆ ชั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย โดยไม่มีการสาธิตหรือแบบอย่างให้ดู ผู้สอนคอยชี้แนะช่วยแก้ไขจนกระทั่งผู้เรียนทำได้แล้วเริ่มทักษะย่อยใหม่ ชั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้วอาจได้รับคำแนะนำเทคนิควิธีการที่มีประโยชน์เพิ่มเติม เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้น รวดเร็วขึ้น ง่ายขึ้น ปลอดภัยขึ้น ชั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ต่อเนื่องจนจบ ฝึกปฏิบัติจนชำนาญ สามารถปฏิบัติทักษะได้สมบูรณ์อย่าง สม่าเสมอ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะที่ประกอบทักษะย่อย ๆ ได้อย่างดี มีประสิทธิภาพ สมบูรณ์ และพัฒนาทักษะให้เป็นเลิศ (วีณา ประชากุล และประสาท เมืองเฉลิม, 2563)

นาฏศิลป์และการละครไทยเป็นศิลปะการแสดงที่มีมาช้านาน มีความงดงามและมีคุณค่าต่อ สังคม เป็นสิ่งที่สร้างความสนุกสนานบันเทิงใจให้แก่ผู้ชม เป็นศิลปวัฒนธรรม และเป็นเอกลักษณ์ ประจำชาติที่ควรร่วมกันอนุรักษ์ไว้ วิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่มีความสำคัญอีกวิชาหนึ่ง เนื่องจาก นาฏศิลป์นั้นแสดงถึงความเป็นอารยประเทศ บ้านเมืองมีความเจริญรุ่งเรืองดี ประชาชนมีความเข้าใจ ในศิลปะ เพราะศิลปะเป็นสิ่งมีค่า เป็นเครื่องน้อมน้าวอารมณ์ให้ไปในทางที่ดี เป็นแนวทางนำให้คิด

และให้กำลังใจในการที่จะสร้างความเจริญรุ่งเรืองให้แก่บ้านเมือง นอกจากนี้นาฏศิลป์ยังเป็นแหล่งรวมศิลปะ ประกอบด้วยศิลปะประเภทต่าง ๆ มาเกี่ยวข้องสอดคล้องกัน เช่น ศิลปะการเขียน การก่อสร้าง การออกแบบเครื่องแต่งกายและวรรณคดี ศิลปะแต่ละประเภทได้จัดทำกันด้วยความประณีต เนื่องจากศิลปะเป็นส่วนที่สำคัญส่วนหนึ่งของชาติ มนุษย์ทุกชาติทุกภาษาต้องมีศิลปะของตนเอง การจัดการเรียนรู้สาระที่ 3 นาฏศิลป์นั้นเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะการปฏิบัติทางด้านนาฏศิลป์ในลักษณะการเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายอย่างมีลีลาที่อ่อนช้อยงดงาม ดังนั้นการสอนนาฏศิลป์จึงจำเป็นต้องมีหลักในการจัดการเรียนรู้โดยเฉพาะ เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ซึ่งการจัดการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ที่เหมาะสมอาจกำหนดเป็น 5 ระดับขั้นตอนสำคัญ คือ 1) การเคลื่อนไหวร่างกายเข้ากับจังหวะให้คล่อง 2) ฝึกลักษณะการรำรำเบื้องต้นที่ระท่า พร้อมทั้งนำไปประกอบเพลงง่าย ๆ 3) ฝึกการใช้ภาษาทำนาฏศิลป์ แสดงความหมาย ความรู้สึก และบุคลิกภาพ 4) ฝึกการรำประกอบเพลงง่าย ๆ ให้เหมาะสมกับวัยของเด็ก 5) ฝึกการรำหรือการแสดงที่เป็นชุดการแสดงง่าย ๆ สั้น ๆ (วิวัฒน์ เพชรศรี, 2552)

จากการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนเสื่อไถ่ วิทยาลัยฯ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 72.20 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่โรงเรียนตั้งไว้ที่ร้อยละ 80 ซึ่งสาเหตุอาจเกิดจากนักเรียนยังขาดทักษะการแสดง ยังไม่มีพื้นฐานในการเรียนตามวัยได้ นักเรียนไม่กล้าแสดงออกและแสดงความคิด รวมทั้งไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน และควรที่จะสามารถพัฒนาฝึกฝนทักษะปฏิบัติ แต่จากผลการจัดการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์ ในโรงเรียนเสื่อไถ่วิทยาลัยฯ อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ยังไม่ประสบผลสำเร็จในการเสริมสร้างให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติจริง ให้เชื่อมโยงกับการแสดงออกและฝึกที่ปฏิบัติในลักษณะหลากหลาย สอดคล้องกับบริบทการเรียนในสภาพชีวิตจริงของชุมชนและท้องถิ่น ส่งผลให้นักเรียนยังขาดความรู้ด้านพื้นฐานนาฏศิลป์ การกระตือรือร้นที่จะเรียน และความพร้อมด้านแรงจูงใจในการเรียนนาฏศิลป์ให้สำเร็จ จากหลักการและเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ราวมาตรฐาน สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การจัดการเรียนรู้ทักษะการแสดงตามแนวคิดของเดวิส เนื่องจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อยู่ในวัยที่สามารถเรียนรู้ได้ดี มีพัฒนาการอย่างต่อเนื่อง โดยเน้นการเรียนการสอนในเรื่องรูปแบบที่เป็นพื้นฐานในการปฏิบัตินาฏศิลป์ ไปจนถึงการทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เป็นลำดับขั้นตอน ทำให้สามารถพัฒนาทักษะการปฏิบัติทำรำ และยังเป็นการจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนสามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ประดิษฐ์ผลงานด้านศิลปะได้ ส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถในการปฏิบัติทำนาฏศิลป์ และนำผลงานการวิจัยไปใช้ในการพัฒนา ปรับปรุงและแก้ไขปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะให้มีประสิทธิภาพต่อไป

สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดมหาสารคาม การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ระดับจังหวัด ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ระดับเขตพื้นที่ ระดับสังกัด (อบจ.) และระดับประเทศพบว่า ผลการประเมินระดับเขตพื้นที่การศึกษาสูงกว่าระดับสังกัด (อบจ.) กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ และเมื่อเทียบกับระดับประเทศ พบว่า ผลการทดสอบวิชานาฏศิลป์ระดับประเทศ ส่วนวิชาอื่นสูงกว่าระดับประเทศ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาว่า แนวคิดของรูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้หรือไม่เพียงใด และเพื่อนำมาปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ด้วยเหตุผล ความสำคัญ และความจำเป็นของปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาแนวคิดรูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ซึ่งจะช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะการแสดงของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น เมื่อนำมาผสมผสานกับรูปแบบการสอนแบบทางตรง ซึ่งเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้งเนื้อหาสาระ และมโนทัศน์ต่าง ๆ รวมทั้งได้ฝึกปฏิบัติทักษะต่าง ๆ จนมาสามารถทำได้ดีและประสบผลสำเร็จได้ในเวลาที่จำกัด จากรูปแบบการเรียนการสอนที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาว่า แนวคิดของรูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และเพื่อนำมาปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการแสดงวิชานาฏศิลป์ก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
4. เพื่อศึกษาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ใฝ่เรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

5. เพื่อศึกษาเจตคติต่อวิชานาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้ความรู้ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาตนเองในรายวิชานาฏศิลป์ที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากขึ้น
2. สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชานาฏศิลป์ที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากขึ้น
3. ได้แนวทางพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
4. ได้แนวทางพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรมวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ฟ้อนภูไทกาฬสินธุ์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. ทักษะการแสดงด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรมวิชานาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตในการวิจัยดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเสื่อไถ่แก้ววิทยาสรรค์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 2 ห้องได้แก่ ม.2/1 จำนวน 26 คน ม.2/2 จำนวน 30 คน รวม 56 คน
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนเสื่อไถ่แก้ววิทยาสรรค์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 26 คน ผู้วิจัยใช้วิธีการโดยเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม

2.2 ตัวแปรตาม

2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2.2 ทักษะการแสดง

2.2.3 ใฝ่เรียนรู้

2.2.4 เจตคติ

3. สารระการการเรียนรู้

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ตัวชี้วัดและสารระการการเรียนรู้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สารระที่ 3 สารระนาฏศิลป์เรื่องนาฏศิลป์ ซึ่งประกอบด้วย เนื้อหาทั่วไปเกี่ยวกับการแสดงนาฏศิลป์พื้นเมือง ละครไทย ละครพื้นบ้าน จำนวน 4 แผน 8 ชั่วโมง แผนละ 2 ชั่วโมง ใช้เวลาจำนวน 8 ชั่วโมง คือ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ความรู้พื้นฐานพ่อนภูไทกาฬสินธุ์

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง ทักษะพ่อนภูไทกาฬสินธุ์

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง ทักษะแบบย่อพ่อนภูไทกาฬสินธุ์

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง ทักษะแบบรวมพ่อนภูไทกาฬสินธุ์

4. ระยะเวลาและสถานที่วิจัย

ระยะเวลาในการวิจัย ได้แก่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ดำเนินการทดลองเป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง จำนวน 4 แผน ๆ ละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 8 ชั่วโมง ไม่รวมเวลาทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ประสิทธิภาพ หมายถึง คุณภาพด้านกระบวนการและผลลัพธ์ของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ซึ่งมีความหมาย ดังต่อไปนี้

1.1 80 ตัวแรก หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการคำนวณได้จากร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคน ที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมกลุ่มกิจกรรมปฏิบัติงานและทดสอบย่อยหลังเรียนประจำแผนที่มีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป

1.2 80 ตัวหลัง หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์คำนวณได้จากร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป

2. การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ หมายถึง ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการแสดงไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้ว ค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและเร็วขึ้น รูปแบบนี้มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะการแสดงของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อยจำนวนมาก ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบทักษะหรือการกระทำที่สาธิตให้ผู้เรียนดูนั้นจะต้องเป็นการกระทำในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ไม่ซ้ำหรือเร็วเกินไปกติก ก่อนการสาธิต ครูควรให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกต ควรชี้แนะจุดสำคัญที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในการสังเกต

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการกระทำหรือทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ หรือแบ่งสิ่งที่กระทำออกเป็นส่วนย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปที่ละส่วนอย่างช้า ๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มี การสาธิต หรือมีแบบอย่างให้ดู หากติดขัดจุดใด ผู้สอนควรให้คำชี้แนะ และช่วยแก้ไขจนกระทั่งผู้เรียนทำได้ เมื่อได้แล้วผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วน

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้น ทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ

3. ชุดกิจกรรม หมายถึง เป็นนวัตกรรมทางการศึกษาอย่างหนึ่งที่รวบรวมสื่อ กระบวนการ และกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อเป็นสื่อกลางระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้แก่ผู้เรียนตามจุดประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ จุดเด่นของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนหลังเรียน จากการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ซึ่งวัดจากการทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

6. ทักษะการแสดง หมายถึง พัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติ การกระทำ หรือการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้หลักการวิธีการที่แตกต่างไปจากการพัฒนาทางด้านจิตพิสัย หรือพุทธิพิสัย รูปแบบที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทางด้านนี้ที่สำคัญ ๆ ซึ่งวัดได้จากการตอบแบบสอบถามของผู้เรียนเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของ ลิเคิร์ต (Likert) มี 3 ระดับ คือ ดีมาก ดี พอใช้ จำนวน 20 ข้อ

7. ใฝ่เรียนรู้ หมายถึง ความตั้งใจ สนใจ เพียรพยายามในการเรียนและแสวงหาความรู้ของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับชุดกิจกรรม ซึ่งวัดได้จาก 2 ตัวชี้วัด 6 พฤติกรรมบ่งชี้

ตัวชี้วัด ประกอบด้วย

1. ตั้งใจ เพียรพยายามในการเรียนและเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้
2. แสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียนด้วยการเลือกใช้สื่ออย่างเหมาะสม บันทึกความรู้ วิเคราะห์ สรุปเป็นองค์ความรู้ แลกเปลี่ยนเรียนรู้และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

พฤติกรรมบ่งชี้ ประกอบด้วย

1. ตั้งใจเรียน
2. เอาใจใส่และมีความเพียรพยายามในการเรียนรู้
3. สนใจเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ
4. ศึกษาค้นคว้าหาความรู้จากหนังสือ เอกสาร สิ่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยีต่าง ๆ แหล่งเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน และเลือกใช้สื่อได้อย่างเหมาะสม
5. บันทึกความรู้ วิเคราะห์ ตรวจสอบจากสิ่งที่เรียนรู้ สรุปเป็นองค์ความรู้
6. แลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ

ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้วเป็นแบบสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของ ลิเคิร์ต (Likert) มี 3 ระดับ คือ ดีมาก ดี พอใช้ จำนวน 20 ข้อ

8. เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกและความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับชุดกิจกรรม ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว ซึ่งวัดได้จากการตอบแบบสอบถามของผู้เรียนเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของ ลิเคิร์ต (Likert) มี 3 ระดับ คือ ดีมาก ดี พอใช้ จำนวน 20 ข้อ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการแสดง วิชานาฏศิลป์ ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัย ดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. แผนการจัดการเรียนรู้
3. รูปแบบการเรียนการสอนทักษะการแสดงของเดวีส์
4. ชุดกิจกรรม
5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
6. ทักษะการแสดง
7. คุณลักษณะอันพึงประสงค์ใฝ่เรียนรู้
8. เจตคติต่อการเรียน
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 9.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 9.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

กระทรวงศึกษาธิการ (2551 : 4-7) ในการพัฒนาหลักสูตรในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับชาติจนกระทั่งถึงสถานศึกษาจะต้องสะท้อนคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน รวมทั้งเป็นกรอบทิศทางการจัดการศึกษาทุกรูปแบบและครอบคลุมผู้เรียนทุกกลุ่มเป้าหมายในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ บนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติและคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชนที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาค และมีคุณภาพ
3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมายสามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้และประสบการณ์

จุดหมายหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. มีคุณธรรมจริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
2. มีความรู้ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหาการใช้เทคโนโลยีและมีทักษะชีวิต
3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัยและรักการออกกำลังกาย
4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในการพัฒนาผู้เรียน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ดังนี้

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึกและทัศนะของตนเอง เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม
2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณและการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศ เพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม
3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม บนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเองสังคมและสิ่งแวดล้อม
4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงานและการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น
5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสารการทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้องเหมาะสมและมีคุณธรรม

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลกดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้สถานศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้สอดคล้องตามบริบทและจุดเน้นของตนเอง

ทำไมต้องเรียนศิลปะ

เรียนรู้อะไรในศิลปะ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ มีทักษะวิธีการทางศิลปะ เกิดความซาบซึ้งในคุณค่าของศิลปะ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงออกอย่างอิสระในศิลปะแขนงต่าง ๆ ประกอบด้วยสาระสำคัญ คือ นาฏศิลป์ มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบนาฏศิลป์ แสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ ใช้ศัพท์เบื้องต้นทางนาฏศิลป์ วิเคราะห์ห้วงพิภพ วิจารณ์คุณค่า นาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ ประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่นภูมิปัญญาไทยและสากล

คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ สามารถแสดงท่าทางประกอบจังหวะเพลงตามรูปแบบนาฏศิลป์ มีมารยาทในการชมการแสดง รู้หน้าที่ของผู้แสดงและผู้ชม รู้ประโยชน์ของการแสดงนาฏศิลป์ในชีวิตประจำวัน เข้าร่วมกิจกรรมการแสดงที่เหมาะสมกับวัย

รู้และเข้าใจการละเล่นของเด็กไทยและนาฏศิลป์ท้องถิ่น ชื่นชอบและภาคภูมิใจ ในการละเล่นพื้นบ้าน สามารถเชื่อมโยงสิ่งที่พบเห็นในการละเล่นพื้นบ้านกับการดำรงชีวิตของคนไทย บอกลักษณะเด่นและเอกลักษณ์ของนาฏศิลป์ไทย ตลอดจนความสำคัญของการแสดงนาฏศิลป์ไทยได้

รู้และเข้าใจการใช้นาฏยศัพท์หรือศัพท์ทางการละครในการแปลความและสื่อสาร ผ่านการแสดง รวมทั้งพัฒนารูปแบบการแสดง สามารถใช้เกณฑ์ง่าย ๆ ในการพิจารณาคุณภาพ การแสดง วิเคราะห์เปรียบเทียบงานนาฏศิลป์ โดยใช้ความรู้เรื่ององค์ประกอบทางนาฏศิลป์ร่วม จัดการแสดง นำแนวคิดของการแสดงไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

รู้และเข้าใจประเภทละครไทยในแต่ละยุคสมัย ปัจจัยที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลง ของนาฏศิลป์ไทย นาฏศิลป์พื้นบ้าน ละครไทย และละครพื้นบ้าน เปรียบเทียบลักษณะเฉพาะของ การแสดงนาฏศิลป์จากวัฒนธรรมต่าง ๆ รวมทั้งสามารถออกแบบและสร้างสรรค์อุปกรณ์ เครื่องแต่งกายในการแสดงนาฏศิลป์และละคร มีความเข้าใจ ความสำคัญ บทบาทของนาฏศิลป์ และ ละครในชีวิตประจำวัน

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน

ศ 3.1 เข้าใจ และแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์ คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

มาตรฐาน ศ 3.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์ ประวัติศาสตร์และ วัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและ สากล

มาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัด นาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

มาตรฐาน ศ 3.1 เข้าใจ และแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่าของนาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ดังตาราง 1

พหุ ประถมศึกษา

ตาราง 1 มาตรฐาน ศ 3.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.2	1. อธิบายการบูรณาการศิลปะแขนงอื่น ๆ กับการแสดง	ศิลปะแขนงอื่น ๆ กับการแสดง - แสง สี เสียง - ฉาก - เครื่องแต่งกาย - อุปกรณ์
	2. สร้างสรรค์การแสดงโดยใช้องค์ประกอบนาฏศิลป์และการละคร	หลักและวิธีการสร้างสรรค์การแสดง โดยใช้องค์ประกอบนาฏศิลป์และการละคร
	3. วิเคราะห์การแสดงของตนเองและผู้อื่น โดยใช้นาฏยศัพท์หรือศัพท์ทางการละคร ที่เหมาะสม	หลักและวิธีการวิเคราะห์การแสดง
	4. เสนอข้อคิดเห็นในการปรับปรุงการแสดง	- วิธีการวิเคราะห์ วิเคราะห์การแสดง นาฏศิลป์ และการละคร - รำวงมาตรฐาน
	5. เชื่อมโยงการเรียนรู้ระหว่างนาฏศิลป์และการละครกับสาระการเรียนรู้อื่น ๆ	ความสัมพันธ์ของนาฏศิลป์หรือ การละครกับสาระการเรียนรู้อื่น ๆ

สาระที่ 3 นาฏศิลป์

มาตรฐาน ศ 3.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์ ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่นภูมิปัญญาไทยและสากล ดังตาราง 2

พหุบัณฑิต ชีวะ

ตาราง 2 มาตรฐาน ศ 3.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.2	1. เปรียบเทียบลักษณะเฉพาะของการแสดงนาฏศิลป์จากวัฒนธรรมต่าง ๆ	นาฏศิลป์พื้นเมือง - ความหมาย - ที่มา - วัฒนธรรม - ลักษณะเฉพาะ
	2. ระบุหรือแสดงนาฏศิลป์ นาฏศิลป์พื้นบ้าน ละครไทย ละครพื้นบ้าน หรือมหรสพอื่นที่เคยนิยมกันในอดีต	รูปแบบการแสดงประเภทต่าง ๆ - นาฏศิลป์ - นาฏศิลป์พื้นเมือง - ละครไทย - ละครพื้นบ้าน
	3. อธิบายอิทธิพลของวัฒนธรรมที่มีผลต่อเนื้อหาของละคร	การละครสมัยต่าง ๆ

คำอธิบายรายวิชา
ศ22101 ศิลปะ 3

รายวิชาพื้นฐาน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2

เวลา 40 ชั่วโมง

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

จำนวน 1.0 หน่วยกิต

ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบดนตรี การสร้างสรรค์ดนตรี ปฏิบัติการร้องการบรรเลงดนตรีตามอารมณ์ ความรู้สึก ในบทบาทของดนตรีกับงานอาชีพต่าง ๆ และอิทธิพลของดนตรีตามวัฒนธรรมไทย ด้านนาฏศิลป์ศึกษาศิลปะแขนงอื่น ๆ กับการแสดง เรียนรู้วิธีการสร้างสรรค์ การแสดงโดยใช้องค์ประกอบนาฏศิลป์และการละคร หลักการวิเคราะห์ วิเคราะห์ การแสดงนาฏศิลป์และละคร เปรียบเทียบการแสดงนาฏศิลป์ในรูปแบบต่าง ๆ สามารถใช้หลักสุนทรีย์ทางนาฏศิลป์มาวิเคราะห์ วิเคราะห์ แสดงความคิดเห็นต่อการแสดงนาฏศิลป์ การจัดฉาก และอุปกรณ์การแสดงนาฏศิลป์ในรูปแบบต่าง ๆ ได้อย่างเห็นคุณค่า วิเคราะห์การแสดงของตนเองและผู้อื่น โดยใช้นาฏยศัพท์ทางการละครได้อย่างเหมาะสม ตลอดจนเปรียบเทียบลักษณะเฉพาะของการแสดงนาฏศิลป์จากวัฒนธรรมต่าง ๆ ทั้งในอดีตจนถึงปัจจุบันได้อย่างดี

ตัวชี้วัด

ศ 2.1 ม.2/1, ม.2/2, ม.2/3, ม.2/4, ม.2/5, ม.2/6, ม.2/7

ศ 2.2 ม.2/1, ม.2/2

ศ 3.1 ม.2/1, ม.2/2, ม.2/3, ม.2/4, ม.2/5

ศ 3.2 ม.2/1, ม.2/2, ม.2/3

รวม 17

โครงสร้างรายวิชา

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

รายวิชาศิลปะ 3

จำนวน 1.0 หน่วยกิต

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

รหัสวิชา ศ22101

จำนวนเวลา 40 ชั่วโมง

ตาราง 3 โครงสร้างรายวิชา

หน่วยการเรียนรู้	ชื่อหน่วยการเรียนรู้/ หน่วยย่อยการเรียนรู้	มาตรฐาน / ตัวชี้วัด	จำนวน ชั่วโมง	น้ำหนัก คะแนน
1	ทักษะดนตรี	ศ 2.1 ม.2/1, ม.2/4, ม.2/6 ศ 2.2 ม.2/1, ม.2/2	9	20
2	การฟังดนตรีเพื่อการวิเคราะห์	ศ 2.1 ม.2/1, ม.2/3 ม.2/5, ม.2/7	5	5
3	ดนตรีกับชีวิตและมรดก ทางวัฒนธรรม	ศ 2.1 ม.2/1, ม.2/2	4	5
4	หลักและวิธีสร้างสรรค์การแสดง และการบูรณาการนาฏศิลป์กับ การเรียนรู้อื่น ๆ	ศ 3.1 ม.2/1, ม.2/2 ม.2/5	6	10
5	วิเคราะห์และวิจารณ์งาน นาฏศิลป์	ศ 3.1 ม.2/1, ม.2/3, ม.2/4	4	10
6	นาฏศิลป์ไทย มหรสพของไทย	ศ 3.2 ม.2/1, ม.2/2, ม.2/3	8	10
สอบกลางภาค			2	20
สอบปลายภาค			2	20
รวม			40	100

แผนการจัดการเรียนรู้

ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ คือ รูปแบบหรือโครงสร้างของรายวิชาที่สอดคล้องกับ หน่วยการเรียนรู้ ผู้สอนจะต้องแบ่งเนื้อหา สาระ เวลา ให้ครอบคลุมหน่วยการเรียนรู้ จากนั้นจึงนำมา จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับเวลาและการพัฒนาผู้เรียน โดยการจัดทำแผนการจัดการ เรียนรู้ ผู้สอนจะต้องกำหนดเป้าหมายสำหรับผู้เรียนในการจัดการเรียนรู้ โดยสามารถกำหนด วัตถุประสงค์ จุดประสงค์ ต้องนำพาผู้เรียนไปสู่มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดสมรรถนะสำคัญของ ผู้เรียนและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่กำหนดไว้ในหน่วยการเรียนรู้ นอกจากนี้ในการจัดการเรียนรู้ ต้องกำหนดว่าจะใช้เครื่องมือใดวัดและประเมินผลผู้เรียนให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนด ดังนั้นในการวัด และประเมินผลผู้สอนต้องประเมินผู้เรียนตลอดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้และเลือกใช้เครื่องมือที่ เหมาะสม

องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

1. องค์ประกอบและการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้
 2. ส่วนหลักสูตรฯ กำหนดหรือต้องการ ได้จากการวิเคราะห์ โครงสร้างรายวิชา ประมวลรายวิชา กำหนดการสอน กลุ่มสาระการเรียนรู้ สาระสำคัญ และสาระการเรียนรู้
 3. จุดประสงค์การเรียนรู้
 4. การจัดการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยศึกษา วิเคราะห์ รูปแบบ เทคนิค วิธีการ กิจกรรมสื่อการเรียน นวัตกรรม เทคโนโลยีสารสนเทศ การวัดผลและประเมินผลที่เหมาะสม สอดคล้อง ครอบคลุมบูรณาการ ผสมผสาน วิธีสอน ส่งเสริมการเรียนรู้ในศตวรรษ 21 (Active Learning) การลดบทบาทครู ทำหน้าที่เหมือนโค้ช (Coaching) อำนวยความสะดวก กำกับติดตาม และการประเมินตามสภาพจริงจัดฐานช่วยเหลือ
 5. การตรวจสอบความคิดเห็นข้อเสนอแนะ แผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อลงนามอนุมัติ สอนได้อนุมัติจัดการเรียนการสอนได้อนุมัติจัดการเรียนรู้ได้
- ขั้นตอนการจัดการทำแผนการจัดการเรียนรู้
1. วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา เพื่อกำหนดหน่วยการเรียนรู้และรายละเอียดของ แต่ละหัวข้อของแผนการจัดการเรียนรู้
 2. วิเคราะห์จุดประสงค์รายวิชาและมาตรฐานรายวิชา เพื่อเขียนเป็นจุดประสงค์ การเรียนรู้ โดยครอบคลุมทั้งด้านความรู้ ทักษะกระบวนการ เจตคติและค่านิยม
 3. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ โดยเลือกและขยายสาระที่เรียนรู้ให้สอดคล้องกับผู้เรียน ชุมชนและท้องถิ่น รวมทั้งเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน

4. วิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้ (กิจกรรมการเรียนรู้) โดยเลือกรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

5. วิเคราะห์กระบวนการประเมินผล โดยเลือกใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

6. วิเคราะห์แหล่งการเรียนรู้ โดยคัดเลือกสื่อการเรียนรู้และแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียนให้เหมาะสม สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553) ได้กล่าวถึงความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ คือ แผนการจัดกิจกรรม การใช้สื่อ การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ ที่เป็นไปในทางเดียวกับสาระการเรียนรู้ จุดประสงค์หรือผลการเรียนรู้ที่คาดหวังที่ได้กำหนดไว้ในหลักสูตร

จรัสศรี พัวจินดาเนตร (2560) ได้สรุปความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้หรือแผนการสอนว่า เป็นการวางแผนการดำเนินงานของครู เป็นการกำหนดแนวทางการจัดการเรียนรู้ให้เป็นระบบ มีขั้นตอน มีสาระการเรียนรู้ มีกิจกรรมการเรียนรู้ มีสื่อการเรียนรู้ที่มีประสิทธิผล และมีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่เที่ยงตรง

ประสาธ เนืองเฉลิม (2560) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ คือ แผนการหรือโครงการที่เป็นลายลักษณ์อักษร สำหรับใช้ในการเรียนการสอนของรายวิชา เป็นการเตรียมการอย่างมีระบบ และเป็นเครื่องมือที่ผู้สอนใช้พัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้ไปสู่จุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สมาน เอกพิมพ์ (2560) ได้สรุปแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แนวทางในการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งผู้สอนได้จัดทำเป็นลายลักษณ์อักษร เป็นการเตรียมการปฏิบัติการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรายวิชาหนึ่ง ๆ อย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับเนื้อหาสาระมาตรฐาน ตัวชี้วัด ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง จุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร มีประสิทธิภาพในการทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จากการเรียนรู้

รุจิรี ภู่อารยะ (2545) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นเครื่องมือ แนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนตามที่กำหนดไว้ในสาระการเรียนรู้ของแต่ละกลุ่ม

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2549) ได้ให้ความหมายแผนการจัดการเรียนรู้คือ แผนการเตรียมการสอน หรือกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นระบบ และจะทำได้เป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ มากำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ โดยเริ่มจากการกำหนดวัตถุประสงค์ จะให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านใด (สติปัญญา เจตคติ ทักษะ) จะกิจกรรมการเรียนการสอนวิธีใดใช้สื่อการสอนหรือแหล่งการเรียนรู้ใดและจะประเมินผลอย่างไร

วิลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2553) ได้กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ แผนการจัดกิจกรรม การเรียน การจัดการเรียนรู้ การใช้สื่อ การจัดการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผลให้สอดคล้องเนื้อหา และจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า แผนการจัดเป็นแผนที่ผู้จัดการ เรียนรู้จัดทำขึ้นจากคู่มือหรือแนวการจัดการเรียนรู้ของกรมวิชาการ ทำให้ผู้จัดการเรียนรู้ทราบว่า จะจัดการเรียนรู้เนื้อหาใด เพื่อจุดประสงค์ใด จัดการเรียนรู้อย่างไรใช้สื่ออะไร และวัดผลประเมินผล โดยวิธีใด

เพลินพิศ ธรรมรัตน์ (2550) ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การเตรียมการสอนเป็นลายลักษณ์อักษรล่วงหน้า หรือคือบันทึกการสอนตามปกติเป็นการเตรียม การสอนอย่างมีระบบ เป็นลายลักษณ์อักษรและเป็นเครื่องมือที่ช่วยครุวางแผนการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน การใช้สื่อและอุปกรณ์ ตลอดจนการวัดผลและประเมินผลให้สอดคล้องกับ จุดประสงค์ และสอดคล้องกับระดับพัฒนาการของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีและ ครบถ้วนตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ครูรับผิดชอบ

วิลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2545) ให้ความหมายไว้ว่า แผนการเรียนรู้ คือ แผนการจัด กิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดผลประเมินผลให้สอดคล้องกับเนื้อหาและ จุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ทำให้ผู้สอนทราบว่าสอนเนื้อหาใด เพื่อจุดประสงค์ใด สอนอย่างไร ใช้สื่ออะไร และวัดประเมินผลโดยวิธีใด

สรุปได้ว่า แผนจัดการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรม ทั้งการพัฒนาความคิดและความสามารถ โดยอาศัยประสบการณ์และปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ผู้เรียนและสิ่งแวดล้อม การจัดการเรียนรู้มีหลากหลายรูปแบบ ขึ้นอยู่กับผู้สอนว่าจะใช้วิธีการใด ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ การจัดการเรียนรู้เปรียบเสมือนเครื่องมือที่ ส่งเสริมให้ผู้เรียนรักการเรียน ตั้งใจเรียนและเกิดการเรียนรู้ขึ้น การเรียนของผู้เรียนจะไปสู่จุดหมาย ปลายทาง คือ ความสำเร็จในชีวิต ย่อมขึ้นอยู่กับจัดการเรียนรู้ที่ดีของผู้สอน ผู้สอนจึงมี บทบาทสำคัญในการทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายและมีคุณค่า หากผู้สอนรู้จักเลือกใช้ วิธีการจัดการเรียนรู้ที่ดีและเหมาะสมแล้วย่อมจะมีผลดีต่อการเรียนของผู้เรียน

ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

ประสิทธิภาพ หมายถึง คุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ

1. 80 ตัวแรก เป็นประสิทธิภาพกระบวนการ ซึ่งคำนวณได้จากร้อยละเฉลี่ยของ คะแนนทั้งหมดที่เก็บรวบรวมระหว่างการจัดการเรียนการสอน

2. 80 ตัวหลัง เป็นประสิทธิภาพผลลัพธ์ ซึ่งคำนวณได้จากร้อยละเฉลี่ยของคะแนนที่ วัดด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถ

เกณฑ์ประสิทธิภาพ

ประสิทธิภาพ หมายถึง ความสามารถทางการเรียนที่ทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จ ทั้งด้านกระบวนการและผลลัพธ์ เกณฑ์ประสิทธิภาพ (E_1/E_2) มีความหมายแตกต่างกันหลายลักษณะ ในที่นี้จะยกตัวอย่าง $E_1/E_2 = 80/80$ ดังนี้

1. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 1 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบย่อยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 คือ เป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ ตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-Test) เฉลี่ยร้อยละ 80 คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์หาค่าเฉลี่ย E_1 และ E_2

2. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 2 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ จำนวนผู้เรียนร้อยละแบบทดสอบย่อยหลังเรียน (Post-Test) ได้คะแนนร้อยละ 80 ทุกคน ส่วนตัวเลข 80 นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนครั้งนั้นได้คะแนนจากการทดสอบหลังเรียน

3. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 3 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ จำนวนนักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-Test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วน ตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ที่นักเรียนทำเพิ่มขึ้นจากแบบทดสอบหลังเรียน (Post-Test) โดยเทียบจากคะแนนที่ได้ก่อนการเรียน

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556) การตั้งเกณฑ์ต้องตั้งไว้ครั้งแรกครั้งเดียว เพื่อจะปรับปรุงคุณภาพให้ถึงเกณฑ์ขั้นต่ำที่ตั้งไว้ จะตั้งเกณฑ์การทดสอบประสิทธิภาพไว้ต่างกันไม่ได้ เช่น เมื่อมีการทดสอบประสิทธิภาพแบบเดี่ยว ตั้งเกณฑ์ไว้ 60/60 แบบกลุ่ม ตั้งไว้ 70/70 ส่วนแบบสนาม ตั้งไว้ 80/80 ถือว่า เป็นการตั้งเกณฑ์ที่ไม่ถูกต้อง อนึ่งเนื่องจากเกณฑ์ที่ตั้งไว้เป็นเกณฑ์ต่ำสุด ดังนั้นหากการทดสอบคุณภาพของสิ่งใดหรือพฤติกรรมใดได้ผลสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ย่อมมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 หรืออนุโลมให้มีความคลาดเคลื่อนต่ำหรือสูงกว่าค่าประสิทธิภาพที่ตั้งไว้เกิน 2.5 ก็ให้ปรับเกณฑ์ขึ้นไปอีกหนึ่งขั้น แต่หากได้ค่าต่ำกว่าค่าประสิทธิภาพที่ตั้งไว้ ต้องปรับปรุงและนำไปทดสอบประสิทธิภาพใช้หลายครั้งในภาคสนามจนได้ค่าถึงเกณฑ์ที่กำหนด

เผชิญ กิจระการ (2544) เกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอน จะนิยมตั้งเป็นตัวเลข 3 ลักษณะ คือ 80/80 85/85 และ 90/90 ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของวิชาและเนื้อหาที่นำมาสร้างสื่อ นั้น ถ้าเป็นวิชาที่ค่อนข้างยากก็อาจตั้งเกณฑ์ไว้ 80/80 หรือ 85/85 สำหรับวิชาที่มีเนื้อหาง่าย ก็อาจตั้งเกณฑ์ไว้ 90/90 เป็นต้น นอกจากนี้ยังตั้งเกณฑ์เป็นค่าความคลาดเคลื่อนไว้เท่ากับร้อยละ 2.5 นั่นคือ ถ้าตั้งเกณฑ์ไว้ที่ 90/90 เมื่อคำนวณแล้วค่าที่ถือว่าใช้ได้คือ 87.5/87.5 หรือ 87.5/90 เป็นต้น

สรุปได้ว่า แบบวัดประสิทธิภาพ 80/80 วิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ หน่วยการเรียนรู้เรื่องราวมาตรฐาน

ชั้นมัธยมศึกษาศึกษาปีที่ 2 จำนวน 6 แผนตามเกณฑ์ 80/ 80 และ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสนใจในการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 การหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80 ตัวแรก (E_1) แสดงให้เห็นร้อยละของคะแนนที่นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละแผน หน่วยการเรียนรู้เรื่องจำร่างมาตรฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ตัวแรก

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์

ความหมายของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ คือ รูปแบบการเรียนการสอนทักษะการแสดงของเดวีส์ (Davies' Instructional Model for Psychomotor Domain)

1. ทฤษฎี/หลักการ/แนวคิดของรูปแบบเดวีส์ (Davies, 1971) ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการแสดงไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก นักเรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้ว ค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและเร็วขึ้น

2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบ รูปแบบนี้มุ่งพัฒนาความสามารถด้านทักษะการแสดงของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อยจำนวนมาก กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบทักษะหรือการกระทำที่สาธิตให้ผู้เรียนดูนั้นจะต้องเป็นการกระทำในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ไม่ซ้ำหรือเร็วเกินไปก่อนการสาธิต ครูควรให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกต ควรชี้แนะจุดสำคัญที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในการสังเกต

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการกระทำหรือทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ หรือแบ่งสิ่งที่กระทำออกเป็นส่วนย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามทีละส่วนอย่างช้า ๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีครูสาธิต หรือมีแบบอย่างให้ดู หากติดขัดจุดใด ผู้สอนควรให้คำชี้แนะ และช่วยแก้ไขจนกระทั่งผู้เรียนทำได้ เมื่อได้แล้วผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วน

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้น ทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย 1 เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย 1 ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชาญ

3. ผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบผู้เรียนจะสามารถปฏิบัติทักษะได้เป็นอย่างดี มีประสิทธิภาพ

วีณา ประชากุล และประสาท เนื่องเฉลิม (2563) รูปแบบการเรียนการสอน ทักษะการแสดงของเดวิส (Davies) เป็นทักษะการแสดงส่วนใหญ่จะประกอบด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ ได้ก่อน แล้วค่อยเชื่อมโยงเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้เรียนรู้ได้ดีและรวดเร็วขึ้น มีขั้นตอนการเรียนการสอน ดังนี้

ขั้นสาธิตการกระทำ ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการปฏิบัติตั้งแต่ต้นจนจบอย่างเป็นปกติตามธรรมชาติไม่ช้า-เร็วเกินไป ผู้เรียนควรได้รับคำแนะนำให้สังเกตจุดสำคัญที่ควรเอาใจใส่พิเศษ

ขั้นสาธิตทักษะย่อย ผู้เรียนปฏิบัติและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้า ๆ

ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย โดยไม่มีการสรีดหรือแบบอย่างให้ดู ผู้สอนคอยชี้แนะช่วยแก้ไขจนกระทั่งผู้เรียนทำได้แล้วเริ่มทักษะย่อยใหม่

ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้วอาจได้รับคำแนะนำเทคนิควิธีการที่มีประโยชน์เพิ่มเติม เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้น รวดเร็วขึ้น ง่ายขึ้น ปลอดภัยขึ้น

ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ต่อเนื่องจนจบ ฝึกปฏิบัติจนชำนาญ สามารถปฏิบัติทักษะได้สมบูรณ์อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อย ๆ ได้อย่างดี มีประสิทธิภาพ สมบูรณ์ และพัฒนาทักษะให้เป็นเลิศ

กัญญารัตน์ โคจรและกันยารัตน์ สอนสุภาพ (2561) รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาทักษะการแสดงของเดวิส (Davie suctional Model for Psychomotor Doma) เป็นทฤษฎีหลักการแนวคิดของรูปแบบเดวิสได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการแสดงไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบด้วยย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและเร็วขึ้น วัตถุประสงค์ของรูปแบบ รูปแบบนี้มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะการแสดงของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อยจำนวนมาก กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ ทักษะหรือการกระทำที่สาธิตให้เรียนดูนั้นจะต้องเป็นการกระทำในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ไม่ซ้ำหรือเร็วเกินไปก่อนการสาธิตควรคำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกต ควรชี้แนะจุดสำคัญที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในการสังเกต

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการกระทำหรือทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรแตกทักษะทั้งหมดหมดทักษะย่อย หรือแบ่งสิ่งที่กระทำออกเป็นส่วนสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วน ให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้า ๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือมีแบบอย่างให้ดู หากติดขัดจุดใด ผู้สอนควรให้คำชี้แนะ และช่วยแก้ไขจนกระทั่งผู้เรียนทำได้ เมื่อได้แล้วผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วน

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้น ทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้นหรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ

ผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบ ผู้เรียนจะสามารถปฏิบัติทักษะได้เป็นอย่างดี มีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า การพัฒนาทักษะการแสดงไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อน แล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและเร็วขึ้น รูปแบบนี้มุ่งพัฒนาความสามารถด้านทักษะการแสดงของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อยจำนวนมาก

พูน ปณ ทิโต ชเว

ชุดกิจกรรม

ความหมายของชุดกิจกรรม

ชุดกิจกรรมเป็นนวัตกรรมทางการศึกษาอย่างหนึ่งที่รวบรวมสื่อ กระบวนการ และ กิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อเป็นสื่อกลางระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ให้เกิดการเรียนรู้แก่ผู้เรียน ตามจุดประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ จุดเด่นของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ คือ สอนองวัตฤประสงค์ของ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่เน้นการฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และประยุกต์ความรู้มาใช้ป้องกันและแก้ไขปัญหา ทำให้สามารถแก้ปัญหาทางการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนได้ เป็นการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น ใฝ่รู้ใฝ่เรียนอย่างต่อเนื่อง ผสมผสานสาระการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ อย่างได้สัดส่วน และสมดุลกัน ปลูกฝังคุณธรรมค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นคำใหม่ ยังไม่มีนิกการศึกษาท่านใดให้ความหมายไว้ แต่มีผู้ให้ความหมายของคำบางคำที่มี ลักษณะและความหมายใกล้เคียงกัน คือ ชุดการสอนหรือชุดการเรียนการสอน ชุดการสอนเป็นคำ ในภาษาอังกฤษที่เรียกชื่อต่างกัน เช่น Learning Package Instruction Package หรือ Instruction ซึ่งมีนิกการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของชุดการสอนหรือชุดกิจกรรมไว้ ดังนี้

สุนีย์ เหมาะประสิทธิ์ (2546) ได้กล่าวถึงชุดกิจกรรมว่า เป็นสื่อแนวใหม่ที่มุ่งสนับสนุน การปฏิรูปการศึกษาไทย และการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับผู้สอน เป็นคู่มือเพื่อให้ครูใช้เป็น แนวทางในการดำเนินการจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ปิยพงษ์ สุริยพรหม (2546) ได้กล่าวถึงชุดกิจกรรมว่า ชุดกิจกรรม หมายถึง รูปแบบ การเรียนการสอนที่ใช้สื่อต่าง ๆ หลายชนิดเป็นองค์ประกอบ เพื่อก่อให้เกิดความสมบูรณ์ในตัวเอง ลักษณะของชุดฝึกหรือชุดการสอนจะแตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ของการสร้าง เพื่อให้ผู้ใช้บรรลุ เป้าหมายการเรียนรู้ที่วางไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สุรางค์ รมหิรัญ (2547) ได้กล่าวถึงชุดกิจกรรมว่า ชุดกิจกรรม หมายถึง ชุดของสื่อ ประสมที่มีการจัดโปรแกรมการเรียนการสอนด้วยวิธีการที่เป็นระบบ โดยมีจุดมุ่งหมายเฉพาะที่ สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดความสะดวก ต่อการนำไปใช้

สุดารัตน์ ใฝ่พงศาวงศ์ (2543) ได้กล่าวถึงชุดกิจกรรมว่า ชุดกิจกรรมหรือชุดการเรียน หรือชุดการสอน หมายถึง สื่อการสอนที่ครูสร้าง ประกอบด้วย วัสดุ อุปกรณ์หลายชนิดและ องค์ประกอบอื่น เพื่อให้ผู้เรียนศึกษาและปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยครูเป็นผู้ให้คำแนะนำช่วยเหลือ และมีการนำหลักทางจิตวิทยามาใช้ประกอบการเรียน เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับความสำเร็จ

ปิยพงษ์ สุริยพรหม (2546) ได้กล่าวถึงชุดกิจกรรมว่า ชุดกิจกรรม หมายถึง รูปแบบ การเรียนการสอนที่ใช้สื่อต่างหลายชนิดเป็นองค์ประกอบ เพื่อก่อให้เกิดความสมบูรณ์ในตัวเอง ลักษณะของชุดฝึกหรือชุดการสอนจะแตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ของการสร้าง เพื่อให้ผู้ใช้บรรลุ เป้าหมายการเรียนที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

จามรี สินจรรยาศักดิ์ (2548) ได้กล่าวถึงชุดกิจกรรมว่า ชุดกิจกรรม หมายถึง สื่อสำเร็จรูป ที่ใช้ในการสอนและฝึกทักษะให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้อย่างมีประสิทธิภาพและ เกิดทักษะต่าง ๆ

ก๊อต (Good, 1973) ได้กล่าวถึงชุดกิจกรรมว่า ชุดกิจกรรม คือ โปรแกรมทางการสอน ทุกอย่างที่จัดไว้โดยเฉพาะ มีวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอน อุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนคู่มือครู เนื้อหา แบบทดสอบ ข้อมูลที่เชื่อถือได้ มีการกำหนดจุดมุ่งหมายเชิงการเรียนไว้อย่างชัดเจน ชุดกิจกรรมนี้ ครูเป็นผู้จัดให้นักเรียนแต่ละคนได้ศึกษาและฝึกฝนด้วยตนเอง โดยครูเป็นผู้คอยแนะนำเท่านั้น สื่อประสมที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิดจากความหมายที่ กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ชุดกิจกรรม หมายถึง นวัตกรรมการสอนตามความถนัด และความสนใจของ ตนเอง ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้เต็มตามศักยภาพ และผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียน โดยได้จากประสบการณ์หรือการฝึกหัดโดยให้สอดคล้องกับเนื้อหาจุดประสงค์และประสบการณ์ต่าง ๆ

อรพรรณ ธุนาบาล (2554) กล่าวว่า ชุดกิจกรรม หมายถึง ชุดการเรียนการสอน ที่ใช้เป็นสื่อการสอน ที่มีการนำนวัตกรรม และกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต่าง ๆ มาบูรณาการ โดยครูเป็นผู้สร้างขึ้น มีลักษณะเป็นชุด ในแต่ละชุดประกอบด้วย สื่อ อุปกรณ์ กิจกรรม การเรียนการสอนที่หลากหลาย และแบบฝึกที่นำหลักการทางจิตวิทยามาใช้ประกอบ ทั้งนี้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

อภิชาติ ชมภูทัศน์ (2556) กล่าวว่า ชุดกิจกรรม หมายถึง สื่อการสอนที่ครูสร้างขึ้น ซึ่งมีการจัดเรียงลำดับเนื้อหาอย่างเป็นขั้นตอน โดยมีการกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้สื่อ อุปกรณ์ กิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผลอย่างชัดเจน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถศึกษาได้ด้วย ตนเอง โดยมีครูเป็นที่ปรึกษาและคอยแนะนำ

อภิชาติ ชมภูทัศน์ (2556) กล่าวถึงประเภทของชุดกิจกรรมแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ใหญ่ ๆ ดังนี้

1. ชุดกิจกรรมประกอบคำบรรยาย หรือชุดกิจกรรมสำหรับครู เป็นชุดกิจกรรม สำหรับครูจะใช้สอนนักเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ หรือเป็นการสอนที่ต้องการปูพื้นฐานให้นักเรียนส่วนใหญ่รู้ และเข้าใจในเวลาเดียวกัน มุ่งในการขยายเนื้อหาสาระให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ชุดกิจกรรมแบบนี้จะช่วยให้ครู ลดการพูดและใช้สื่อการสอนที่มีพร้อมอยู่ในชุดกิจกรรมในการนำเสนอเนื้อหามากขึ้น สื่อที่ใช้

อาจได้แก่ รูปภาพ แผนภูมิ สไลด์ फिल्मสตริป ภาพยนตร์ เทป เครื่องบันทึกเสียง หรือกิจกรรมที่กำหนดไว้ เป็นต้น ข้อสำคัญก็คือ สื่อที่นำมาใช้จะต้องให้นักเรียนได้เห็นอย่างชัดเจนทุกคน

2. ชุดกิจกรรมแบบกลุ่มกิจกรรมเป็นชุดกิจกรรม สำหรับให้นักเรียนเรียนร่วมกัน เป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประมาณ 5-7 คน โดยใช้สื่อการสอนที่บรรจุไว้กิจกรรมแต่ละชุดมุ่งที่จะฝึกกิจกรรมในเนื้อหาวิชาที่เรียน และให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกัน ชุดกิจกรรมชนิดนี้มักจะใช้ในการสอนแบบกิจกรรมกลุ่ม เช่น การสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ การสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นต้น

3. ชุดกิจกรรมแบบรายบุคคล หรือชุดกิจกรรมตามเอกภาพ เป็นชุดกิจกรรมสำหรับเรียนด้วยตนเองเป็นรายบุคคล คือ ผู้เรียนจะต้องศึกษาความรู้ตามความสามารถและความสนใจของตนเอง อาจจะเรียนที่โรงเรียนหรือที่บ้านก็ได้ ส่วนมากมักจะมุ่งให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียนเพิ่มเติม ชุดกิจกรรมชนิดนี้อาจจะจัดในลักษณะของหน่วยการสอนย่อยหรือโมดูลก็ได้

สรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมเป็นนวัตกรรมทางการศึกษาอย่างหนึ่งที่รวบรวมสื่อ กระบวนการ และกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อเป็นสื่อกลางระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้แก่ผู้เรียนตามจุดประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ จุดเด่นของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งที่ชี้ถึงผลลัพธ์ของการจัดการศึกษา ผู้เรียนสามารถที่จะบรรลุจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนได้หลายรูปแบบ โดยทุกรูปแบบจะมีจุดมุ่งหมายร่วมกัน คือ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้หรือเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งนักการศึกษาได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2536) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะ รวมถึงความรู้ ความสามารถของบุคคล อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอนหรือมวลประสบการณ์ทั้งปวงที่บุคคลได้รับจากการเรียนการสอน ทำให้บุคคลเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่าง ๆ ของสมรรถภาพสมอง

ล้วน สายยศ และอังคณาสายยศ (2539) ให้ความหมายว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นความรู้ ความสามารถของผู้เรียนเป็นผลจากการเรียนการสอน วัดโดยใช้เครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทั่วไป

บุญชม ศรีสะอาด (2541) ให้ความหมายว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลการเรียนที่ได้จากการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดให้

ภาษีต สุโพธิ์ (2547) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะและประสบการณ์เรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกอบรม หรือจากการสอนจึงเป็นการตรวจสอบความสามารถหรือความสัมฤทธิ์ผลของบุคคลว่าเรียนรู้แล้วเท่าไร มีความสามารถชนิดใด

จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถในการเรียนซึ่งวัดได้จากผลการเรียนรู้ที่เกิดจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อตรวจสอบความสามารถของสมรรถภาพทางสมองของบุคคลว่าเรียนแล้วรู้อะไรบ้างและมีความสามารถด้านใดมากน้อยเท่าใด ซึ่งจะต้องทำการทดสอบวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

1. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คณาจารย์ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา (2553) ให้ความหมายของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ หมายถึง แบบทดสอบที่วัดสมรรถภาพทางสมองด้านต่าง ๆ ที่ผู้เรียนได้รับการเรียนรู้มาแล้วมีอยู่เท่าใด

สมนึก ภัททิยธนี (2553) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ หมายถึง แบบทดสอบที่วัดสมรรถภาพสมองด้านต่าง ๆ ที่ผู้เรียนได้รับการเรียนรู้ผ่านมาแล้วว่ามีอยู่เท่าใด

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์มีหลายประเภท มีผู้ที่แบ่งประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ดังนี้

บุญชม ศรีสะอาด (2546) ได้แบ่งประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ดังนี้

1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นที่นิยมใช้มี 6 แบบ ดังนี้

1.1 ข้อสอบแบบอัตนัยหรือความเรียง (Subjective or Essay Test) เป็นข้อสอบที่มีเฉพาะคำถามแล้วให้ผู้เรียนเขียนตอบอย่างเสรี เขียนบรรยายตามรู้ และข้อคิดเห็นของแต่ละคน

1.2 ข้อสอบแบบกาถูก-ผิด (True-False Test) เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบที่มี 2 ตัวเลือก แต่ตัวเลือกดังกล่าวเป็นแบบคงที่และมีความหมายตรงกันข้าม เช่น ถูก-ผิด ใช่-ไม่ใช่จริง-ไม่จริง เหมือนกัน-ต่างกัน เป็นต้น

1.3 ข้อสอบแบบเติมคำ (Completion Test) เป็นข้อสอบที่ประกอบด้วยประโยคหรือข้อความที่ยังไม่สมบูรณ์และถูกต้อง แล้วให้เติมคำหรือประโยค หรือข้อความลงในช่องว่างที่เว้นไว้ นั้น เพื่อให้มีใจความสมบูรณ์และถูกต้อง

1.4 ข้อสอบแบบตอบสั้น ๆ (Shot Answer Test) ข้อสอบประเภทนี้ คล้ายกับข้อสอบแบบเติมคำ แต่แตกต่างกันที่ข้อสอบแบบตอบสั้น ๆ เขียนเป็นประโยคคำถามสมบูรณ์ (ข้อสอบเติมคำเป็นประโยคหรือข้อความที่ยังไม่สมบูรณ์) แล้วให้ผู้ตอบเป็นคนเขียนตอบ

คำตอบที่ต้องการ จะสั้นและกะทัดรัดได้ใจความสมบูรณ์ ไม่ใช่เป็นการบรรยายแบบข้อสอบอัตนัยหรือความเรียง

1.5 ข้อสอบแบบจับคู่ (Matching Test) เป็นข้อสอบเลือกตอบชนิดหนึ่ง โดยมีคำหรือข้อความแยกออกจากกันเป็น 2 ชุด แล้วให้ผู้ตอบเลือกจับคู่ว่าแต่ละข้อความในชุดหนึ่ง จะจับคู่หรือข้อความใดในอีกชุดหนึ่ง (ตัวเลือก) ซึ่งมีความสัมพันธ์อย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ผู้ออกข้อสอบกำหนดไว้

1.6 ข้อสอบแบบเลือกตอบ (Multiple Choice Test) คำถามแบบเลือกตอบ โดยทั่วไปจะประกอบด้วย 2 ตอน คือตอนนำหรือคำถาม (Stem) กับตอบเลือก (Choice) ในตอนเลือกนี้จะประกอบด้วยตัวเลือกที่เป็นคำตอบถูกและตัวเลือกที่เป็นตัวลวง ปกติจะมีคำถามที่กำหนดให้ผู้เรียนพิจารณาแล้วหาตัวเลือกที่ถูกต้องมากที่สุดเพียงตัวเลือกเดียวจากตัวเลือกอื่น ๆ และคำถามแบบเลือกตอบที่นิยมใช้ตัวเลือกที่ใกล้เคียงกันดูเผิน ๆ จะเห็นว่าทุกตัวเลือกถูกหมด แต่ความจริงมีน้ำหนักถูกมากน้อยต่างกัน

2. แบบทดสอบมาตรฐาน เป็นแบบทดสอบที่มีคุณลักษณะความเป็นมาตรฐาน 2 ประเภท คือ

2.1 มาตรฐานในวิธีดำเนินการสอบ หมายถึง ไม่ว่าจะนำแบบสอบนี้ไปใช้ที่ไหน เมื่อไรต้องดำเนินการในการสอบเหมือนกันหมด แบบสอบนี้จะมีคู่มือ ซึ่งจะบอกว่าในการใช้แบบสอบนี้ต้องทำอะไรบ้าง

2.2 มาตรฐานการให้คะแนนแบบสอบประเภทนี้มีเกณฑ์ปกติไว้สำหรับใช้ในการเปรียบเทียบคะแนน เพื่อจะบอกว่า การที่ผู้สอบได้คะแนนอย่างหนึ่งอย่างใดหมายถึงว่ามีความสามารถอย่างไร

สมนึก ภัททิยธนี (2553) ได้แบ่งประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังนี้

1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนเฉพาะกลุ่มที่ครูสอน จะไม่นำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มอื่นเป็นแบบทดสอบที่ใช้กันทั่ว ๆ ไปในโรงเรียน

2. แบบทดสอบมาตรฐาน หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์เช่นเดียวกับแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น แต่จุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบคุณภาพต่าง ๆ ของผู้เรียนที่ต่างกลุ่มกัน เช่น เปรียบเทียบคุณภาพของผู้เรียนในโรงเรียนแห่งหนึ่งกับผู้เรียนกลุ่มอื่น ๆ ทั่วประเทศ (แบบทดสอบมาตรฐานระดับชาติ) หรือผู้เรียนกลุ่มอื่น ๆ ทั่วจังหวัด

ศณาจารย์ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา (2553) ได้แบ่งประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนเฉพาะกลุ่มที่ครูสอน เป็นแบบทดสอบที่ใช้กันทั่ว ๆ ไปในโรงเรียนและสถาบันการศึกษา

2. แบบทดสอบมาตรฐาน หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนทั่ว ๆ ไป แบบทดสอบชนิดนี้จะต้องผ่านการวิเคราะห์แล้วว่ามีความมีประสิทธิภาพ มีมาตรฐาน คือ มีมาตรฐานในการดำเนินการสอบ และมาตรฐานในวิธีการแปลความหมาย

สรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ครูสร้างขึ้นเพื่อใช้ในห้องเรียน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่เป็นแบบมาตรฐาน มีการผ่านการวิเคราะห์คุณภาพแล้วใช้กับผู้เรียนทั่ว ๆ ไป

2. การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ชวลิต ชุกก่าแพง (2553) ได้กล่าวว่า การที่ผู้วิจัยจะสร้างแบบทดสอบจะต้องอาศัยแนวคิดการสร้างซึ่งมีหลักการสำคัญดังต่อไปนี้

1. แบบทดสอบตามแนวอิงเกณฑ์ (Criterion Referenced Test)

เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นตามจุดประสงค์หรือผลการเรียนรู้ มีคะแนนจุดตัดหรือคะแนนเกณฑ์สำหรับใช้ตัดสิน การวัดตรงตามจุดประสงค์เป็นหัวใจสำคัญของแบบทดสอบนี้ ซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการวิจัยทางหลักสูตรและการสอน สร้างตามกระบวนการของแบบทดสอบอิงเกณฑ์

2. แบบทดสอบตามแนวอิงกลุ่ม (Norm Referenced Test)

เป็นแบบทดสอบที่มุ่งหวังให้วัดครอบคลุมหลักสูตรหรือครอบคลุมตามนิยามของตัวแปรที่จะวัดความสามารถในการจำแนกผู้สอบออกเป็นกลุ่มเก่ง-อ่อนเป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบประเภทนี้ ดังนั้นในการวิจัยทางหลักสูตรและการสอนส่วนใหญ่ที่เป็นการวัดนอกเหนือจากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ เช่น ความสามารถในการคิดแบบต่าง ๆ ที่กษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์จึงสร้างขึ้นตามกระบวนการของแบบทดสอบอิงกลุ่ม

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบอิงเกณฑ์ ดำเนินตามขั้นตอนดังนี้ (คณาจารย์ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา, 2553)

1. วิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์ ในขั้นแรกสุดจะต้องทำการวิเคราะห์ว่ามีหัวข้อเนื้อหาใดที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และเราต้องการวัด และแต่ละหัวข้อเหล่านั้นต้องการให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมหรือสมรรถภาพอะไรกำหนดออกมาให้ชัดเจน

2. กำหนดพฤติกรรมย่อยที่จะออกข้อสอบวัด จากขั้นที่ 1 พิจารณาต่อไปว่าจะวัดพฤติกรรมย่อยอะไรบ้าง อย่างละเอียดข้อ พฤติกรรมย่อยดังกล่าว คือ จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมนั่นเอง

3. เมื่อกำหนดรูปแบบของข้อคำถามและศึกษาวิธีเขียนข้อสอบขั้นตอนนี้

4. เขียนข้อสอบลงมือเขียนข้อสอบตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมหรือเขียนตามลักษณะเฉพาะของข้อสอบ โดยเขียนเกินจำนวนที่ต้องการเพื่อไว้ เพื่อจะได้มีข้อสอบครบตามที่ต้องการหลักจากที่ได้ทำการวิเคราะห์ และตัดข้อที่มีคุณภาพต่ำกว่าเกณฑ์ออกไปแล้ว

5. ตรวจสอบข้อสอบ โดยนำข้อสอบที่ได้เขียนไว้มาพิจารณาทบทวนอีกครั้ง โดยพิจารณาความถูกต้องตามหลักวิชาการว่า ข้อสอบข้อนั้น ๆ มุ่งวัดเนื้อหาและสมรรถภาพตามตารางวิเคราะห์หลักสูตรหรือไม่ ภาษาที่ใช้มีความชัดเจนรัดกุมเหมาะสมหรือไม่

6. ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ

7. พิมพ์เป็นแบบทดสอบฉบับทดลอง นำข้อทดสอบทั้งหมดที่ผ่านการพิจารณาและปรับปรุงในขั้นที่ 5 มาพิมพ์เป็นแบบทดสอบ ควรมีคำชี้แจงหรือคำอธิบายวิธีทำแบบทดสอบการพิมพ์วางรูปแบบให้เหมาะสม

8. ทดลองสอบและวิเคราะห์ข้อสอบ นำเอาแบบทดสอบไปทดลองสอบกับผู้เรียนในวิชานั้นแล้วนำเอาผลการสอบมาวิเคราะห์ โดยใช้การวิเคราะห์ตามแบบอิงเกณฑ์

9. พิมพ์แบบทดสอบ นำข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกเข้าเกณฑ์จากผลการวิเคราะห์ในขั้นที่ 7 มาพิมพ์เป็นแบบทดสอบเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป ควรเรียงข้อสอบจากง่ายไปหายาก

3. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความจำเป็นต่อการเรียนการสอน หรือการตัดสินใจผลการเรียน เพราะเป็นการวัดระดับความสามารถในการเรียนรู้ของบุคคลหลังจากที่ได้รับการฝึกฝน โดยอาศัยเครื่องมือประเภทแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ซึ่งเป็นเครื่องมือมากที่สุด

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามแนวคิดของ Bloom และคณะ (1982) ถือว่าสิ่งใดก็ตามที่มีปริมาณอยู่จริงสิ่งนั้นสามารถวัดได้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็อยู่ภายใต้กรอบแนวคิดดังกล่าว ซึ่งผลการวัดจะเป็นประโยชน์ในลักษณะทราบและประเมินระดับความรู้ ทักษะและเจตคติของนักเรียน และระดับความรู้ความสามารถตามแนวคิดของ Bloom มี 6 ระดับ ดังนี้

1. ความจำ คือ สามารถจำเรื่องต่าง ๆ ได้ เช่น คำจำกัดความสูตรต่าง ๆ วิธีการ เช่น นักเรียนสามารถบอกชื่อสารอาหาร 5 ชนิด ได้ นักเรียนสามารถบอกชื่อธาตุที่เป็นองค์ประกอบของโปรตีนได้ครบถ้วน

2. ความเข้าใจ คือ สามารถแปลความ ขยายความ และสรุปใจความสำคัญ

3. การนำไปใช้ คือ สามารถนำความรู้ ซึ่งเป็นหลักการ ทฤษฎี ฯลฯ

ไปใช้ในสถานการณ์ที่ต่างออกไปได้

4. การวิเคราะห์ คือ สามารถแยกแยะข้อมูลและปัญหาต่าง ๆ (ออกเป็นส่วน)ย่อย เช่น วิเคราะห์องค์ประกอบ ความสัมพันธ์ หลักการดำเนินการ

5. การสังเคราะห์ คือ สามารถนำองค์ประกอบ หรือส่วนต่าง 1 เข้ามารวมกันเป็นหมวดหมู่อย่างมีความหมาย

6. การประเมินค่า คือ สามารถพิจารณาและตัดสินจากข้อมูล คุณค่าของหลักการ โดยใช้มาตรการที่ผู้อื่นกำหนดไว้หรือตัวเอง

สรุป แบบทดสอบหรือชุดของข้อสอบที่ใช้วัดความสำเร็จหรือความสามารถในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูผู้สอนว่าผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้

ทักษะการแสดง

ความหมายของทักษะการแสดงหรือเรียกอีกนัยหนึ่งว่าทักษะพิสัย

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช (2544) ได้ให้ความหมายของทักษะการแสดงไว้ว่า ทักษะการแสดง (Performance) เป็นการประเมินพฤติกรรมของผู้เรียนในการประยุกต์ความรู้และทักษะต่าง ๆ มาใช้ในการปฏิบัติงาน โดยการประเมินตามสภาพจริงเป็นการประเมินความสามารถของผู้เรียนจากงานที่ให้ปฏิบัติจริงหรือในสภาพที่เป็นจริง เพื่อพิจารณาว่าผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานที่กำหนดได้ดีเพียงใด และปฏิบัติได้อย่างไร นอกจากนี้ควรมีการประเมินจากแฟ้มสะสมงานเป็นการประเมินที่เน้นความสำเร็จของผู้เรียนจากผลงานที่ผู้เรียนเก็บรวบรวมไว้อย่างเป็นระบบในแฟ้ม กล่องหรือกระเป๋าแล้วแต่ลักษณะของงาน เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสามารถ เจตคติ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนในเนื้อหาวิชาต่าง ๆ

Gagne' และ Briggs (1979) ได้ให้ความหมายของการปฏิบัติ (Performance) ว่า การปฏิบัติของทักษะการแสดงจะถูกสะท้อนออกมาในการกระทำของการเคลื่อนไหวร่างกายที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมของกล้ามเนื้อ การกระทำที่สังเกตได้จะถูกทำให้เป็นมาตรฐานในรูปของความรวดเร็วความแม่นยำ ความแรง หรือความราบรื่นในการจัดการ

Simpson (1972) ได้กล่าวว่า ทักษะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการพัฒนาทางร่างกายของผู้เรียน ซึ่งเป็นความสามารถในการประสานการทำงานของกล้ามเนื้อและร่างกายในการทำงานที่มีความซับซ้อนและต้องอาศัยความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อหลาย ๆ ส่วน การทำงานดังกล่าวเกิดขึ้นจากการสั่งงานของสมองจะต้องมีปฏิสัมพันธ์กับความรู้สึกที่เกิดขึ้น ทักษะการแสดงนี้สามารถพัฒนาได้ด้วยวิธีการฝึกฝน หรือถ้าหากได้รับการฝึกที่ดีแล้วจะเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญ และความคงทน ผลของพฤติกรรมหรือการกระทำ สามารถสังเกตได้จาก ความรวดเร็ว ความแม่นยำ ความแรงหรือความราบรื่นในการปฏิบัติงาน

สุชาติ ศิริสุขไพบุลย์ (2550) ได้กล่าวว่า ทักษะการแสดง (Skill) หมายถึง ความสามารถในการบริหารเบื้องต้นของกล้ามเนื้อหลาย ๆ ส่วน ความชำนาญกล้ามเนื้อของบุคคล ซึ่งเรียกกันว่า ทักษะการแสดง หรือทักษะทางกล้ามเนื้อ การทำงานดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้จากการสั่งงานของสมอง จะต้องมี การปฏิบัติสัมพันธ์ของการตอบสนองกับความรู้สึกที่ป้อนเข้าไป การทำงานนี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝนจะเกิดความชำนาญ และความคงทน

อภิชาติ อนุกุลเวช (2551) ได้ให้ความหมายของทักษะการแสดง คือ ความสามารถ ความชำนาญของกล้ามเนื้อที่กระทำออกมาอย่างถูกต้อง คล่องแคล่วและรวดเร็ว ที่ต้องอาศัย การฝึกหัดอย่างเหมาะสม จึงจะทำให้เกิดความชำนาญในการปฏิบัติงาน

สรุปได้ว่า ทักษะการแสดง หรือทักษะพิสัย หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการ ปฏิบัติงานทัศนศิลป์อย่างคล่องแคล่วและชำนาญของผู้เรียน พฤติกรรมด้านนี้จะเห็นได้จากกระทำ ซึ่งแสดงผลของการปฏิบัติออกมาได้โดยตรง โดยมีเวลาและคุณภาพของงานเป็นตัวชี้ระดับของทักษะ ที่เกิดว่ามีมากน้อยเพียงใด การที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทางด้านทักษะการแสดง ผู้เรียนจะต้อง พร้อมที่จะใช้วิธีต่าง ๆ ของร่างกาย

แนวทางการจัดการเรียนรู้เพื่อให้เกิดทักษะการแสดง หรือทักษะพิสัย

ทักษะการแสดงหรือทักษะพิสัย เป็นความสามารถของนักเรียนในด้านการปฏิบัติการ กระทำหรือการแสดงออกต่าง ๆ เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทางกาย การทำงานของกล้ามเนื้อ อาจซับซ้อน ต้องใช้กล้ามเนื้อหลายส่วนเกิดจากการสั่งของสมอง ซึ่งต้องมีปฏิสัมพันธ์กับความรู้สึกที่ เกิดขึ้น ทักษะ ร่างประกอบด้วยทักษะย่อย ๆ ทักษะการแสดงนี้พัฒนาได้ด้วยการฝึกฝนที่ดี

ซิมป์ซัน (Simpson, 1972 อ้างอิงมาจาก ทิศนา แคมมณี, 2551) กล่าวว่า ทักษะ การแสดงนี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน ซึ่งหากได้รับการฝึกฝนที่ดีแล้วจะเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญชำนาญการและความคงทน ผลของพฤติกรรมหรือการกระทำ สามารถสังเกตได้จากความรวดเร็ว ความแม่นยำ ความแรงหรือความราบรื่นในการจัดการ ซึ่งกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบมีทั้งหมด 7 ขั้น คือ

1. ขั้นการรับรู้ (Perception) เป็นขั้นการให้ผู้เรียนรับรู้ในสิ่งที่จะทำ โดยการให้ ผู้เรียนสังเกตการณ์ทำงานนั้นอย่างตั้งใจ
2. ขั้นการเตรียมความพร้อม (Readiness) เป็นขั้นการปรับตัวให้พร้อม เพื่อการทำงานหรือแสดงพฤติกรรมนั้น ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ โดยการปรับตัว ให้พร้อมที่จะทำการเคลื่อนไหวหรือแสดงทักษะนั้น ๆ และมีจิตใจและสภาวะอารมณ์ที่ดีต่อการที่จะ ทำ หรือแสดงทักษะนั้น ๆ

3. ขั้นการสนองตอบภายใต้การควบคุม (Guided Response) เป็นขั้นที่ให้โอกาส แก่ผู้เรียนในการตอบสนองต่อสิ่งที่รับรู้ ซึ่งอาจใช้วิธีการให้ผู้เรียนเลียนแบบการกระทำ หรือการแสดง

ทักษะนั้น หรืออาจใช้วิธีการให้ผู้เรียนลองผิดลองถูก (Trial and Error) จนกระทั่งสามารถตอบสนองได้อย่างถูกต้อง

4. ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง (Mechanism) เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการปฏิบัติ และเกิดความเชื่อมั่นในการทำสิ่งนั้น ๆ

5. ขั้นการกระทำอย่างชำนาญ (Complex Overt Response) เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการกระทำนั้น ๆ จนผู้เรียนสามารถทำได้อย่างคล่องแคล่ว ชำนาญ เป็นไปโดยอัตโนมัติ และด้วยความเชื่อมั่นในตนเอง

6. ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้ (Adaptation) เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนปรับปรุงทักษะหรือการปฏิบัติของตนให้ดียิ่งขึ้น และประยุกต์ใช้ทักษะที่ตนได้รับการพัฒนาในสถานการณ์ต่าง ๆ

7. ขั้นการคิดริเริ่ม (Origination) เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติหรือกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างชำนาญ และสามารถประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่หลากหลายแล้ว ผู้ปฏิบัติจะเริ่มเกิดความคิดใหม่ ๆ ในการกระทำหรือปรับการกระทำนั้นให้เป็นไปตามที่ตนต้องการ

แฮร์โรว์ (Harrow, 1972 อ้างอิงมาจาก ทิศนา แคมมณี, 2551) ได้จัดลำดับขั้นของการเรียนรู้ทางด้านทักษะการแสดง โดยเริ่มจากระดับที่ซับซ้อนน้อยไปจนถึงระดับที่มีความซับซ้อนมาก ซึ่งกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบมีทั้งหมด 5 ขั้น คือ

1. ขั้นการเลียนแบบ เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนสังเกตการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ ซึ่งผู้เรียนย่อมจะรับรู้หรือสังเกตเห็นรายละเอียดต่าง ๆ ได้ไม่ครบถ้วนแต่อย่างน้อยผู้เรียนจะสามารถบอกได้ว่า ขั้นตอนหลักของการกระทำนั้น ๆ มีอะไรบ้าง

2. ขั้นการลงมือกระทำตามคำสั่ง เมื่อผู้เรียนได้เห็นและสามารถบอกขั้นตอนของการกระทำที่ต้องการเรียนรู้แล้ว ให้ผู้เรียนลงมือทำโดยไม่มีแบบอย่างให้เห็น ผู้เรียนอาจลงมือทำตามคำสั่งของผู้สอน หรือทำตามคำสั่งที่ผู้สอนเขียนไว้ในคู่มือก็ได้ การลงมือปฏิบัติตามคำสั่งนี้แม้ผู้เรียนจะยังไม่สามารถทำได้อย่างสมบูรณ์ แต่อย่างน้อยผู้เรียนก็ได้ประสบการณ์ในการลงมือทำและค้นพบปัญหาต่าง ๆ ซึ่งช่วยให้เกิดการเรียนรู้ และการปรับการกระทำให้ถูกต้องสมบูรณ์ขึ้น

3. ขั้นการกระทำอย่างถูกต้องสมบูรณ์ (Precision) ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้องฝึกฝนจนสามารถทำสิ่งนั้น ๆ ได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ โดยไม่จำเป็นต้องมีแบบอย่างหรือมีคำสั่งนำทางการกระทำ การกระทำที่ถูกต้องแม่นยำตรง พอดี สมบูรณ์แบบ เป็นสิ่งที่ผู้เรียนจะต้องสามารถทำได้ในขั้นนี้

4. ขั้นการแสดงออก (Articulation) ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกฝนมากขึ้น จนกระทั่งสามารถทำสิ่งนั้นได้ถูกต้องสมบูรณ์แบบอย่างคล่องแคล่ว รวดเร็ว ราบรื่น และด้วยความมั่นใจ

5. ขั้นการกระทำอย่างเป็นธรรมชาติ (Naturalization) ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถกระทำสิ่งนั้น ๆ อย่างสบาย เป็นไปอย่างอัตโนมัติ โดยไม่รู้สีกว่าต้องใช้ความพยายามเป็นพิเศษ ซึ่งต้องอาศัยการปฏิบัติแม่ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่หลากหลาย

เดวิส (Davies, 1971 อ้างอิงมาจาก ทิศนา แคมมณี, 2551) ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการแสดงไว้ว่า ทักษะร่างจะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อน แล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วยิ่งขึ้น ซึ่งกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบมีทั้งหมด 5 ขั้นคือ

1. ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยการสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบทักษะ หรือการกระทำที่สาธิตให้ผู้เรียนดูนั้นจะต้องเป็นการกระทำในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ไม่ซ้ำหรือเร็วเกินปกติ ก่อนการสาธิตควรควรให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกตควรชี้แนะจุดสำคัญที่ควรให้ ความสนใจเป็นพิเศษในการสังเกต

2. ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการกระทำ หรือทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรจะแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ หรือแบ่งสิ่งที่กระทำออกเป็นส่วนย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปที่ละส่วนอย่างช้า ๆ

3. ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือมีแบบอย่างให้ดู หากติดขัดจุดใดผู้สอนควรให้คำชี้แนะและช่วยแก้ไขจนผู้เรียนทำได้ เมื่อได้แล้วผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ทำเช่นนั้นเรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วน

4. ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้วผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้น ทำได้รวดเร็วยิ่งขึ้น ทำได้ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้น

5. ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้วจึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้งจนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างที่ชำนาญ ทักษะการแสดงสำหรับครูวิชาอาชีพ

ทิศนา แคมมณี (2551) การเรียนการสอนวิชาอาชีพร่างจะเน้นทักษะการแสดง โดยอาศัยแนวคิด และหลักการเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการแสดง 9 ประการ โดยสรุปว่าการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดทักษะการแสดงที่ดีนั้นผู้สอนควรเริ่มต้นแต่การวิเคราะห์งานที่จะให้ผู้เรียนทำ

โดยแบ่งงานออกเป็นส่วนย่อย ๆ และลำดับงานจากง่ายไปหายาก แล้วให้ผู้เรียนได้ฝึกทำงานย่อย ๆ มีความรู้เข้าใจงานที่จะทำ เรียนรู้ลักษณะนิสัยที่ดีในการทำงาน ฝึกทำงานในสถานการณ์ใกล้เคียง

นวลจิตต์ เขวากีรติพงศ์ (2535) เป็นผู้พัฒนารูปแบบนี้ขึ้น พ.ศ. 2535 รูปแบบการเรียน

การสอนประกอบด้วยยุทธวิธี 3 ยุทธวิธี ให้ผู้สอนได้เลือกใช้ให้เหมาะสม

ยุทธวิธีที่ 1 การสอนทฤษฎีก่อนสอนงานปฏิบัติ

เหมาะสำหรับการสอนเนื้อหาปฏิบัติที่มีลักษณะซับซ้อน เสี่ยงอันตราย

และเนื้อหาสามารถแยกส่วนภาคทฤษฎีและปฏิบัติได้ชัดเจน

นั้น

1. ชี้นำ แนะนำงาน กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และเห็นคุณค่าในงาน

2. ชี้นำให้ความรู้ให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานที่จะทำ

3. ชี้นำฝึกปฏิบัติ ผู้เรียนลงมือทำงานทำตามแบบหรือเลียนแบบหรือลองผิด

ลองถูกก่อนแล้วลองทำเอง ครูคอยสังเกตให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นระยะ ๆ จนทำได้ถูกต้องฝึกหลายครั้งจนชำนาญ

4. ชี้นำประเมินผล นักเรียนได้รับการประเมินทักษะการแสดง และลักษณะนิสัยในการทำงาน และความยั่งยืนคงทน โดยดูความชำนาญ ถ้าชำนาญก็จะจำได้ดีและนาน

ยุทธวิธีที่ 2 การสอนงานปฏิบัติก่อนสอนทฤษฎีเหมาะสำหรับเนื้อหางานปฏิบัติที่มีลักษณะไม่ซับซ้อนหรือเป็นงานปฏิบัติที่ผู้เรียน เคยมีประสบการณ์มาบ้างแล้ว เป็นงานเสี่ยงต่อชีวิตน้อย

จดบันทึก

1. ชี้นำ แนะนำงาน กระตุ้นความสนใจ และเห็นคุณค่า

2. ชี้นำให้ผู้เรียนปฏิบัติและสังเกตการณ์นักเรียนมีการปฏิบัติสังเกตและ

3. ชี้นำวิเคราะห์การปฏิบัติและสังเกตการณ์ร่วมกันวิเคราะห์ พฤติกรรมการปฏิบัติ และอภิปรายผล

4. ชี้นำเสริมความรู้จากผลการวิเคราะห์และอภิปรายการปฏิบัติ ผู้สอนเสริมความรู้ที่เป็นประโยชน์

5. ชี้นำให้ผู้เรียนปฏิบัติงานใหม่เพื่อปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง

6. ชี้นำประเมินผลประเมินทักษะการแสดงลักษณะนิสัยและความคงทนของ

การเรียนรู้จากความชำนาญ

ยุทธวิธีที่ 3 การสอนทฤษฎีและปฏิบัติไปพร้อม ๆ กัน

เหมาะสำหรับบทเรียนที่มีลักษณะของเนื้อหาภาคทฤษฎีและปฏิบัติ

ที่ไม่สามารถแยกจากกันได้เด็ดขาด

- ในงานนั้น
1. ชี้นำแนะนำงานกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและเห็นคุณค่า
 2. ชี้นำให้ความรู้ให้ปฏิบัติ และให้ข้อมูลย้อนกลับไปพร้อม ๆ กัน
 3. ชี้นำให้ปฏิบัติตามล้าพัง
 4. ชี้นำประเมินผล นักเรียนได้รับการประเมินทักษะการแสดงลักษณะนิสัยในการทำงานและความยั่งยืนคงทนโดยดูความชำนาญ เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานที่ทำ และเกิดทักษะในการทำงานนั้นได้อย่างชำนาญตามเกณฑ์ รวมทั้งมีเจตคติที่ดีและลักษณะนิสัยที่ดีในการทำงานด้วย

การวัดผลด้านทักษะการแสดงหรือทักษะพิสัย

เพชราวดี จงประดับเกียรติ (2559) ได้อธิบายการวัดผลด้านทักษะการแสดงหรือทักษะพิสัยไว้ดังนี้

1. ความหมายของการประเมินผลการเรียนด้านการปฏิบัติ

การประเมินผลการเรียนด้านปฏิบัติ หมายถึง การประเมินผลพฤติกรรมของนักเรียนที่อยู่ในรูปของการกระทำที่แสดงออกมาให้ครูสามารถสังเกตได้ เช่น พูด อ่าน วาดรูป เย็บผ้า ว่ายน้ำ โดยจะต้องให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมในสถานการณ์ที่สอดคล้องกับความเป็นจริง แล้วสังเกตจากวิธีการ และผลงานที่ผู้ถูกวัดแสดงออกมา

การประเมินผลการปฏิบัติ เป็นการประเมินที่มุ่งให้ผู้เรียนปฏิบัติตามภาระงานที่ครูมอบหมาย โดยเน้นที่การลงมือปฏิบัติมากกว่าการตรวจสอบด้านความรู้

2. ธรรมชาติของการวัดการปฏิบัติ

การวัดผลการปฏิบัติ เป็นการวัดที่มีลักษณะแตกต่างจากการวัดคุณลักษณะด้านความรู้ และด้านจิตใจ ผู้ที่จะทำการวัดต้องเข้าใจลักษณะและธรรมชาติของการวัดการปฏิบัติ ต่อไปนี้ก่อนลงมือวัด เพื่อจะได้ดำเนินการวัดให้สอดคล้องกับธรรมชาติของการวัดการปฏิบัติ

1. การวัดผลการปฏิบัติสามารถวัดได้ทั้งรายบุคคลและกลุ่ม จึงต้องพิจารณาให้ดีก่อนทำการวัดว่า งานที่กำหนดให้ปฏิบัติควรให้ทำเป็นรายคนหรือรายกลุ่ม งานบางอย่างเป็นงานที่ต้องทำคนเดียวจึงจะประเมินทักษะการปฏิบัติได้ชัดเจน เช่น การคัดลายมือ การวาดภาพ การตัดเย็บ การอ่านออกเสียง แต่งานบางอย่างไม่จำเป็นต้องทำคนเดียว โดยเฉพาะชั้นเรียนที่มีจำนวนนักเรียนมาก ผู้สอนไม่มีเวลาพอที่จะสังเกตการณ์ปฏิบัติเป็นรายคน อาจให้ทำเป็นกลุ่ม แล้วสังเกตกระบวนการปฏิบัติควบคู่ไปกับความร่วมมือในการทำงานกลุ่ม การทำอาหาร การบรรเลงวงดนตรี การทำแปลงเกษตร

2. วิธีการวัดผลการปฏิบัติจะแตกต่างกันออกไปตามงานที่มอบหมายให้ทำงานบางอย่างต้องให้ผู้เรียนผลิตผลงานออกมาให้ดู เช่น งานประดิษฐ์ งานวาดภาพ หรือ

งานแกะสลัก งานบางอย่างต้องให้ผู้เรียนแสดงกิริยาอาการออกมา เช่น งานด้านนาฏศิลป์ ต้องวัดโดยให้ผู้เรียนแสดงท่าทางการพ้อนรำให้ดู งานด้านพลศึกษา ต้องวัดโดยให้ผู้เรียนแสดงท่าทางการเล่นกีฬา แต่ละชนิด

3. การวัดผลการปฏิบัติ บางงานสามารถวัดกระบวนการ และผลงาน แยกจากกันได้เมื่อสิ้นสุดการปฏิบัติงาน จะมีผลงานปรากฏออกมาเป็นชิ้นงานให้เห็น เช่น การวัดความสามารถในการตัดเย็บเสื้อผ้า การวัดความสามารถในการก่อสร้างงานไม้ หรือการวัดความสามารถในการประกอบอาหาร แต่การวัดการปฏิบัติบางงานต้องวัดกระบวนการและผลงานไปพร้อม ๆ กัน เพราะเมื่อสิ้นสุดการปฏิบัติงานไม่มีผลงานปรากฏให้เห็น เช่น การวัดความสามารถด้านกีฬา นาฏศิลป์ ดนตรี การพูด การอ่านออกเสียง

3. รูปแบบการวัดการปฏิบัติ

รูปแบบการวัดการปฏิบัติ จำแนกตามระดับความเป็นจริงของสถานการณ์ การปฏิบัติตั้งแต่ระดับความจริงต่ำสุด จนถึงระดับความเป็นจริงสูงสุดได้ 4 ประเภท คือ

1. การวัดการปฏิบัติด้วยการให้เขียนตอบ (Paper and Pencil Performance Test) เป็นการวัดที่มุ่งให้ผู้สอบแสดงการปฏิบัติโดยการเขียนลงในกระดาษ ซึ่งเป็นคนละลักษณะกับการให้เขียนตอบในการวัดผลสัมฤทธิ์ด้านสติปัญญา เพราะสถานการณ์ของการวัด การปฏิบัติจะมุ่งให้ผู้สอบประยุกต์ความรู้ความสามารถและทักษะที่ได้รับการฝึกฝนมาแล้ว แสดงพฤติกรรมออกมาโดยการเขียนลงในกระดาษ ซึ่งก็คือผลงาน (Product) หรือชิ้นงานที่ได้จากการปฏิบัตินั่นเอง เช่น ให้วาดภาพธรรมชาติตามจินตนาการ ให้สร้างแบบตัดกระดาษไปทรงสอด ให้เขียนแผนผังการจัดสนามสอบ ให้สร้างแผนภาพวงจรไฟฟ้า

ในบางกรณีจำเป็นต้องใช้การสอบแบบเขียนตอบเพื่อวัดความรู้เกี่ยวกับขั้นตอนการปฏิบัติ โดยเฉพาะงานภาคปฏิบัติที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดอันตราย จำเป็นต้องตรวจสอบให้แน่ใจก่อนลงมือปฏิบัติว่าผู้ปฏิบัติรู้ขั้นตอนการปฏิบัติที่ถูกต้องแล้ว เพื่อไม่ให้เกิดอันตรายต่อตนเอง และผู้อื่นในขณะที่กำลังลงมือปฏิบัติ เช่น ให้เขียนขั้นตอนการกำระเบิดก่อนลงมือปฏิบัติจริง ให้เขียนขั้นตอนการบังคับจรวดก่อนปฏิบัติจริง เป็นต้น แต่ผลการสอบด้วยแบบทดสอบเขียนตอบแบบนี้จะแสดงให้เห็นว่าผู้ตอบรู้อำดับขั้นตอนการปฏิบัติถูกต้องหรือไม่เท่านั้น ไม่ได้แสดงให้เห็นว่าผู้สอบมีความสามารถในการปฏิบัติหรือไม่มี

บางกรณีอาจใช้การสอบแบบเขียนตอบวัดภาคปฏิบัติในงานที่ให้ปฏิบัติ เป็นกลุ่มแต่ต้องการวัดเป็นรายบุคคล เพื่อตรวจสอบความร่วมมือในการทำงานของแต่ละบุคคล ว่าได้ร่วมงานปฏิบัติด้วยหรือไม่ เช่น ให้เขียนขั้นตอนการปฏิบัติ ให้เขียนหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ให้เขียนชื่อสมาชิกในกลุ่ม ให้เขียนผลที่ได้จากการปฏิบัติ เป็นต้น ผลการสอบด้วยแบบทดสอบ

เขียนตอบแบบนี้ยังไม่ได้แสดงให้เห็นว่า เขามีความสามารถในการปฏิบัติหรือไม่ เพียงแต่แสดงให้เห็นว่าเขามีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานหรือไม่เท่านั้น

2. การวัดการปฏิบัติเชิงจำแนก (Identification Test) เป็นการวัดความสามารถในการจำแนกแยกแยะชิ้นส่วนของอุปกรณ์หรือเครื่องมือที่ใช้ในการปฏิบัติ เช่น ให้ระบุชื่อของเครื่องมือที่ใช้ในการปฏิบัติ ให้ระบุชนิดของเครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่จำเป็นในการปฏิบัติ ให้ระบุหน้าที่ของเครื่องมือ หรืออุปกรณ์ต่าง ๆ ให้ระบุตำแหน่งของชิ้นส่วนหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ การวัดการปฏิบัติเชิงจำแนกอาจใช้วิธีการวัดที่ซับซ้อนมากขึ้น เพื่อตรวจสอบทักษะในการปฏิบัติงาน เช่น ให้ฟังเสียงเครื่องยนต์ที่ผิดปกติ แล้วให้ระบุว่าผิดปกติที่จุดใด พร้อมทั้งระบุวิธีการซ่อมด้วยหรือนำตุ้มน้ำมันที่ไม่เย็นมาให้หาจุดที่ชำรุด พร้อมทั้งระบุเครื่องมือ และขั้นตอนการซ่อม เป็นต้น อย่างไรก็ตามการวัดการปฏิบัติเชิงจำแนกแต่เพียงอย่างเดียวไม่สามารถบอกได้แน่นอนว่าบุคคลมีความสามารถในการปฏิบัติ เพราะไม่สามารถวัดกระบวนการและผลงานขั้นสุดท้ายของผู้ปฏิบัติได้ เนื่องจากไม่ได้ลงมือปฏิบัติจริง แต่ผลการวัดภาคปฏิบัติเชิงจำแนกสามารถใช้เป็นข้อมูลประกอบการปฏิบัติจริงเพื่อยืนยันว่าบุคคลมีทักษะในการปฏิบัติเพียงใดได้ เช่น ช่างซ่อมรถยนต์ ถ้าสามารถจำแนกเครื่องมือที่ใช้ในการซ่อมได้เหมาะสมกับอาการของรถ สามารถบอกอาการของเครื่องได้จากการฟังเสียงเครื่องยนต์ ก็แสดงว่ามีประสบการณ์และทักษะในการซ่อมสูง

3. การวัดการปฏิบัติด้วยสถานการณ์จำลอง (Simulated Situation Performance) เป็นการวัดที่ให้ผู้สอบลงมือปฏิบัติในสถานการณ์ที่จำลองขึ้นมาให้คล้ายจริง ใช้วัดในกรณีที่ไม่สามารถให้ผู้สอบปฏิบัติในสถานการณ์จริงได้ เนื่องจากอาจเกิดผลเสียหรืออันตรายร้ายแรงกับตนเองหรือผู้อื่น ในกรณีที่ปฏิบัติผิดพลาดหรือกรณีที่อุปกรณ์ปฏิบัติมีราคาแพงมาก เช่น การสอบใบขับขี่ที่ต้องสอบในสนามสอบจำลอง เพราะถ้าให้สอบในสนามจริงอาจเกิดอุบัติเหตุจากรoad การทดสอบการฉีดยา การทดสอบป้อนหัวใจของนักเรียนแพทย์ต้องทดสอบกับหุ่น เพื่อไม่ให้เกิดอันตรายกับคนไข้ การทดสอบขับยานอวกาศต้องทดสอบกับยานอวกาศจำลอง เพราะถ้าต้องทดสอบกับยานอวกาศจริงต้องใช้งบประมาณสูง การทดสอบตัดผมของช่างตัดผม บางครั้งให้ตัดจากวิก เพื่อป้องกันความผิดพลาดกรณีตัดผมผิด เป็นต้น นอกจากนี้การวัดการปฏิบัติด้วยสถานการณ์จำลองอาจจำเป็นในกรณีที่ไม่สามารถหาสถานการณ์จริงให้ปฏิบัติได้ เช่น การทดสอบผจญภัยในสงครามของทหาร การทดสอบดับเพลิงของตำรวจ จำเป็นต้องสร้างสถานการณ์ที่คล้ายจริงเพื่อใช้ในการทดสอบภาคปฏิบัติ ผลการวัดการปฏิบัติด้วยสถานการณ์จำลองจะแม่นยำหรือไม่ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่กำหนดให้ว่าใกล้เคียงความเป็นจริงหรือไม่ ดังนั้นผู้วัดจะต้องพยายามสร้างสถานการณ์ ให้เหมือนกับอยู่ในสถานการณ์จริงมากที่สุด

4. การวัดการปฏิบัติด้วยตัวอย่างงาน (Work Sample) เป็นการวัดในลักษณะที่กำหนดงานให้ผู้สอบปฏิบัติภายใต้สภาวะการณ์ที่เป็นจริง เช่น กำหนดให้ตัดเสื้อจริง ๆ

ในวิชาตัดเย็บ กำหนดให้ทำอาหารจริงในวิชาคหกรรม กำหนดให้ปลูกผักในแปลงจริง ๆ ในวิชาเกษตร หรือกำหนดให้สร้างชั้นวางของในวิชางานไม้ เป็นต้น ลักษณะของการวัดการปฏิบัติด้วยตัวอย่างงาน มีความคล้ายคลึงกับการวัดการปฏิบัติด้วยสถานการณ์จำลอง ข้อสังเกตที่จะช่วยจำแนกความแตกต่างของการวัดทั้งสองแบบ คือ ถ้าให้ปฏิบัติในสถานการณ์ที่ถูกสร้างขึ้นมาถือว่าเป็นการวัดในสถานการณ์จำลอง แต่ถ้าให้ปฏิบัติในสถานการณ์ปกติไม่ได้มีการจัดกระทำสถานการณ์จะถือว่าเป็นการวัดการปฏิบัติจริงด้วย ตัวอย่างงานเช่น การให้สอบขับรถในสนามสอบ เป็นการวัดในสถานการณ์จำลอง แต่ถ้าให้ขับในถนนจริง ๆ เป็นการวัดด้วยตัวอย่างงานหรือในงานไม้ให้สร้างโต๊ะไม้ ถ้าให้สร้างโต๊ะเล็ก ๆ จะเป็นแบบสถานการณ์จำลอง แต่ถ้ากำหนดให้สร้างโต๊ะใหญ่ ๆ ที่สามารถนำไปใช้ได้จริงเช่นนี้ เป็นการวัดแบบตัวอย่างงาน

การวัดการปฏิบัติด้วยตัวอย่างงานเป็นการวัดที่นับว่ามีระดับความเป็นจริงสูงสุด (High Realism) เพราะเป็นการวัดการปฏิบัติที่ให้ผู้สอบลงมือปฏิบัติงานด้วยตนเองในสภาพการณ์จริง อย่างไรก็ตามผลการวัดจะชี้ให้เห็นความสามารถที่แท้จริงของนักเรียนต่อเมื่องานที่กำหนดให้ปฏิบัติถูกเลือกมาอย่างดี เป็นตัวแทนของพฤติกรรมที่ต้องการวัดอย่างแท้จริง

4. ลักษณะของการประเมินผลการปฏิบัติงาน

ก่อนการวัดการปฏิบัติงาน ครูต้องตรวจสอบเกณฑ์ต่อไปนี้เพื่อตัดสินใจว่าจำเป็นต้องมีการวัดการปฏิบัติงานหรือไม่ หรือมีความเป็นไปได้หรือไม่ที่จะวัดการปฏิบัติงาน ลักษณะของการประเมินการปฏิบัติงานที่สำคัญมี ดังนี้

1. สิ่งที่จะวัดต้องมีการปฏิบัติอย่างแท้จริง การปฏิบัติจะเกิดขึ้นเมื่อผู้ถูกวัดใช้มือหรือส่วนต่าง ๆ ของร่างกายทำงาน เช่น หยิบจับสิ่งของ เครื่องมือ การเคลื่อนไหวร่างกาย ตามจังหวะ การเปล่งเสียง การอ่าน หรือร้องเพลง เป็นต้น การวัดในสถานการณ์เช่นนี้หากใช้ข้อสอบที่ต้องเขียนตอบไปวัดถือว่าทำให้ขาดความเที่ยงตรงในการวัด อย่างไรก็ตาม ไม่ได้หมายความว่า การใช้กระดาษปากกาเขียนตอบไม่ใช่เครื่องวัดที่ดี ขึ้นอยู่กับงานที่ให้นักเรียนทำ เช่น ถ้าต้องการวัดทักษะการคัดลายมือก็จำเป็นต้องอาศัยกระดาษดินสอให้ผู้เข้าทดสอบเขียนตอบ เพราะความสามารถที่มุ่งวัดนั้นคือความสามารถในการเขียนคัดตัวอักษร

2. สิ่งที่จะวัดเป็นผลมาจากการเรียนรู้ทักษะ ในขณะที่การวัดความรู้หรือความรู้สึกรู้จักสามารถวัดโดยใช้กระดาษและดินสอ แต่ถ้าเป็นทักษะซึ่งต้องอาศัยการฝึกปฏิบัติทักษะนี้ ควรวัดโดยให้มีการปฏิบัติหรือแสดงออกทางกายให้ดู

3. สิ่งที่จะวัดเป็นการวัดความเข้าใจในการประยุกต์ใช้ความรู้ ผลงานที่ปรากฏเป็นผลผลิตที่เป็นรูปธรรม จะสะท้อนถึงกระบวนการที่แสดงความรู้ความเข้าใจแต่การปฏิบัติงานจนมีความชำนาญ สามารถประยุกต์ความรู้มาใช้ให้เกิดประโยชน์นั้นจำเป็นต้องอาศัยการฝึกฝนมาเป็นเวลานาน ทำให้ความสามารถในการปฏิบัติงานไม่ได้สะท้อนถึงความรู้ความเข้าใจอีกต่อไป

แต่เป็นความสามารถถึงขั้นที่ผู้เรียนมีทักษะการปฏิบัติที่สามารถทำได้อย่างอัตโนมัติจนเป็นนิสัย เช่น ทักษะการขับรถ

4. ผลงานที่ได้รับต้องอยู่ในรูปที่สามารถวัดได้ ในกรณีที่ครูวัดผลงานของนักเรียน เช่น การคำนวณเลข นักเรียนอาจแก้ปัญหาโดยเขียนตอบในกระดาษส่งครู แต่หากผลงานที่จะวัดอยู่ในรูปของสิ่งของซึ่งมองเห็นได้ การวัดที่มีความเที่ยงตรงคือการวัดโดยการประเมินคุณภาพของงานจากผลงานที่เป็นของจริง

สุวิมล ว่องวานิช (2550) การวางแผนการประเมินการปฏิบัติงาน เพื่อความเป็นระบบที่ดีของการวัดการปฏิบัติงาน จำเป็นต้องมีการวางแผนโดยมีขั้นตอนดังนี้

1. การวางแผนสภาพแวดล้อมทางกายภาพ สภาพแวดล้อมทางการเรียน อาจเกิดขึ้นได้ในห้องเรียน ห้องปฏิบัติการสนาม สำนักงานที่จำลองหรือเป็นของจริง ไม่ว่าจะมีความเหมาะสมอย่างไรผู้วัดต้องมีการจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นต้องใช้ในการปฏิบัติ ถ้าเป็นไปได้ทุกอย่างควรมีสภาพเหมือนหรือคล้ายของจริงมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

2. การวางแผนเกี่ยวกับงานที่ให้ผู้เรียนทำผู้สอนต้องมีการวางแผนงานอย่างดีเกี่ยวกับงานที่มอบหมายให้ผู้เรียนปฏิบัติ (Assignment) พยายามหมุนเวียนให้ผู้เรียนได้มีการปฏิบัติงานทุกขั้นตอนที่เกี่ยวข้อง ไม่ใช่ทำแต่ส่วนใดส่วนหนึ่ง ผู้สอนต้องคอยตรวจสอบดูว่าผู้เรียนเข้าถึงความสัมพันธ์ของงานที่ทำแต่ละส่วน การตัดสินใจเกี่ยวกับปริมาณงานที่กำหนดให้ทำขึ้นอยู่กับแต่ละสถานการณ์ ผู้สอนต้องคำนึงถึงระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียนไม่ให้ปฏิบัติงานที่ง่ายหรือยากเกินไป

3. การวางแผนการควบคุมการปฏิบัติการประเมิน โดยให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้เป็นขั้นเป็นตอนและเป็นไปอย่างระมัดระวัง ภายใต้การชี้แนะของครูผู้สอน ครูควรให้คำแนะนำเบื้องต้นเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติและเหตุผลสำหรับการทำให้เกิดทักษะนั้น แต่ละขั้นตอนต้องอธิบายและสาธิตให้ผู้เรียนดู มีการตั้งคำถามผู้เรียนเพื่อให้แน่ใจว่าผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่ให้ทำผู้สอนต้องพูดคุยกับผู้เรียนแต่ละคน ในแต่ละขั้นตอนของการทำงานผู้สอนต้องชี้ให้เห็นสิ่งที่ผู้เรียนต้องทำ หากผู้เรียนต้องการความช่วยเหลือ พร้อมทั้งกระตุ้นให้เกิดความมั่นใจในการทำงาน การให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิดเป็นสิ่งสำคัญ เพราะผู้เรียนบางคนอาจจะลืม บางคนอาจเรียนรู้ช้าและบางคนอาจไม่เอาใจใส่เท่าที่ควรกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยผู้เรียนทุกคนต้องมีการปฏิบัติงานใช้เวลาเพียงพอต่อการทำกิจกรรม ทั้งนี้ผู้สอนต้องอดทนและหลีกเลี่ยงการช่วยเหลือผู้เรียนโดยไม่จำเป็น

จุดเน้นของการวัดการปฏิบัติงานอยู่ที่การตัดสินใจทักษะความสามารถในการทำงานของผู้เรียน ผู้วัดต้องมีโอกาสสังเกตผู้เรียนอย่างใกล้ชิด ด้วยเหตุนี้กลุ่มของผู้เรียนที่มีการปฏิบัติงานมักมีขนาดเล็ก เพื่อให้เกิดผลดีต่อการเรียนการสอนและการวัดและประเมินผล

อย่างไรก็ตามในสภาพการเรียนการสอนปกติมีอยู่แม้ครั้งที่กลุ่มผู้เรียนมีขนาดใหญ่ ทำให้ผู้สอนไม่สามารถใช้วิธีการสังเกตในการวัดผลการปฏิบัติงานได้ จึงต้องหันไปใช้วิธีการหรือเครื่องมือประเภทอื่นแทน เช่น ข้อสอบการปฏิบัติงานเครื่องมือเหล่านี้แก้ปัญหาได้เพียงระดับหนึ่ง แต่จริง ๆ แล้วถือเป็นวิธีการที่ไม่ค่อยเหมาะสมมากนัก

การประเมินผลด้านการปฏิบัติงาน แบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

1. ประเมินจากผลงาน โดยการพิจารณาคุณภาพจากผลงาน (Product) ที่นักเรียนทำสำเร็จหลังจากสิ้นสุดกระบวนการปฏิบัติแล้ว มักใช้ในกรณีงานที่ให้ปฏิบัติมีผลงานปรากฏให้เห็นเป็นชิ้นเป็นอัน และผู้ประเมินไม่ได้เน้นความสำคัญของกระบวนการหรือขั้นตอนการปฏิบัติ เช่น ถ้าให้นักเรียนวาดภาพชิ้นงานที่ปรากฏให้เห็นเมื่อสิ้นสุดกระบวนการวาดภาพ คือ รูปภาพที่นักเรียนวาดเสร็จให้นักเรียนคัดลายมือ ชิ้นงานที่ปรากฏให้เห็น เมื่อสิ้นสุดกระบวนการคัดลายมือ คือ ตัวอักษรที่นักเรียนคัดในสมุด

วิธีการประเมินจากผลงาน ครูจะต้องสังเกตจากชิ้นงานที่นักเรียนทำสำเร็จแล้ว โดยอาจใช้การจัดอันดับชิ้นงาน (Ranking) หรืออาจกำหนดรายการคุณลักษณะผลงานที่ต้องการสังเกตไว้แล้ว ใช้แบบตรวจสอบรายการ (Checklist) หรือใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เป็นเครื่องมือช่วยในการสังเกต ไม่ควรอย่างยิ่งที่จะประเมินโดยดูคุณภาพรวม ๆ แล้วให้คะแนน โดยไม่มีกฎเกณฑ์ เช่น คะแนนเต็ม 10 ภาพของนักเรียนคนที่ 1 แล้วเห็นว่าสวยมากให้ 8 คะแนน ภาพของคนที่ 2 สวยน้อยให้ 3 คะแนน ภาพของคนที่ 3 สวยพอดี พอดี ให้ 5 คะแนน การประเมินผลงานเช่นนี้จะทำให้เกิดความคลาดเคลื่อน (Error) ได้ง่ายนอกจากนั้น ยังไม่สามารถอธิบายได้ชัดเจนว่าภาพที่สวยมาก สวยพอดี หรือสวยน้อย แตกต่างกันอย่างไรร

จุดด้อยของการประเมินจากผลงาน คือ ชิ้นงานอาจไม่ใช่ผลงานของนักเรียนเอง เช่น ครูมอบหมายงานให้นักเรียนกลับไปทำที่บ้าน นักเรียนอาจนำไปให้ผู้ปกครองช่วยทำ ชิ้นงานที่นักเรียนนำมาส่งจึงเป็นผลงานของผู้ปกครอง ดังนั้นหากครูต้องการประเมินการปฏิบัติจากผลงานจะต้องคำนึงถึงจุดด้อยดังกล่าวด้วย

2. ประเมินจากกระบวนการและผลงาน เป็นการประเมินผลการปฏิบัติที่ต้องพิจารณาทั้งจากกระบวนการและผลงาน (Product and Process) การประเมินกระบวนการต้องพิจารณาจากคุณภาพของขั้นตอนการปฏิบัติงาน ซึ่งต้องสังเกตในขณะที่นักเรียนกำลังลงมือปฏิบัติงานอยู่ ส่วนการประเมินผลงานต้องพิจารณาจากคุณภาพของชิ้นงานที่ทำสำเร็จแล้ว โดยใช้วิธีการเช่นเดียวกับการประเมินผลงานที่กล่าวมาแล้วในข้อ 1 ซึ่งต้องประเมินหลังจากที่นักเรียนปฏิบัติงานเสร็จแล้ว หรือสิ้นสุดกระบวนการปฏิบัติแล้ว การประเมินทั้งกระบวนการและผลงานจะทำในกรณีที่ลักษณะของงานที่ปฏิบัติมีขั้นตอนชัดเจน ที่สามารถกำหนดเป็นพฤติกรรมได้อย่างชัดเจน และ

เมื่อสิ้นสุดกระบวนการปฏิบัติงานมีผลงานปรากฏออกมาเป็นชิ้นงานให้มองเห็นได้ เช่น ให้นักเรียน ทำอาหาร ตัดเย็บเสื้อผ้า ปลูกพืช หรืองานก่อสร้าง เป็นต้น

วิธีการประเมินจากกระบวนการและผลงานจำเป็นต้องใช้การสังเกต โดยสังเกต ขั้นตอนการปฏิบัติงานตั้งแต่เริ่มลงมือปฏิบัติ จนกระทั่งสิ้นสุดขั้นตอนการปฏิบัติ และเมื่อนักเรียน ปฏิบัติเสร็จสิ้นแล้วจะต้องสังเกตผลงานที่หรือชิ้นงานที่ได้จากการปฏิบัติด้วย โดยครูต้องกำหนด รายการคุณลักษณะที่ต้องการสังเกตให้ครอบคลุมทั้งกระบวนการและผลงาน รวมทั้งคุณลักษณะด้าน จิตพิสัยไว้ล่วงหน้าก่อนทำการวัด แล้วใช้เครื่องมือประเภทแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) หรือมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ประกอบการสังเกต

3. ประเมินจากกระบวนการ (Process) การปฏิบัติงานบางอย่างไม่สามารถแยก กระบวนการปฏิบัติกับผลงานออกจากกันได้ เนื่องจากเมื่อสิ้นสุดกระบวนการปฏิบัติไม่มีผลงาน ปรากฏออกมาให้เห็นเป็นรูปร่างชิ้นงาน แต่ผลงานจะเกิดขึ้นในขณะที่กำลังปฏิบัติอยู่ เช่น การขับร้อง การฟ้อนรำ การเล่นเกม การพูด การอ่าน เป็นต้น

วิธีการประเมินผลการปฏิบัติลักษณะนี้จึงต้องสังเกตผลงาน ในขณะที่ผู้เรียนกำลัง ปฏิบัติ นั่นคือ สังเกตกระบวนการและผลงานไปพร้อม ๆ กัน ตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งสิ้นสุด กระบวนการปฏิบัติ โดยผู้ประเมินต้องกำหนดรายการปฏิบัติให้ครอบคลุมกระบวนการปฏิบัติ รวมทั้งคุณลักษณะด้านจิตพิสัย แล้วใช้เครื่องมือประเภท แบบตรวจสอบรายการ (Checklist) หรือมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ประกอบการสังเกตเช่นเดียวกับการประเมิน ทั้ง 2 ลักษณะ ข้างต้นแต่ต่างกันตรงที่สังเกตในขณะที่กำลังปฏิบัติเท่านั้น

ทักษะการแสดงหรือทักษะพิสัย คือ ความสามารถในการปฏิบัติงาน โดยงานนั้น จะเกี่ยวข้องกับความสามารถทางสมองหรือไม่ก็ได้แต่จุดสำคัญคือ ผู้เรียนจะต้องมีการปฏิบัติงาน แล้วมีผลงานแสดงออกมาให้เห็น การวัดพฤติกรรมด้านทักษะการแสดงจึงเป็นการวัดกระบวนการ หรือผลงาน หรือทั้งกระบวนการและผลงาน

ส่วนประกอบสำคัญของการประเมินการปฏิบัติงานมีสองส่วน คือ

1. ตัวงานกิจกรรม เป็นส่วนที่กำหนดให้ผู้เรียนได้ทำหรือปฏิบัติแสดงตามคำสั่งตาม รายการหรือความต้องการให้ทำ ตลอดจนเหตุการณ์ สถานการณ์ในชั้นเรียนปกติที่กระตุ้นให้ผู้เรียน แสดงออกตามปกติ

2. เกณฑ์การให้คะแนน เป็นส่วนที่ครูผู้สอนต้องนำมาใช้ประกอบการพิจารณาผลงาน การปฏิบัติ หรือการแสดงผลของผู้เรียน แล้วประเมินค่าออกมาเป็นคะแนนตามกฎเกณฑ์ การให้คะแนนที่สร้างขึ้น

การประเมินการปฏิบัติงาน (Performance Assessment) ก็กับการประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment) เป็นคำที่มักใช้ร่วมกัน แท้จริงแล้วมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ

การประเมินการปฏิบัติงานเป็นการประเมินชนิดของพฤติกรรมนักเรียนที่แสดงออกโดยครูเป็นคน ออกแบบหรือกำหนดพฤติกรรมที่ต้องการ แต่การประเมินจากสภาพจริงเป็นการประเมินพฤติกรรม หรือการแสดงออกที่คำนึงถึงบริบทที่เป็นไปตามสภาพจริงในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนมีส่วนในการ ตัดสินใจเพื่อพัฒนาผลงานของตนเองตั้งแต่เริ่มต้น ดังนั้นการประเมินการปฏิบัติงานไม่ทุกอย่างเป็น การประเมินตามสภาพจริง

กระบวนการการประเมินการปฏิบัติงาน

กระบวนการประเมินการปฏิบัติงานมี 5 ขั้นตอน คือดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายของการปฏิบัติ โดยครูและนักเรียนมาร่วมกันกำหนด จุดมุ่งหมายของการปฏิบัติ พึงระลึกเสมอการได้มีส่วนร่วมของผู้เรียนในการกำหนดจุดมุ่งหมาย ทำให้ การประเมินสอดคล้องกับความต้องการของทุกฝ่าย นำไปสู่ศักยภาพของผู้เรียนที่ครูตั้งเป้าหมายเอาไว้
2. การระบุผลการปฏิบัติที่มุ่งวัด ผลการปฏิบัติงานย่อมมาจากจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ ซึ่งการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับคุณลักษณะที่มุ่งวัดอาจเน้นที่คุณภาพของการทำงานคือความถูกต้อง ความสวยงาม เช่น ความสวยงามของการออกแบบบ้าน ความคงทนของสิ่งของที่ประดิษฐ์ ความคล่องแคล่วในการใช้เครื่องมือทดลองทางวิทยาศาสตร์ หรืออาจวัดคุณลักษณะของงานที่ปฏิบัติ โดยเน้นปริมาณงานที่ทำได้
3. กำหนดวิธีการวัดการปฏิบัติงานการวัดการปฏิบัติงานสามารถกระทำได้หลายวิธี ดังนี้

3.1 วัดโดยการให้เขียนตอบ การวัดแบบนี้ขึ้นอยู่กับประเภทของงานที่ให้ทำ เช่น การตัดไทย การวาดภาพ การสร้างข้อสอบ ฯลฯ นอกจากนี้ยังมีงานบางประเภทที่ต้องทำการวัด ความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติด้วยการสอบข้อเขียน ก่อนที่จะให้ผู้เรียนไปปฏิบัติจริง เพื่อตรวจสอบทักษะ ความสามารถในงานที่ทำ โดยเฉพาะงานที่ทำแล้วมีความเสี่ยงอันตรายสูง เช่น การกระโดดร่ม

3.2 การวัดโดยการให้ผู้เรียนปฏิบัติงานให้ดูในสถานการณ์จำลองหรือ สถานการณ์จริง เช่น ในห้องเรียน โรงงาน โรงพยาบาล ห้องทดลอง ไม่ว่าจะสถานการณ์ของ การปฏิบัติงานจะเป็นแบบใดก็ตาม การวัดการปฏิบัติงานอาจทำได้โดยให้ผู้ถูกทดสอบรู้ตัวที่กำลังถูก ทดสอบหรืออาจวัดโดยผู้ถูกทดสอบไม่รู้ตัวก็ได้

3.3 การวัดตัวอย่างของงานที่ได้จากการปฏิบัติจริง (Work Sample) การวัดโดย วิธีนี้ใช้สำหรับการวัดผลการปฏิบัติงานเป็นร่าง โดยพิจารณาจากชิ้นส่วนของงานที่ผู้เรียนต้องส่ง (Work Sample) โดยปกติแล้วชิ้นส่วนของงานที่ผู้เรียนมักส่งจะอยู่ในรูปของการเขียนตอบ แต่ก็ไม่ใช่ จำเป็นเสมอไป เช่น การให้ผู้เรียนส่งรายงานผลการทดลอง งานฝีมือ งานศิลปะ บทประพันธ์ ที่ให้แต่ง การให้อ่านทำนองเสนาะ หรือร้องเพลงใส่เทป

4. การกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวัด ผู้วัด ช่วงเวลาที่วัด หลังจากที่คุณเลือกวิธีการที่ใช้ในการวัดการปฏิบัติงานแล้วต้องมีการตัดสินใจเกี่ยวกับช่วงเวลาที่ใช้วัดในการปฏิบัติงาน เตรียมหาเครื่องมือที่มีความเหมาะสมเพื่อใช้ในการวัดภาคปฏิบัติซึ่งมีหลายประเภท การวัดการปฏิบัติงานในงานใดงานหนึ่งอาจต้องใช้เครื่องมือมากกว่า 1 ชิ้น ขึ้นอยู่กับตัวบ่งชี้พฤติกรรมที่ผู้วัดกำหนด

ข้อมูลจากการวัดการปฏิบัติงานไม่ได้มาจากตัวผู้สอนแต่เพียงแหล่งเดียว บางครั้งผู้วัดอาจต้องเก็บข้อมูลจากเพื่อนร่วมชั้นหรือเพื่อนที่ทำงานในกลุ่ม หรือจากผู้ที่นำผลงานไปใช้ เช่น การวัดทักษะการสอน ผู้วัดอาจเป็นครูผู้สอน ซึ่งสามารถประเมินความสามารถในการใช้สื่อความรู้ที่ถ่ายทอดของนิสิตฝึกสอน ขณะเดียวกันก็อาจเก็บข้อมูลจากตัวผู้เรียนว่ามีความเข้าใจในเรื่องที่สอนมากน้อยเพียงใด

5. กำหนดเกณฑ์การประเมิน ข้อมูลที่ได้จากการวัดการปฏิบัติงานต้องนำมาประเมิน โดยการตัดสินคุณภาพของการปฏิบัติงาน การประเมินดังกล่าวทำได้โดยการเปรียบเทียบกับความสามารถของกลุ่ม หรือเทียบกับเกณฑ์ที่ผู้สอนกำหนด อย่างไรก็ตามการประเมินโดยอิงตัวผู้เรียนถือเป็นวิธีการหนึ่งที่น่าจะใช้ในการประเมินผล เนื่องจากการวัดการปฏิบัติงานมีเป้าหมายเพื่อชี้จุดบกพร่องในตัวผู้เรียน ความคล่องแคล่วในการปฏิบัติงานร่างใช้เวลาในการฝึกฝนนาน การวัดโดยพิจารณาพัฒนาการของผู้เรียนจึงเป็นเรื่องที่ควรให้ความสนใจ

ประเภทเครื่องมือการประเมินการปฏิบัติงาน

เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. เครื่องมือประเภทที่ใช้ในการวัดกระบวนการปฏิบัติงาน เป็นการวัดกระบวนการปฏิบัติงานเน้นที่ทักษะความสามารถในการทำงาน ความถูกต้องของการปฏิบัติ ลำดับการทำงาน วิธีการวัดที่มีความเที่ยงตรง คือ การใช้การสังเกตประเมินพฤติกรรมการทำงาน เครื่องมือที่ใช้ในการสังเกตที่ใช้กันมาก ได้แก่ แบบตรวจสอบรายการ (Checklist) ระเบียบพฤติกรรม (Anecdotal Record) มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เป็นต้น

2. เครื่องมือประเภทที่ใช้ในการวัดผลงาน สำหรับการวัดคุณภาพของผลงานที่ผู้เรียนทำส่งไม่ว่าจะเป็นผลงาน รายงาน การทดลอง (Lab Report Work Sample) โครงงานเครื่องมือที่เป็นที่นิยม ดังนี้ (สุวิมล ร่องวาณิช, 2550)

2.1 แบบตรวจสอบรายการ

เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวัดพฤติกรรมที่ต้องการ โดยเน้นที่การบันทึกข้อมูลที่แสดงถึงพฤติกรรมปฏิบัติของผู้ถูกประเมินว่าได้ปฏิบัติงานตามข้อรายการที่แสดงไว้หรือไม่ มักใช้กับกิจกรรมของงานที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติที่เป็นลำดับขั้นตอน เช่น การให้ประกอบอุปกรณ์จากชิ้นส่วนวัสดุที่กำหนดให้ ซึ่งมีขั้นตอนของการประกอบที่มีลำดับก่อนหลัง เมื่อผู้ถูกทดสอบ

ปฏิบัติงาน ผู้วัดจะสังเกตการปฏิบัติ แล้วตรวจเช็คโดยทำเครื่องหมายขีดถูกในช่องที่ต้องการหลังจากบันทึกข้อมูลเสร็จ ผู้ถูกทดสอบมักจะได้รับข้อมูลอันเป็นผลจากการสังเกตของผู้ประเมินเพื่อทราบทักษะการปฏิบัติของตนเอง อันจะเป็นประโยชน์กับการปรับปรุงแก้ไขต่อไป เป็นการให้ข้อมูลป้อนกลับกับผู้ปฏิบัติ เนื้อหาที่ปรากฏในเครื่องมือที่ใช้วัดการปฏิบัติงานมักแสดงข้อรายการเกี่ยวกับพฤติกรรมที่วัด โดยเฉพาะในแบบตรวจสอบรายการผู้ที่สร้างเครื่องมือต้องตัดสินใจในเรื่องต่อไปนี้

1. ข้อรายการทุกข้อที่ปรากฏในแบบตรวจสอบรายการมีความสำคัญเท่ากัน ทุกข้อหรือไม่ถ้าเท่ากัน คะแนนที่ให้ย่อมเท่ากันทุกข้อ แต่ถ้าไม่เท่ากันต้องกำหนดว่าจะให้น้ำหนักในรายการใดมากกว่าหรือน้อยกว่า
2. ในการกำหนดน้ำหนักความสำคัญให้กับแต่ละรายการนั้นต้องพิจารณาดูว่า รายการใดที่มีความจำเป็นหรือสำคัญต่อทักษะที่ปฏิบัติมากที่สุดตามตัวอย่าง หากผู้สร้างเครื่องมือเห็นว่าการปฏิบัติงานที่ตีเน้นการล้างมือก่อนลงมือทำงานเป็นเรื่องที่มีความสำคัญมากที่สุด ก็ควรกำหนดน้ำหนักความสำคัญให้มากกว่าข้ออื่นอาจเป็น 2 หรือ 3 เท่าของข้ออื่น
3. จากคะแนนที่ให้กับพฤติกรรมที่วัด ต้องกำหนดเกณฑ์ที่แสดงถึงระดับของทักษะความสามารถที่ถือว่าอยู่ในขั้นที่ปฏิบัติได้ หรือรอบรู้ผู้วัดอาจกำหนดเกณฑ์ว่าผู้ที่ผ่านการวัดต้องได้คะแนน 3 คะแนนขึ้นไป ในกรณีนี้ทุกข้อมีน้ำหนักเท่ากัน

แบบตรวจสอบรายการเหมาะกับการวัดทักษะการปฏิบัติงาน ในส่วนที่เป็นกระบวนการ ซึ่งมีขั้นตอนการปฏิบัติงานที่ค่อนข้างแน่นอนตายตัว ข้อสังเกตการใช้แบบตรวจสอบรายการมักไม่ใช้ในการประเมินคุณภาพของการปฏิบัติ นั่นคือ ผู้ประเมินมีหน้าที่สังเกตว่าผู้ปฏิบัติได้ทำงานในขั้นตอนที่กำหนดหรือไม่ และทำได้หรือไม่ได้แต่จะไม่ตัดสินว่าทำได้ดีหรือไม่สวยหรือไม่สวยเพียงใด การตัดสินผลการวัดขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่วางไว้ บางครั้งหากทักษะที่ให้ปฏิบัติงานมีความสำคัญทุกขั้นตอน ผู้ปฏิบัติที่ไม่ผ่านการประเมินในขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งอาจถือว่าไม่มีทักษะในการปฏิบัติงานนั้นทั้งหมด

2.2 ระเบียบพฤติกรรม (Anecdotal Record)

มักใช้บันทึกข้อมูลจากการสังเกตอย่างไม่เป็นทางการ (Informal Observation) ในห้องเรียน โดยเฉพาะหากเป็นชั้นเรียนเล็ก ๆ ครูผู้สอนจะสังเกตพัฒนาการของนักเรียนแล้วจดบันทึก ส่วนในชั้นเด็กโตระดับมัธยมศึกษาหรืออุดมศึกษา เป็นเครื่องมือที่อาจนำไปใช้ในการวัดความรู้สึกซาบซึ้งในศิลปะ วัฒนธรรม วรรณคดี หรือดนตรี ซึ่งหาเครื่องมือได้ไม่ยาก พฤติกรรมที่บันทึกในระเบียนนั้นเป็นพฤติกรรมที่ไม่ได้คาดคะเนล่วงหน้าว่าจะต้องเกิด ผู้บันทึกมีการวางแผนล่วงหน้าว่าจะทำการบันทึกพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน แต่จะไม่กำหนดพฤติกรรมที่ต้องการสังเกต ผู้บันทึกมีหน้าที่บันทึกพฤติกรรมที่เห็นว่าจำเป็นและมีความสำคัญกับการเรียนการสอน

การบันทึกพฤติกรรมนั้น ผู้บันทึกต้องจดบันทึกตามสภาพข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น เป็นการเขียนรายงานตามพฤติกรรมที่เห็นจริงมากกว่าการประเมินผลตัดสินโดยใช้อารมณ์ หรือ ติความตามความรู้สึกส่วนตัว นอกจากนี้ต้องพยายามเขียนโดยใช้คำที่มีความเฉพาะเจาะจงมากกว่า คำที่มีความหมายกว้างทั่ว ๆ ไป การเขียนผลโดยการตีความนั้นให้บันทึกแยกออกจากการบรรยาย เหตุการณ์ และเนื่องจากการบันทึกพฤติกรรมเกิดขึ้นหลายครั้ง จึงมีการสรุปผลการสังเกตอีกส่วนหนึ่ง ระเบียบพฤติกรรมที่เหมาะสมกับการวัดทักษะการปฏิบัติงานที่ผู้สอนเน้นการนำข้อมูลมาช่วยในการปรับ แก่ทักษะการปฏิบัติงาน เครื่องมือชนิดนี้อาจไม่เหมาะที่นำมาใช้ในการตัดสินทักษะความสามารถ เพื่อการประเมินผลสรุป (Summative) เพราะมีความเป็นปรนัยน้อย และไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน สำหรับการประเมินการปฏิบัติงานของแต่ละคน โดยธรรมชาติของระเบียบพฤติกรรมจึงไม่มีการให้ คะแนนเกี่ยวกับระดับคุณภาพของการทำงาน

ปัญหาในการทำระเบียบพฤติกรรมที่มักพบเห็นเสมอ ได้แก่

1. รายการพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเป็นไปอย่างไม่สิ้นสุด แต่ครั้งที่ทำการ สังเกตจะมีพฤติกรรมของผู้ถูกสังเกตเกิดขึ้นใหม่เสมอ
2. ผู้ประเมินมักเผลอบันทึกโดยเขียนเชิงประเมินใช้ความรู้สึกส่วนตัวเขียน รายงาน ตามตัวอย่างที่ปรากฏ ผู้สังเกตพยายามไม่ตีความหมายในตอนแรก แต่หลังจากการสังเกต สิ้นสุดลง ผู้สังเกตเริ่มทำการตีความแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้ถูกสังเกต
3. งานการบันทึกและการเก็บข้อมูลเป็นภาระที่ผู้บันทึกต้องจัดระบบให้ด้ การสังเกตแล้วเก็บข้อมูลในระเบียบพฤติกรรมใช้เวลานาน ผู้สังเกตต้องจัดแฟ้มข้อมูลให้เป็นระบบ เพื่อง่ายต่อการสรุปและวิเคราะห์
4. การบันทึกพฤติกรรมมีปัญหาเรื่องการนำไปใช้ภายหลังการสิ้นสุด การบันทึกข้อมูล ผู้สังเกตต้องตัดสินใจว่าจะนำข้อมูลนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างไร โดยเฉพาะ เมื่อผู้ถูกสังเกตมีเพียง 1 หรือ 2 คน ไม่ใช่ทั้งห้องเรียน ข้อมูลจากการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนมี ประโยชน์ต่อการปรับพฤติกรรมผู้เรียนและอาจมีส่วนช่วยในการวัดเจตคติของผู้เรียนต่อวิชาที่เรียน ข้อมูลที่ได้มาจึงไม่นิยมนำมาตีค่าเป็นคะแนนในการประเมินผลการเรียน

3. มาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale)

แบบประมาณค่าหรือมาตรฐานประมาณค่าเป็นเครื่องมือที่สามารถนำมาใช้วัด ทักษะการปฏิบัติได้ทั้งในการวัดกระบวนการและผลงาน โดยการแสดงรายการพฤติกรรมที่วัด และตัวบ่งชี้คุณภาพของระดับการปฏิบัติ ซึ่งกำหนดเป็นโครงสร้างและมีช่วงของมาตรวัดที่มีค่าเป็น ตัวเลข หรือระดับของพฤติกรรมให้ผู้ประเมินเลือกตามการตัดสินของตนเอง

ขั้นตอนการสร้างมาตรฐานประมาณค่าที่สำคัญคือ การระบุจุดมุ่งหมายของ การวัดเพื่อหาตัวบ่งชี้พฤติกรรมที่จะวัดให้ได้ หลังจากนั้นเลือกรูปแบบของมาตรวัดที่จะใช้แล้วกำหนด

ว่าจะแบ่งช่วงของมาตรวัดเป็นเท่าใด การเลือกมาตรวัดอาจใช้รูปแบบผสม คือ ใช้แบบแสดงด้วย
เลขกับแบบกราฟิก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและลักษณะของพฤติกรรมที่วัด

มาตรวัดที่กำหนดจะมีช่วงคะแนน ซึ่งอาจเป็น 3, 5, 7, 9 ช่วง แต่ละแบบจะมี
คะแนนไม่เท่ากัน การตรวจให้คะแนนจะรวมคะแนนจากแต่ละข้อรายการเป็นคะแนนรวมทั้งหมด
หากเห็นว่าพฤติกรรมใดมีความสำคัญกว่าข้อใดข้อหนึ่ง ผู้ประเมินอาจให้น้ำหนักคะแนนมากกว่า
ข้ออื่น ดังนั้นในการรวมคะแนนน้ำหนักของแต่ละข้อจะถูกนำมาคิดคำนวณด้วยการกำหนดน้ำหนัก
คะแนนที่แทนความสำคัญของรายการพฤติกรรมจะทำได้โดยผู้ที่มีความชำนาญในกิจกรรมหรืองาน
นั้น ๆ

มาตราส่วนประมาณค่าจะใช้ในกรณีที่พฤติกรรมที่วัดสามารถเห็นได้ชัดเป็น
รูปธรรม และสามารถระบุระดับหรือขนาดของคุณภาพได้อย่างชัดเจนและเปิดเผยอย่างไรก็ตามการ
วัดโดยใช้ มาตรส่วนประมาณค่ายังหลีกเลี่ยงอคติจากผู้ประเมินได้ยากเพราะการกำหนดระดับของ
คุณภาพขึ้นอยู่กับความคิดเห็นของผู้ประเมินมาตราส่วนประมาณค่าจึงมักใช้โดยกำหนดผู้ประเมิน
มากกว่าหนึ่งคนเพื่อป้องกันความลำเอียงในการประเมิน

ขั้นตอนการสร้างและพัฒนาเครื่องมือการประเมินการปฏิบัติงาน

ขั้นตอนสำคัญในการสร้างเครื่องมือวัดการปฏิบัติงานมี ดังนี้

1. การกำหนดพฤติกรรมที่บ่งชี้ทักษะการปฏิบัติ ซึ่งเป็นผลจากการวิเคราะห์
จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนให้ชัดเจน ผู้ที่กำหนดเป็นผู้ที่มีความรู้ในงานที่ทำอย่างดี
2. การเลือกรูปแบบของเครื่องมือที่เหมาะสม และสร้างข้อรายการที่แทนพฤติกรรม
ที่วัดขั้นตอนนี้ ผู้วัดตัดสินใจว่าจะใช้แบบสังเกตแบบใดในการประเมินพฤติกรรม ทั้งนี้ต้องพิจารณาให้
เหมาะสมกับสิ่งที่ต้องการวัด หากพฤติกรรมที่มุ่งวัดเน้นที่ลำดับขั้นตอนการทำงานก็อาจใช้แบบ
ตรวจสอบรายการ แต่หากเน้นที่คุณภาพของการปฏิบัติก็อาจใช้มาตราส่วนประมาณค่า เป็นต้น
3. การสร้างข้อรายการพฤติกรรมที่ต้องการวัด โดยปกติจะแยกเป็นสองส่วน คือ
รายการที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการปฏิบัติงาน และรายการที่แสดงถึงคุณภาพของงานที่ปฏิบัติ
ตัวอย่างเช่น

การกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการปฏิบัติงาน (Scoring
Rubric) และเกณฑ์การประเมินคุณภาพของงาน ในขั้นตอนนี้การสร้างคู่มือเพื่อยึดเป็นกฎเกณฑ์
ในการให้คะแนนเป็นสิ่งที่จะต้องกระทำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อให้การให้คะแนนมีความเป็นปรนัยมากที่สุด
วิธีการ กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubrics) มี 2 ประเภท ได้แก่ คุณภาพที่กำหนดเป็น
ข้อความทั่วไปไม่ยึดติดกับเนื้อหา (General Scoring Rubrics) และคุณภาพที่กำหนดเป็นข้อความที่
เจาะจงยึดติดกับเนื้อหาที่ต้องการวัด (Specific Scoring Rubrics)

ประเภทของการสร้างเกณฑ์การให้คะแนน

การกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนมี 2 ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้

1. การกำหนดเกณฑ์แบบองค์รวม (Holistic Rubrics) เป็นการกำหนดเกณฑ์กว้าง ๆ ไม่แยกให้คะแนนตามแต่ละองค์ประกอบย่อย
2. การกำหนดเกณฑ์แบบเกณฑ์ย่อย (Analytic Rubrics) เป็นการกำหนดเกณฑ์โดยแยกการให้คะแนนตามแต่ละองค์ประกอบย่อย แล้วสรุปเป็นคะแนนรวมทั้ง

คุณภาพของเครื่องมือ

1. ความเที่ยงตรง (Validity) การพิจารณาความเที่ยงตรงของแบบวัดการปฏิบัติ
นิยามว่า ดังต่อไปนี้
 - 1.1 ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ซึ่งผู้เชี่ยวชาญในงานที่ทำจะเป็นผู้ตัดสินคุณภาพในส่วนนี้ได้
 - 1.2 ความเที่ยงตรงตามสภาพ (Concurrent Validity) เพื่อดูว่าผลการวัดมีความสอดคล้องกับความสามารถในการปฏิบัติงานของผู้เรียนหรือไม่ พิจารณาจากผลการวัดที่ประเมินจากแบบวัดที่สร้างขึ้นกับผลการวัดที่ผู้สอน (ซึ่งรู้จักผู้เรียนเป็นอย่างดีจนสามารถจัดประเภทได้ว่าผู้ใดปฏิบัติงานได้ผู้ใดปฏิบัติงานไม่ได้) เป็นผู้ให้ข้อมูล หรือการใช้วิธีการกลุ่มรู้ชัด (Known group Method) ในกรณีการตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบวัด เมื่อวัดผลงานอาจทำได้โดยการให้กลุ่มผู้ประเมินที่มีความชำนาญในสาขานั้นตัดสินผลงาน แล้วยึดข้อมูลนี้เป็นเกณฑ์ (Criterion) จากนั้นหาความสอดคล้องระหว่างผลการประเมินเมื่อใช้แบบวัดที่สร้างขึ้นกับเกณฑ์ดังกล่าว
2. ความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการหาความเชื่อมั่นระหว่างผู้ให้คะแนน (Inter-rater Reliability) ไม่ว่าจะเป็นการวัดกระบวนการหรือผลงาน เนื่องจากการประเมินการปฏิบัติงานใช้ความรู้สึกและประสบการณ์ในตนเองสูงจนไม่ค่อยเป็นปรนัย เกณฑ์ในการให้คะแนนจึงต้องมีความชัดเจนและสามารถพัฒนาแบบวัดที่มีคุณภาพได้จริงแล้ว ผู้ประเมินค่าว่าจะเป็นใคร ควรจะประเมินได้สอดคล้องกัน การกำหนดความเชื่อมั่นในกรณีที่ทำกรวัดผลงานนั้น อาจทำได้โดยพิจารณาเรื่องความเชื่อมั่นแบบการวัดซ้ำ การประเมินที่มีความเชื่อมั่นสูงควรให้ผลการประเมินที่มีความคงเส้นคงวา นั่นคือ ถ้าให้มีการประเมินผลงานซ้ำควรจะได้ผลคงเดิม ประโยชน์ของการประเมินผลการเรียนรู้โดยการสังเกต

บุญชม ศรีสะอาด (2549) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของการประเมินผลการเรียนรู้โดยการสังเกตไว้ว่า การเรียนรู้ของมนุษย์อาศัยการสังเกต (Observation) เป็นอันมากมนุษย์ใช้การสังเกตให้เป็นประโยชน์ได้อย่างมากมาย การสังเกตช่วยให้ได้พบความจริง ได้ความรู้ เกิดความเข้าใจ เกิดความกระจำแจ้ง ช่วยให้สามารถพัฒนาความรู้วิชาการต่าง ๆ การสังเกตเป็นเทคนิคหนึ่งของการประเมินผลการเรียนของผู้เรียน สามารถทำได้ทุกเวลา ทุกสถานที่ อาจไม่มีรูปแบบที่ตายตัว

อาจเป็นแบบมีโครงสร้างหรือไม่มีโครงสร้างก็ได้ จึงจัดว่าเป็นการประเมินผลอย่างไม่เป็นทางการ (Informal) การสังเกตช่วยให้ทราบผลของการเรียนการสอนในทันทีและมีจุดเด่นที่สำคัญคือ ช่วยให้ผู้สอนได้แก้ไขสถานการณ์ ปรับปรุงกิจกรรมวิธีสอนได้อย่างทันการ ช่วยให้การสอนมีคุณภาพ และประสิทธิผลยิ่งขึ้น เป็นการเสริมสานการวัดผลกับการเรียนการสอนตามแนวคิดที่เป็นที่ยอมรับกัน ในปัจจุบัน ผู้สอนจะสามารถทราบผลการเรียนการสอนโดยสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ การปฏิบัติ (วิธีการ) และผลงานเป็นสำคัญ

การสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ ผู้สอนจะต้องสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนอยู่ตลอดเวลา โดยสังเกตฟังคำบรรยาย อธิบาย สาธิต การทำกิจกรรมการเรียนต่าง ๆ ความร่วมมือกับคนอื่น ๆ นิสัย คำนิยม ฯลฯ ในการสังเกตพฤติกรรมการเรียนนั้น ผู้สอนต้องสังเกตผู้เรียนให้ครบทุกคน ไม่ใช่สังเกตเฉพาะคนใดคนหนึ่งหรือเพียงสองสามคน การสังเกตการปฏิบัติในการดำเนินกิจกรรมใด ๆ อย่างมีคุณภาพย่อมมีเทคนิคหรือวิธีการปฏิบัติโดยเฉพาะ ซึ่งจะทำให้สามารถดำเนินการได้อย่างถูกต้อง มีประสิทธิภาพและมีคุณภาพตามต้องการ ทั้งนี้ก่อนการสอนจะต้องให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างแจ่มชัดถึงวิธีการเรียนรู้ในสิ่งนั้น ๆ อย่างถูกต้อง โดยอาจใช้การสาธิตให้ดูแล้ว ให้ปฏิบัติตาม มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) จนสังเกตพบว่าผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ถูกต้องเหมาะสม ถ้ามีทักษะการแสดงด้วยยิ่งดี ดังจะเห็นได้ชัดจากนักกีฬาทุกประเภท นักดนตรีทุกประเภท ฯลฯ ที่มีความสามารถสูง นักวัดผลบางคนให้ความสำคัญกับวิธีการมาก เพราะเชื่อว่าการใช้วิธีการที่ดีที่เหมาะสมย่อมนำไปสู่ผลที่ต้องการในด้านวิธีการ ซึ่งควรส่งเสริมสนับสนุนก็คือ การริเริ่มสร้างสรรค์ของผู้เรียน ผู้เรียนที่คิดค้นวิธีการใหม่ ๆ ซึ่งสามารถให้ผลที่ดีเท่าหรือดีกว่าวิธีการเดิมได้หรือคิดค้นสิ่งใหม่ ๆ ที่เป็นประโยชน์ได้ ควรได้รับการยกย่อง ชมเชย หรือได้รับคะแนนที่สูงขึ้น จากทั้งครูผู้สอนเพื่อนร่วมชั้นเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้อง

การสังเกตผลงาน ผลงานหรือผลผลิต (Product) เป็นเป้าหมายปลายทางที่สำคัญของการเรียนการสอนภาคปฏิบัติ การสังเกตผลงานเป็นการพิจารณาประเมินผลงานที่เกิดขึ้น ซึ่งจะต้องอาศัยเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยนำผลงานไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ซึ่งอาจพิจารณาภาพรวมให้คะแนนหรือจัดอันดับความสำคัญจากภาพรวมทั้งหมดหรือพิจารณาในมิติหรือด้านต่าง ๆ เช่น ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความประณีต ความสวยงาม ความกลมกลืน ความเป็นเอกภาพ ความสมดุลย์ ฯลฯ ผู้สอนควรตระหนักว่าถ้าผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการเรียนอย่างจริงจัง และต่อเนื่องก็ย่อมเอื้อต่อการบรรลุผลในการเรียนรู้กิจกรรมการเรียนมีมากมายหลายกิจกรรมที่สำคัญได้แก่

1. การพูด อ่าน เขียน ท่องจำในเรื่องที่เรียน
2. การซักถาม การตอบคำถาม
3. การอภิปราย ออกความเห็น
4. การทำแบบฝึกหัด

5. การผลิตผลงานต่าง ๆ เช่น งานวาดภาพ งานภาพพิมพ์ ฯลฯ

6. การฝึกปฏิบัติ เช่น การใช้สี การวาดภาพ การทำงานภาพพิมพ์ต่าง ๆ

สรุปแล้ว ครูผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการเรียนรู้อย่างเต็มความสามารถ ได้ลงมือปฏิบัติจริง และใช้การสังเกตให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนและการสอนของครู การประเมินผลทักษะการแสดง จะประเมินทั้งด้านกระบวนการและผลงาน โดยใช้แบบประเมินทักษะปฏิบัติเป็นแบบตรวจสอบรายการ จำนวน 5 ข้อ ดังนี้ 1) ความตั้งใจในการปฏิบัติงาน 2) ความถูกต้องครบถ้วนของกระบวนการทำ 3) ความถูกต้องของจังหวะเพลง 4) ความสวยงามของทำรำ 5) คุณภาพงาน กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน 4 ระดับ

คุณลักษณะอันพึงประสงค์ใฝ่เรียนรู้

คุณลักษณะอันพึงประสงค์ (Desired Characteristics) หมายถึง ลักษณะที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน อันเป็นคุณลักษณะที่สังคมต้องการในด้านคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม จิตสำนึก สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ทั้งในฐานะพลเมืองและพลโลกคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

คุณลักษณะอันพึงประสงค์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

การนำคุณลักษณะอันพึงประสงค์ทั้ง 8 ประการดังกล่าว ไปพัฒนาผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผลนั้น สถานศึกษาต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับคุณลักษณะอันพึงประสงค์อย่างชัดเจน โดยพิจารณาจากนิยาม ตัวชี้วัด พฤติกรรมบ่งชี้ และเกณฑ์การให้คะแนนของคุณลักษณะอันพึงประสงค์

บทบาทครูที่มีต่อการส่งเสริมคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของเด็ก การพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ทั้ง 8 ประการ สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ผู้สอนจะเริ่มจากศึกษานิยาม วิเคราะห์ตัวชี้วัดและพฤติกรรมบ่งชี้ของคุณลักษณะอันพึงประสงค์ทั้ง 8 ประการ

รวมทั้งศึกษาข้อมูลพื้นฐานของผู้เรียนแต่ละวัย แต่ละบุคคลและนำมากำหนดแนวทางการพัฒนาให้เหมาะสม สอดคล้องในแต่ละคุณลักษณะ แล้วนำคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตัวชี้วัด และพฤติกรรมบ่งชี้ที่วิเคราะห์ไว้ไปบูรณาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน โครงการต่าง ๆ และกิจวัตรประจำวันของผู้เรียน

บทบาทผู้ปกครองที่มีต่อการส่งเสริมคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของเด็ก การศึกษาพัฒนาคนเริ่มต้นที่ครอบครัว พ่อแม่จึงเป็นครูคนแรกของลูก ดังนั้น การที่จะฝึกลูก ๆ ให้เป็นคนดี มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข จึงต้องฝึกให้รู้จักคิด รู้จักพิจารณา สามารถเผชิญสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ด้วยดี มีความรู้เท่าทันและปฏิบัติต่อสิ่งทั้งหลายอย่างถูกต้องในการผ่านกิจวัตรประจำวัน บนพื้นฐานของการกินเป็น อยู่เป็น ดูแลเป็น ฟังเป็น เพราะการแก้ปัญหา ต้องคิด ต้องทำ กว่าจะสำเร็จ ต้องฝึกตัวเองมากมาย ยิ่งฝึกยิ่งได้ใฝ่เรียนรู้ หมายถึง คุณลักษณะที่แสดงออกถึงความตั้งใจ เพียรพยายามในการเรียน แสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน ผู้ที่ใฝ่เรียนรู้ คือ ผู้ที่มีคุณลักษณะที่แสดงออกถึงความตั้งใจ เพียรพยายามในการเรียน และเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ แสวงหาความรู้ จากแหล่งเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ ด้วยการเลือกใช้สื่ออย่างเหมาะสม บันทึกความรู้ วิเคราะห์สรุปเป็นองค์ความรู้ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ถ่ายทอด เผยแพร่ และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

1. ความหมายของคุณลักษณะการใฝ่เรียนรู้

มีนักการศึกษาและนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการใฝ่เรียนรู้หรือความใฝ่เรียนรู้ ไว้ดังนี้

บุญชิต มณีโชติ (2540) ให้ความหมาย ความไม่รู้ไม่เรียน หมายถึง การที่บุคคลมีแรงจูงใจ มีความปรารถนา ความอยากรู้อยากเห็น กระตือรือร้น ความพอใจ และความสนใจที่จะแสวงหาข้อมูลความรู้ต่าง ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการ หรือกระหายใคร่รู้ที่เกิดขึ้น พฤติกรรมที่แสดงถึงการใฝ่รู้ใฝ่เรียน เช่น การสนใจแสวงหาความรู้ การคิดสืบค้น การสอบถามผู้รู้ การสืบเสาะหาความรู้

กรมวิชาการ (2540) ให้ความหมายของความใฝ่รู้ว่าเป็นการแสวงหาความรู้ อยู่เสมอ เป็นการเพิ่มพูนสติปัญญา ทำให้เป็นคนมีเหตุผลมีความรับผิดชอบ และมั่นใจในตนเอง และนำความรู้ไปใช้ประโยชน์อย่างเหมาะสม

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2541) ให้ความหมายของความใฝ่รู้ใฝ่เรียน โดยอธิบายในรูปแบบความสนใจใฝ่รู้ และสร้างสรรค์ว่า เป็นคุณลักษณะทางจิตใจ และพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความกระตือรือร้น สนใจ คิดค้นแสวงหาความรู้ด้านต่าง ๆ

กระทรวงศึกษาธิการ (2548) ให้ความหมายของความใฝ่รู้ใฝ่เรียนว่า เป็นการที่บุคคลมีความกระตือรือร้น ตั้งใจ มุ่งมั่นในการทำงาน ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สืบค้นข้อมูลจากแหล่งการเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน จัดบันทึก และสรุปองค์ความรู้

นิภา วงศ์สุรภินันท์ (2548) ให้ความหมายของความใฝ่รู้ใฝ่เรียนว่าเป็นคุณลักษณะทางจิตใจที่แสดงถึงความปรารถนา ความอยากรู้อยากเห็น ความกระตือรือร้น ความสนใจ ความพอใจที่จะแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ทั้งความรู้ด้านการเรียน และสภาพแวดล้อมรอบตัว มีความรู้เท่าทันวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี สามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาตนเอง และในการดำเนินชีวิตประจำวันได้ ซึ่งแบ่งเป็น 7 คุณลักษณะย่อย ได้แก่ 1) เห็นคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ 2) อยากรู้อยากเห็น 3) ตั้งใจอย่างมีสติ 4) กล้าคิดริเริ่ม 5) เพียรพยายาม 6) การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง 7) มีเหตุผล

วัฒนา พาผล (2551) ให้ความหมายของความใฝ่รู้ใฝ่เรียนว่า หมายถึงคุณลักษณะทางด้านจิตใจของผู้เรียนที่แสดงถึงการเห็นคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ ความอยากรู้อยากเห็น ความตั้งใจ กล้าคิดริเริ่ม ความเพียรพยายาม และการใช้เหตุผลในการแสวงหาความรู้ การเรียน และในการทำสิ่งต่าง ๆ รวมทั้งสามารถศึกษาค้นคว้าแสวงหาความรู้ต่าง ๆ ด้วยตนเอง

วาสนา กิมเท็ง (2553) ให้ความหมายความใฝ่รู้ใฝ่เรียนว่า หมายถึง คุณลักษณะของผู้เรียนที่แสดงถึง การเห็นคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ ความอยากรู้อยากเห็น ความตั้งใจ การกล้าคิดริเริ่ม ความเพียรพยายาม การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และการมีเหตุผล

สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (2563) ให้ความหมายของความใฝ่รู้ใฝ่เรียน หมายถึง การใช้วิธีการต่าง ๆ ที่ถูกต้องและเหมาะสมในการมุ่งแสวงหาความรู้เพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ

สมชาย ฐานวุฑโฒ (2533) ได้สรุปไว้ว่า ผู้ที่มีความใฝ่รู้ใฝ่เรียนหรือที่เรียกว่า พหุสูต หมายถึง ความเป็นผู้ฉลาดรู้ คือ ผู้ที่รู้จักเลือกเรียนในสิ่งที่ควรรู้ เป็นผู้ที่ศึกษาเล่าเรียนมามาก ได้ยินได้ฟังมามากและเป็นคนช่างสังเกต ซึ่งคุณสมบัติเหล่านี้เป็นต้นทางแห่งปัญญาทำให้เกิดความรู้สำหรับบริหารงานชีวิตและเป็นกุญแจไปสู่ลาภยศ สรรเสริญสุขและทุกสิ่งที่เราปรารถนา

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2539) ได้สรุปไว้ว่า คุณลักษณะใฝ่รู้ใฝ่เรียน หมายถึง คุณลักษณะทางจิตใจและพฤติกรรมที่แสดงถึงความกระตือรือร้น สนใจ ฝึกฝน คิดค้นแสวงหาความรู้ด้านต่าง ๆ ตลอดจนจนความสามารถในการจำแนก เปรียบเทียบและวิเคราะห์ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำเนินชีวิตได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

รุจิร ภู่อาระ และคณะ (2535) ได้สรุปไว้ว่า การใฝ่รู้ใฝ่เรียน หมายถึง ความต้องการศึกษาหาความรู้ทั้งในชั้นเรียนและนอกห้องเรียน เพื่อให้ตนเองมีความรู้กว้างขวาง เป็นบุคคลที่สมบูรณ์และมีอนาคตที่ก้าวหน้า

วินัย พัฒนรัฐ และคณะ (2538) ได้สรุปไว้ว่า ความใฝ่รู้ หมายถึง ความมุ่งหวัง ความปรารถนาที่จะแสวงหาความรู้เพื่อจะรับความรู้ในเรื่องต่าง ๆ ที่ตนเองยังไม่รู้อย่างเสมอ ซึ่งการแสวงหาความรู้อยู่เสมอจะเป็นการเพิ่มพูนสติปัญญา ทำให้คนมีเหตุผล มีความมั่นใจในตนเอง และจะนำความรู้ความสามารถไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง ครอบครัวสังคมและประเทศชาติได้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2553) ได้ให้ความหมายของการใฝ่เรียนรู้ ว่าหมายถึง คุณลักษณะที่แสดงออกถึงความตั้งใจ เพียรพยายามในการเรียน แสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2554) ได้สรุปไว้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อปลูกฝังคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านการใฝ่เรียนรู้ มุ่งเน้นคุณลักษณะที่แสดงออกถึงความตั้งใจ เพียรพยายามในการเรียน แสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน โดยสอดแทรกการปลูกฝังผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 โดยสร้างความตระหนักถึงความจำเป็นของการอ่านและการศึกษาค้นคว้า และฝึกให้เป็นนิสัย เช่น ฝึกสังเกต สิ่งต่าง ๆ รอบตัว กำหนดสถานการณ์หรือบทบาทสมมติ สนทนาซักถาม รวบรวมข้อมูล หาข้อสรุป จากการรวบรวมความหมายของการใฝ่เรียนรู้หรือใฝ่รู้ใฝ่เรียน สรุปได้ว่า คุณลักษณะที่แสดงออกถึงความตั้งใจ กระตือรือร้น เพียรพยายามในการเรียน แสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียนของนักเรียน

สรุปได้ว่า ผู้ที่มีคุณลักษณะที่แสดงออกถึงความตั้งใจ เพียรพยายามในการเรียน และเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ แสวงหาความรู้ จากแหล่งเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน อย่างสม่ำเสมอ ด้วยการเลือกใช้สื่ออย่างเหมาะสม บันทึกความรู้ วิเคราะห์ สรุปเป็นองค์ความรู้ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ถ่ายทอด เผยแพร่ และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2. ประเภทของพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้

มณีวรรณ กมลพัฒนะ (2536) ได้กล่าวถึงประเภทของพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ว่ามี 2 อย่าง คือ การใฝ่เรียนรู้ข้างในกับการใฝ่เรียนรู้ข้างนอก ใฝ่เรียนรู้ข้างนอก หมายถึง การแสวงหาความรู้จากธรรมชาติ การแสวงหาความรู้จากมนุษย์อื่น ใฝ่เรียนรู้ข้างใน หมายถึง การแสวงหาความรู้จากตนเอง รู้กำลังสติปัญญาตนเอง รู้จักใช้ความรู้ของตนให้เกิดประโยชน์ โดยมุ่งที่จะผสมผสานและเชื่อมโยงความรู้ของตนให้เข้ากับธรรมชาติ ให้เข้ากับความรู้ของผู้อื่น อย่างเป็นธรรมชาติ

บุญชิต มณีโชติ (2540) ได้จำแนกประเภทของพฤติกรรมใฝ่รู้ ใฝ่เรียนเป็น 4 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. การใฝ่รู้ ใฝ่เรียน จำแนกตามเป้าหมายของการกระทำเป็น 4 ด้าน คือ

1.1 การใฝ่รู้ ใฝ่เรียนด้านครอบครัว หมายถึง การมุ่งแสวงหาหนทางวิธีการที่จะทำให้ครอบครัวมีความสุข ความเจริญ สมาชิกอยู่ร่วมกันอย่างรักใคร่กลมเกลียว มุ่งพัฒนาความเป็นอยู่ของครอบครัวให้เจริญก้าวหน้า พฤติกรรมที่แสดงออก เช่น การสนใจศึกษาครอบครัวที่ประสบความสำเร็จ การสนทนากับผู้มีประสบการณ์ การค้นคว้าจากตำรา สื่อต่าง ๆ

1.2 การใฝ่รู้ ใฝ่เรียนด้านสังคม เป็นการมุ่งแสวงหา ไขว่คว้าให้ได้มาซึ่งสัมพันธภาพกับบุคคลต่าง ๆ ในสังคม ค้นหาวิธีการและกระทำตามแนวทางที่ตนคิดว่าจะสมหวังดังเป้าหมายได้ ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับ เคารพรัก นับถือ เห็นคุณค่าของตนเอง พฤติกรรมที่แสดงออกมักเข้าอบรมเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ การเข้าสังคม แสวงหา ค้นคว้าหาแนวทางที่จะทำให้บรรลุตามความปรารถนา

1.3 การใฝ่รู้ ใฝ่เรียนด้านวิชาการ เป็นการใฝ่รู้ ใฝ่เรียนที่เกี่ยวกับความรู้อาชีพของตนและศาสตร์อื่น ๆ อย่างไม่จำกัด ต้องการมีความรู้เพิ่มเติม รู้ให้ลึกและรู้ให้กว้าง นำความรู้ใหม่ที่ได้นำมาพัฒนา เชื่อมโยงกับความรู้เก่า เพื่อสร้างความรู้ใหม่ที่พิเศษขึ้นกว่าเดิม แสดงออกโดยการค้นคว้าจากตำรา เอกสาร สิ่งตีพิมพ์ ศึกษาสอบถาม สนทนากับผู้รู้

1.4 การใฝ่รู้ ใฝ่เรียนด้านอาชีพ เป็นความสนใจ ความต้องการที่จะพัฒนาอาชีพของตนให้ก้าวหน้า โดดเด่น มั่นคง มีความเพียรพยายาม โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค เพื่อให้ได้มาซึ่งเป้าหมายที่ตั้งไว้ มีความสุข มีความพอใจกับอาชีพที่ทำ พฤติกรรมที่แสดงออกคือ มีระดับความต้องการสูง พยายามปฏิบัติสิ่งต่างของตนให้ดีเสมอ มีความหวังที่จะให้อาชีพที่ตนทำหรือตำแหน่งหน้าที่การงานของตนมั่นคง ก้าวหน้า เป็นที่ยอมรับ มีความตั้งใจในการทำงานและมุ่งศึกษาวิธีการและปฏิบัติตามแนวทางที่ค้นพบเพื่อไปสู่เป้าหมาย

2. การใฝ่รู้ ใฝ่เรียน จำแนกตามแรงจูงใจหรือความต้องการของบุคคล เป็น 3 ด้าน คือ

2.1 การใฝ่รู้ ใฝ่เรียนด้านผลสัมฤทธิ์ หมายถึง การที่บุคคลมีความต้องการประสบผลสัมฤทธิ์ มุ่งปรารถนาที่จะทำให้ผลการเรียนดีขึ้น ด้วยฝีมือของตนเอง และแสวงหาแนวทางการที่จะพัฒนาปรับปรุงผลการเรียนให้ดียิ่ง ๆ ขึ้น พฤติกรรมการที่แสดงออก เช่น การศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเอง การตั้งใจเรียน สนใจ อยากเรียนตลอดเวลา การนำผลของความรู้ที่ได้มาพัฒนาปรับปรุงการเรียนให้ดียิ่งขึ้น

2.2 การใฝ่รู้ ใฝ่เรียนด้านอำนาจ หมายถึง การที่บุคคลต้องการมีอำนาจเหนือบุคคลอื่น แสวงหาวิธีที่จะได้มาซึ่งอำนาจ และเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น ชอบแสดงออกถึงการมีอำนาจ ชอบเป็นผู้นำ ศึกษาหาความรู้โดยการสังเกตจากบุคคลที่เป็นแบบอย่างของผู้มีอำนาจในทางชอบธรรม เป็นต้น

2.3 การใฝ่รู้ ใฝ่เรียนด้านความสัมพันธ์ เป็นการสนใจและปรารถนาที่จะมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น พยายามหาแนวทาง หรือวิธีการต่าง ๆ เพื่อนำมาพัฒนาปรับปรุงให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่มและสังคม เป็นที่รู้จักและต้องการรู้จักผู้อื่นด้วย พฤติกรรมที่แสดงออก ได้แก่ การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง จากเอกสาร หนังสือ สิ่งพิมพ์เกี่ยวกับมนุษยสัมพันธ์หรือการสร้างสัมพันธ์ภาพ การสังเกตจากตัวแบบ การฝึกฝนพัฒนาตนเองตามแบบที่รับรู้ เป็นต้น

3. การใฝ่รู้ ใฝ่เรียน จำแนกตามลักษณะวิธีการค้นหาความรู้ มี 3 ประเภท ดังนี้

3.1 การใฝ่รู้ ใฝ่เรียน โดยการเข้าชั้นเรียนตามหลักสูตรที่กำลังศึกษา แสดงออกด้วยความสนใจ กระตือรือร้นที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน เตรียมตัวค้นคว้าล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน ตั้งใจ สนใจและอยากเรียนตลอดเวลา หากสงสัยไม่แน่ใจ หรือขัดแย้ง จะแสวงหาแนวทางแก้ไข โดยสนทนากับผู้รู้ สนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น นำความรู้ที่ได้จากการเรียนมาพัฒนาปรับปรุงการเรียนให้ดีขึ้น

3.2 การใฝ่รู้ ใฝ่เรียนโดยการศึกษาด้วยตนเอง เนื่องจากบุคคลแต่ละคนมีโอกาส ความต้องการหรือความมุ่งหวังที่ต่างกัน การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเป็นทางเลือกหนึ่งของผู้ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน ทำให้ได้มาซึ่งความต้องการของตนเอง วิธีการค้นคว้าหาความรู้มักทำโดยการสนทนากับผู้รู้ ผู้มีประสบการณ์ การสังเกต การเลียนแบบจากสิ่งที่ได้พบเห็นตรงกับความมุ่งหวังของตน นอกจากนี้อาจศึกษาจากตำรา เอกสาร สิ่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยีต่าง ๆ เข้าร่วมฟังการตามโอกาสที่ตนเองสนใจ หรืออาจศึกษาทางไปรษณีย์

3.3 การใฝ่รู้ ใฝ่เรียนโดยการศึกษาต่อ เข้าอบรม สัมมนา การประชุมรูปแบบต่าง ๆ และการศึกษาดูงาน บุคคลที่ใฝ่รู้ ใฝ่เรียนจะสนใจและอยากศึกษาในระดับที่สูงขึ้นหรือเข้าร่วมโครงการต่าง ๆ เพื่อนำความรู้ที่มาจากพัฒนาตนเอง บุคคลเหล่านี้มักมีโอกาสและมีความกระตือรือร้นในการพัฒนาตนเอง ด้วยวิธีการค้นคว้าหาความรู้แบบขั้นสูงกว่าวิธีอื่น ๆ

3. ตัวบ่งชี้ถึงคามมีจริยธรรมใฝ่เรียนรู้

จากการค้นคว้าเอกสารเกี่ยวกับคุณลักษณะใฝ่เรียนรู้ มีผู้กล่าวถึงตัวบ่งชี้ของคุณลักษณะใฝ่เรียนรู้ไว้ ดังนี้

สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (2563) ได้กล่าวถึงตัวบ่งชี้ความมีจริยธรรมใฝ่เรียน ดังนี้

1. การเป็นคนช่างสังเกต
2. การเป็นคนช่างคิดช่างสงสัย
3. การเป็นคนมีเหตุมีผล
4. การเป็นคนมีความพยายามมีความอดทน
5. การเป็นคนมีความริเริ่ม

6. การเป็นคนทำงานอย่างมีระบบ

ผู้ใฝ่เรียนรู้ ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2541) กล่าวถึงลักษณะของ

1. มีความชอบ ชื่นชมและเห็นคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ
2. มีความใฝ่ฝันและจินตนาการ ชอบแสวงหาแนวทางใหม่
3. มีความกระตือรือร้น อยากรู้อยากเห็น
4. มีความตั้งใจ เอาใจใส่ทำงานให้ดีกว่าเดิมอยู่เสมอ
5. มีความกล้าที่จะริเริ่มและตัดสินใจ
6. มีความเพียรพยายาม มุ่งมั่น บากบั่น
7. มีความสงบ มีสมาธิและไม่ย่อท้อ ในการทำสิ่งต่าง ๆ

ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2542) กล่าวว่า ผู้ที่ใฝ่เรียนรู้มีนิสัย

1. รักการอ่าน
2. มีความกระตือรือร้น
3. กล้าแสดงความคิดเห็น
4. ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองและ
5. รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

สุภาพร มากแจ้ง (2544) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะใฝ่รู้ใฝ่เรียนตามแนวพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชไว้ ดังนี้

1. มีความอยากรู้
2. มีความตั้งใจจริง มุ่งมั่นที่จะรู้
3. มีความรักเรียน
4. มีเหตุผล
5. มีความคิดริเริ่ม
6. ฝึกฝนค้นคว้า
7. รักการอ่าน
8. มีความขยันหมั่นเพียร

กรมการศึกษานอกโรงเรียน (2542) กล่าวว่าผู้มีความใฝ่รู้ ใฝ่เรียน มีลักษณะดังนี้

1. เห็นคุณค่าและประโยชน์ของการแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ
2. กระตือรือร้น อยากรู้อยากเห็น
3. ตั้งใจ เอาใจใส่ ทำให้ดีอยู่เสมอ

4. ริเริ่ม กล้าแสดงออกและตัดสินใจ

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2553) ได้กำหนดตัวชี้วัดและพฤติกรรม
บ่งชี้การใฝ่เรียนรู้ ดังนี้

1. ตั้งใจเรียน
 2. เกริกใจใส่และมีความเพียรพยายามในการเรียนรู้
 3. สนใจเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ
 4. ศึกษาค้นคว้าหาความรู้จากหนังสือ เอกสาร ส่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยีต่าง ๆ
- แหล่งเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน และเลือกใช้สื่อได้อย่างเหมาะสม
5. บันทึกความรู้ วิเคราะห์ ตรวจสอบจากสิ่งที่เรียนรู้ สรุปเป็นองค์ความรู้
 6. แลกเปลี่ยนความรู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ และนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน)
(2554 : 31) ได้กำหนดเกณฑ์ การพิจารณาคุณลักษณะของผู้เรียนมีความใฝ่รู้ และเรียนรู้อย่าง
ต่อเนื่อง ดังนี้

1. ผู้เรียนค้นคว้าหาความรู้จากการอ่านและใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ
 2. ผู้เรียนเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรงร่วมกับผู้อื่นทั้งในและนอกสถานศึกษา
- สรุปได้ว่า ตัวชี้วัด ตัวบ่งชี้ที่แสดงถึงพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ ได้แก่ ความตั้งใจเรียน

ความเพียรพยายาม การเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้กับผู้อื่น การศึกษาแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ
และรักการอ่าน การวิเคราะห์องค์ความรู้ และการนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน

4. การวัดพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้

การวัดพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ของตัวนักเรียนเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ ซึ่งในการศึกษา
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้มีนักวิชาการศึกษาได้กล่าวถึงการวัดพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ไว้ได้หลาย
แนวทางดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2546) ได้เสนอแบบสรุปผลการประเมินคุณลักษณะ
ความใฝ่รู้ ใฝ่เรียน ซึ่งเป็นคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียนโดยใช้เครื่องมือวัดแบบมาตราส่วน
ประมาณค่าโดยให้ครูและผู้ปกครองเป็นผู้ประเมินนักเรียนโดยใช้แบบสอบถามให้ผู้ประเมินใส่ตัวเลข
ระดับที่ตรงกับการปฏิบัติของผู้ถูกประเมินตามความเป็นจริงโดยแบ่งระดับการปฏิบัติเป็น 3 ระดับ
ระดับ 1 หมายถึง ปฏิบัติน้อยหรือไม่เคยปฏิบัติเลย ระดับ 2 หมายถึง ปฏิบัติเป็นบางครั้ง ระดับ 3
ปฏิบัติเป็นประจำ ให้ผู้ประเมินทำการประเมินซ้ำ 3 ครั้ง แล้วคูณผลสรุปจากการประเมิน

นิภา วงษ์สุรภินันท์ (2548) ได้สร้างแบบวัดคุณลักษณะความใฝ่รู้ใฝ่เรียน
นักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 โดยคุณลักษณะของเครื่องมือเป็นแบบสถานการณ์ 3 ตัวเลือก โดยวัด
ในด้านการเห็นคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ ด้านความอยากรู้อยากเห็น ด้านความตั้งใจอย่างมีสติ ด้านกล้าคิด

ริเริ่ม ด้านความเพียรพยายาม ด้านการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ด้านการมีเหตุผล โดยเกณฑ์การให้คะแนนเป็น 3 คะแนน คือ ถ้าเลือกตอบในตัวเลือกที่มีคุณลักษณะความใฝ่รู้ ใฝ่เรียนสูง ให้ 3 คะแนน ถ้าเลือกตอบในตัวเลือกที่มีคุณลักษณะความใฝ่รู้ใฝ่เรียนปานกลาง ให้ 2 คะแนน ถ้าเลือกตอบในตัวเลือกที่มีคุณลักษณะความใฝ่รู้ ใฝ่เรียนต่ำ ให้ 1 คะแนน

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2553) ได้กำหนดเกณฑ์การตัดสินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ดังนี้

1. ดีเยี่ยม หมายถึง ผู้เรียนปฏิบัติตามคุณลักษณะจนเป็นนิสัย และนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อประโยชน์สุขของตนเองและสังคม โดยพิจารณาจากผลการประเมินระดับดีเยี่ยม จำนวน 4-8 คุณลักษณะ และไม่มีคุณลักษณะใดได้ผลการประเมินต่ำกว่าระดับดี
 2. ดี หมายถึง ผู้เรียนมีคุณลักษณะในการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ เพื่อให้เป็นการยอมรับของสังคม โดยพิจารณาจาก
 - 2.1 ได้ผลการประเมินระดับดีเยี่ยม จำนวน 1-4 คุณลักษณะ และไม่มีคุณลักษณะใดได้ผลการประเมินต่ำกว่าระดับดี หรือ
 - 2.2 ได้ผลการประเมินระดับดีเยี่ยม จำนวน 4 คุณลักษณะ และไม่มีคุณลักษณะใดได้ผลการประเมินต่ำกว่าระดับผ่าน หรือ
 - 2.3 ได้ผลการประเมินระดับดี จำนวน 5-8 คุณลักษณะ และไม่มีคุณลักษณะใดได้ผลการประเมินต่ำกว่าระดับผ่าน
 3. ผ่าน หมายถึง ผู้เรียนรับรู้และปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และเงื่อนไขที่สถานศึกษากำหนดโดยพิจารณาจาก
 - 3.1 ได้ผลการประเมินระดับผ่าน จำนวน 5-8 คุณลักษณะ และไม่มีคุณลักษณะใดได้ผลการประเมินต่ำกว่าระดับผ่าน หรือ
 - 3.2 ได้ผลการประเมินระดับดี จำนวน 4 คุณลักษณะ และไม่มีคุณลักษณะใดได้ผลการประเมินต่ำกว่าระดับผ่าน
 4. ไม่ผ่าน หมายถึง ผู้เรียนรับรู้และปฏิบัติได้ไม่ครบตามกฎเกณฑ์และเงื่อนไขที่สถานศึกษากำหนด โดยพิจารณาจากผลการประเมินระดับไม่ผ่าน ตั้งแต่ 1 คุณลักษณะ
- สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) (2554) ได้กำหนดการประเมินมาตรฐานคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษาตามเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพในรายตัวบ่งชี้ที่ 3 ผู้เรียนมีความใฝ่รู้ และเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับพิจารณาระดับคุณภาพในการจัดการศึกษาของสถานศึกษา
- จากการศึกษาค้นคว้าการวัดและประเมินผลพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้อย่างดี ผู้วิจัยมีความสนใจวัดพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้อย่างดีที่ผู้วิจัยต้องการให้เกิดกับนักเรียนอยู่ในระดับดี โดยใช้แบบวัด

ลักษณะแบบตรวจสอบรายการ (check list) ซึ่งกำหนดวิธีการวัดพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ของนักเรียน ได้แก่ ระดับ 0 หมายถึง ไม่ปฏิบัติ ระดับ 1 หมายถึง ปฏิบัติ และให้นำน้ำหนักคะแนนโดยยึดน้ำหนักคะแนน เกณฑ์การตัดสิน และระดับคุณภาพตามการประเมินระดับคุณภาพดีในรายตัวบ่งชี้ที่ 3 ผู้เรียนมีความใฝ่รู้ และเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน)

เจตคติต่อการเรียน

ความหมายและประเภทของเจตคติ

เจตคติบางครั้งก็เรียกทัศนคติ มีความหมายตามคำอธิบายของนักจิตวิทยา เช่น

อัลพอร์ต (Allport, n.d. อ้างอิงมาจาก นวลศิริ เปาโรหิตย์, 2551) ได้ให้ความหมายของเจตคติว่า เป็นสภาวะของความพร้อมทางจิตใจซึ่งเกิดจากประสบการณ์ สภาวะความพร้อมนี้เป็นแรงที่กำหนดทิศทางของปฏิกริยาระหว่างบุคคลที่มีต่อบุคคล สิ่งของและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง เจตคติจึงก่อรูปได้ดังนี้

1. เกิดจากการเรียนรู้ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมในสังคม
2. การสร้างความรู้สึกรจากประสบการณ์ของตนเอง
3. ประสบการณ์ที่ได้รับจากเดิม มีทั้งทางบวกและลบ จะส่งผลถึงเจตคติต่อ

สิ่งใหม่ที่คล้ายคลึงกัน

4. การเลียนแบบบุคคลที่ตนเองให้ความสำคัญ และรับเอาเจตคตินั้นมาเป็น

ของตน

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2551) ได้ให้ความหมายของเจตคติ ดังนี้

1. ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ หลังจากทีบุคคลได้มีประสบการณ์ในสิ่งนั้น ความรู้สึกนี้แบ่งเป็น 3 ลักษณะ คือ

- 1.1 ความรู้สึกในทางบวก เป็นการแสดงออกในลักษณะของความพึงพอใจ เห็นด้วยชอบและสนับสนุน
- 1.2 ความรู้สึกในทางลบ เป็นการแสดงออกในลักษณะไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบและไม่สนับสนุน
- 1.3 ความรู้สึกที่เป็นกลางคือ ไม่มีความรู้สึกใด ๆ

2. บุคคลจะแสดงความรู้สึกออกทางด้านพฤติกรรม ซึ่งจะแบ่งพฤติกรรมเป็น

2 ลักษณะ คือ

2.1 พฤติกรรมภายนอก เป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้ มีการกล่าวคำพูดสนับสนุน
ท่าทางหน้าตาบอกความพึงพอใจ

2.2 พฤติกรรมภายใน เป็นพฤติกรรมที่สังเกตไม่ได้ ชอบหรือไม่ชอบ
ก็ไม่แสดงออก หรือความรู้สึกที่เป็นกลาง

เจตคติแบ่งเป็น 5 ประเภท ได้แก่

1. เจตคติในด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ (Affective Attitude) ประสบการณ์ที่
คนได้สร้างความพึงพอใจ และความพอใจ จนกระทั่งทำให้มีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น ตลอดจนเรื่องอื่น ๆ
ที่คล้ายคลึงกัน

2. เจตคติทางปัญญา (Intellectual Attitude) เป็นเจตคติที่ประกอบด้วย
ความคิด และความรู้เป็นแกน บุคคลอาจมีเจตคติต่อบางสิ่งบางอย่าง โดยอาศัยการศึกษาความรู้
จนเกิดความเข้าใจและมีความสัมพันธ์กับจิตใจ คือ อารมณ์และความรู้สึกรวม หมายถึง มีความรู้สึก
จนเกิดความซาบซึ้ง เห็นดีเห็นงามด้วย เช่น เจตคติที่มีต่อศาสนาเจตคติที่ไม่ดีต่อยาเสพติด

3. เจตคติทางการกระทำ (Action-oriented Attitude) เป็นเจตคติที่พร้อมจะ
นำไปปฏิบัติ เพื่อสนองความต้องการของบุคคล เช่น เจตคติที่ดีต่อการพูดจาไพเราะอ่อนหวาน
เพื่อให้คนอื่นเกิดความนิยมเจตคติที่มีต่องานในสำนักงาน

4. เจตคติทางด้านความสมดุล (Balanced Attitude) ประกอบด้วย
ความสัมพันธ์ทางด้านความรู้สึกและอารมณ์ เจตคติทางปัญญาและเจตคติทางการกระทำ เป็นเจตคติ
ที่สามารถตอบสนองต่อความพึงพอใจในการทำงาน ทำให้บุคคลสามารถทำงานตามเป้าหมายของ
ตนเองและองค์กรได้

5. เจตคติในการป้องกันตัวเอง (Ego-defensive Attitude) เป็นเจตคติเกี่ยวกับ
การป้องกันตนเองให้พ้นจากความขัดแย้งภายในใจ ประกอบด้วย ความสัมพันธ์ทั้ง 3 ด้าน คือ
ความสัมพันธ์ด้านความรู้สึก อารมณ์ ด้านปัญญา และด้านการกระทำ

บัวขาว พนมชัยสว่าง (2558) เจตคติ คือ ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใด ๆ
ซึ่งแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมในลักษณะชอบ ไม่ชอบ เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย พอใจ ไม่พอใจ
ต่อสิ่งใด ๆ ในลักษณะเฉพาะตัวตามทิศทางของทัศนคติที่มีอยู่และจะเป็นตัวกำหนดแนวทางของ
บุคคลในการที่จะมีปฏิกิริยาตอบสนอง เจตคติเป็นสิ่งที่สำคัญในการทำงานให้คนแสดงพฤติกรรม
ออกมา เจตคตินั้นเราสามารถทำได้หลายวิธี ซึ่งแต่ละวิธีสามารถนำมาใช้ได้กับกลุ่มที่ต้องการศึกษาที่
แตกต่างกันไป ซึ่งผลที่ได้สามารถนำมาใช้ในการสร้างแบบวัดเจตคติได้อย่างเหมาะสม เนื่องจาก
เจตคติเป็นมโนภาพ (Concept) ที่วัดได้ยาก เครื่องมือที่ใช้ในการวัดจึงมีหลากหลาย

กิตติศักดิ์ ศรีวงศ์ษา (2564) เจตคติ คือ หมายถึง แนวความคิดของคนที่มีต่อสิ่งใด
สิ่งหนึ่ง ซึ่งมีอยู่ 2 ลักษณะ คือ เจตคติในทางดีหรือในทางบวก จะเป็นการมองสิ่งนั้น ๆ ในด้านดีและ

เจตคติในทางไม่ดีหรือในทางลบ จะเป็นการมองสิ่งนั้น ๆ ในด้านไม่ดี ซึ่งสามารถแสดงออกมาทางพฤติกรรมได้

ณัชรินา อุเส็น (2559) เจตคติ คือ ผลลัพธ์ทางจิตใจที่แสดงออกมาในรูปแบบของความรู้สึกที่มีต่อสิ่ง ๆ หนึ่ง ซึ่งอาจเป็นความรู้สึกในแง่บวกที่มีความรู้สึกชอบหรือความรู้สึกในแง่ลบที่มีความรู้สึกไม่ชอบหรือเกลียดสิ่งนั้น ซึ่งความรู้สึกจะเกิดขึ้นได้จากความคิด ความเชื่อ จากข่าวสารรอบตัวที่บุคคลนั้น ๆ ได้รับ

สันติวัฒน์ จันทโร (2560) การวัดเจตคติของบุคคลสามารถวัดได้หลายวิธี ได้แก่ การสัมภาษณ์ การสังเกตพฤติกรรม และการใช้แบบวัดเจตคติ

ธวัชชัย รักขติวงศ์ (2560) การวัดเจตคติสามารถวัดได้ 6 วิธี ได้แก่ วิธีการสังเกต วิธีการสัมภาษณ์ วิธีการใช้มาตรวัด วิธีการวัดทางอ้อม วิธีการวัดร่องรอย และวิธีการวัดทางสรีระ ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกวิธีการใช้มาตรวัดเจตคติของลิเคอร์ทซึ่งเป็นที่ยอมรับใช้โดยทั่วไปและสามารถวัดเจตคติของกลุ่มตัวอย่างได้ครอบคลุมสะดวกและรวดเร็ว

ณัฐชฎิล มาอินแก้ว (2560) การวัดเจตคติให้ได้ผลที่ถูกต้องแม่นยำนับเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ยาก เนื่องจากเจตคติเป็นคุณลักษณะภายในจิตใจ ซึ่งผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนและเจตคติต่อการเรียนการสอนมีความสัมพันธ์ทางบวก ดังนั้น เจตคติจึงเป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่สามารถใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้เหมาะสม ซึ่งจะช่วยให้พัฒนาให้นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนการสอนให้ดีขึ้น

แนวคิดทฤษฎีการเกิดและการเปลี่ยนเจตคติ

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2551) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการเกิดและการเปลี่ยนเจตคติ ดังนี้

1. ทฤษฎีการเรียนรู้ความสัมพันธ์เชื่อมโยง นักจิตวิทยาในกลุ่มนี้มีแนวคิดที่ว่า เจตคติของคนเรานั้นเป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้และมีการเปลี่ยนแปลงได้เหมือนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ขณะที่เราเรียนรู้ก็จะเกิดความรู้สึกหรืออารมณ์ต่อสิ่งนั้นไปด้วย ทฤษฎีการเรียนรู้ในกลุ่มนี้จึงมีการเสริมแรงเป็นเจตคติที่เกิดขึ้นจากการเสริมแรงทั้งทางบวกและทางลบ การวางเงื่อนไขเกิดขึ้นเพื่อแสดงเจตคติต่อสิ่งหนึ่งแล้วไปควบคู่หรือสัมพันธ์กับอีกสิ่งหนึ่ง ทำให้มีเจตคติต่อสิ่งนั้นเหมือนกัน การเลียนแบบทางเจตคติได้จากการที่บุคคลรับรู้เจตคติที่คนอื่นมีอยู่แล้ว จึงรับมาเป็นของตนเองโดยไม่จำเป็นต้องมีประสบการณ์ตรง และการเชื่อมโยงการเกิดเจตคติทางเชื่อมโยง เป็นผลจากบุคคลผู้เป็นเจ้าของเจตคติมีการเชื่อมโยงลักษณะบางอย่างเข้าด้วยกันตามแนวคิดความเข้าใจของตน ซึ่งเป็นการเชื่อมโยงไปในทิศทางเดียวกัน

2. ทฤษฎีความขัดแย้งด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Dissonance Theory) องค์ประกอบของเจตคติ คือ ความรู้ความเข้าใจ ซึ่งได้แก่ ความคิดเห็นข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่แต่ละคน

ได้รับบางครั้งก็พบว่า ความรู้ความเข้าใจมีลักษณะที่ขัดแย้งกัน ทำให้เกิดความไม่เข้าใจและไม่สบายใจ จึงปรับความคิดความเชื่อให้สอดคล้องกันเป็นการเปลี่ยนเจตคติ

3. ทฤษฎีความสอดคล้องระหว่างความรู้สึกหรืออารมณ์กับความเข้าใจ (Affective Cognitive Consistency) หมายถึง เจตคติจะไม่เปลี่ยนถ้ายังมีความสอดคล้องกันระหว่างความรู้สึกหรืออารมณ์กับความรู้อารมณ์กับความเข้าใจ แต่ถ้าองค์ประกอบทั้งสองเกิดขัดแย้งกันก็ต้องมีการปรับเปลี่ยนให้ไปในทิศทางเดียวกัน มิฉะนั้นจะเกิดความไม่สบายใจขึ้น

4. ทฤษฎีความสมดุล (Balance Theory) แนวคิดทฤษฎีนี้หมายถึง เจตคติแต่ละคนในสังคมที่มีต่อบุคคลหรือสิ่งต่าง ๆ ไปในทางที่สอดคล้องกันกับเจตคติของอีกคนหนึ่ง เพื่อให้เกิดความสมดุลเมื่อเกิดสถานะที่ไม่สมดุล บุคคลก็จะพยายามหาทางออกในการเปลี่ยนเจตคติให้เข้าสู่สถานะสมดุล

5. ทฤษฎีความลงรอยเดียวกัน (Congruity Theory) แนวคิดนี้หมายถึง การเปลี่ยนเจตคติของบุคคล จะเป็นไปในทิศทางที่สอดคล้องกับลักษณะที่เราประเมินผู้คนที่เกี่ยวข้อง และเจตคติเดิมของบุคคลเมื่อเกิดความไม่ลงรอยของเจตคติของตนให้เป็นไปในทิศทางที่ทำให้ตนเองเกิดความสุขเสมอ

สรุปได้ว่า เจตคติของบุคคลที่มีต่อบุคคลและสิ่งต่าง ๆ จะสัมพันธ์กับความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งนั้น ทั้งทางบวกและทางลบ และบุคคลจะพยายามปรับเปลี่ยนเจตคติของตนให้เป็นไปในทิศทางที่ทำให้ตนเองเกิดความสุขเสมอ

คุณลักษณะของเจตคติ

เจตคติมีคุณลักษณะที่สำคัญดังนี้

1. เจตคติเกิดจากประสบการณ์ สิ่งเร้าต่าง ๆ รอบตัวบุคคล การอบรมเลี้ยงดู การเรียนรู้ขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรม เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดเจตคติ แม้ว่าจะมีประสบการณ์เหมือนกันก็เป็นเจตคติที่แตกต่างกันได้ ด้วยสาเหตุหลายประการ เช่น สติปัญญา อายุ เป็นต้น

2. เจตคติเป็นการเตรียม หรือความพร้อมในการตอบสนองต่อสิ่งเร้า เป็นการเตรียมความพร้อมภายในของจิตใจมากกว่าภายนอกที่สังเกตได้ สถานะความพร้อมที่จะตอบสนองมีลักษณะที่ซับซ้อนของบุคคลว่า ชอบหรือไม่ชอบ ยอมรับหรือไม่ยอมรับ เกี่ยวข้องกับอารมณ์ด้วย

3. เจตคติมีทิศทางของการประเมิน ทิศทางของการประเมินคือลักษณะความรู้สึกหรืออารมณ์ที่เกิดขึ้น ถ้าเป็นความรู้สึกหรือประเมินว่าชอบ พอใจ เห็นด้วย ก็คือเป็นทิศทางในทางที่ดี เรียกว่าเป็นทิศทางในทางบวก และถ้าประเมินออกมาในทางไม่ดี เช่น ไม่ชอบ ไม่พอใจ ก็มีทิศทางในทางลบ เจตคติทางลบไม่ได้หมายความว่าไม่ควรมีเจตคตินั้นเป็นเพียงความรู้สึกที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น

4. เจตคติมีความเข้ม คือ มีปริมาณมากน้อยของความรู้สึก ถ้าชอบมากหรือไม่เห็นด้วยอย่างมากก็แสดงว่ามีความเข้มสูง ถ้าไม่ชอบเลยหรือเกลียดที่สุดก็แสดงว่ามีความเข้มสูงไปอีกทางหนึ่ง

5. เจตคติมีความคงทน เจตคติเป็นสิ่งที่บุคคลยึดมั่นถือมั่น และมีส่วนในการกำหนดพฤติกรรมของคนนั้น การยึดมั่นในเจตคติต่อสิ่งใดทำให้การเปลี่ยนแปลงเจตคติเกิดขึ้นได้ยาก

6. เจตคติมีทั้งพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอก พฤติกรรมภายในเป็นสภาวะทางจิตใจ ซึ่งหากไม่ได้แสดงออกก็ไม่สามารถรู้ได้ว่าบุคคลนั้นมีเจตคติอย่างไรในเรื่องนั้น เจตคติเป็นพฤติกรรมภายนอกแสดงออก เนื่องจากถูกกระตุ้นและการกระตุ้นยังมีสาเหตุอื่น ๆ ร่วมอยู่ด้วย

7. เจตคติต้องมีสิ่งเร้าจึงมีการตอบสนองขึ้น ไม่จำเป็นว่าเจตคติที่แสดงออกจากพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอกจะต้องตรงกัน เพราะก่อนแสดงออกนั้นก็จะปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพของสังคม แล้วจึงแสดงออกเป็นพฤติกรรมภายนอก

การวัดเจตคติ

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2551) อธิบายว่า เนื่องจากเจตคติค่อนข้างไปทางนามธรรมมากกว่ารูปธรรม เป็นความรู้สึก ความเชื่อของบุคคล ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลง การจัดวัดเจตคติจึงไม่สามารถวัดได้โดยตรง แต่วัดได้จากแนวโน้มของบุคคลที่แสดงออกทางภาษา และวัดในรูปของความเห็น การวัดเจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดและผู้ใดอาจจะใช้วิธีการสังเกตจากการกระทำ คำพูด การแสดงสีหน้าท่าทาง หรือสัมภาษณ์ความรู้สึกนึกคิดของเขา แต่แบบวัดหรือเครื่องมือที่นักจิตวิทยานิยมใช้กันมากจะอยู่ในรูปของแบบสอบถามหรือแบบสำรวจ เรียกว่า แบบวัดเจตคติ ในการวัดควรมีข้อตกลงเบื้องต้น ดังนี้

1. การศึกษาเจตคติเป็นการศึกษาความคิดเห็น ความรู้สึกของบุคคลที่มีลักษณะคงเส้นคงวา หรืออย่างน้อยก็เป็นความคิดเห็นหรือความรู้สึกที่จะไม่เปลี่ยนแปลงในช่วงเวลาหนึ่ง

2. เจตคติเป็นสิ่งที่ไม่สามารถวัดหรือสังเกตได้โดยตรง การวัดเจตคติจึงเป็นการวัดทางอ้อม จากแนวโน้มที่บุคคลแสดงออก หรือพฤติกรรมที่มีแบบแผนคงที่

3. การศึกษาเจตคติของบุคคลมิใช่เป็นการศึกษาทางเจตคติของบุคคลเท่านั้น แต่ต้องศึกษาถึงระดับความมากน้อย หรือความเข้มของเจตคตินั้นด้วย

ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร (2542) กล่าวว่า จากนิยามของเจตคติจะพบว่า เราไม่สามารถวัดเจตคติได้โดยตรง แต่สามารถวัดได้จากพฤติกรรมทั้งทางตรงและทางอ้อม วิธีวัดเจตคติแบ่งออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. วิธีวัดทางตรง (Directive Technique) ได้แก่ วิธีการสัมภาษณ์ ใช้แบบสอบถาม

2. วิธีวัดทางอ้อม (In Directive Technique) ได้แก่ ให้อ่านแล้วต่อความหมาย ให้ความสัมพันธ์ การผูกเรื่องจากภาพ

3. ศึกษาจากสิ่งอื่นโดยไม่ต้องติดต่อกับบุคคลที่เราจะวัดเลย (Unobtrusive Technique)

สรุปการวัดเจตคติ เพื่อให้ทราบความคิดเห็นหรือความรู้สึกในทางที่ดีของนักเรียนที่มีต่อการเรียนทัศนศิลป์ จากการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สมองเป็นฐาน เครื่องมือที่ใช้วัดเจตคติเป็นแบบ มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะศึกษา จากผู้ที่เคยได้ศึกษาไว้แล้ว ดังนี้

งานวิจัยในประเทศ

กรรณิกา คันสินธ์และคณะ (2556) ทำการวิจัย เรื่อง การพ่อนหมากถั่วดิน โดยใช้แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 วัตถุประสงค์การวิจัย 1. เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการพ่อนหมากถั่วดิน โดยใช้แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (นาฏศิลป์ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2. เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การพ่อนหมากถั่วดิน โดยใช้แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (นาฏศิลป์) สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การพ่อนหมากถั่วดิน โดยใช้แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (นาฏศิลป์) 1. กลุ่มเป้าหมายนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 10 คน โรงเรียนค่านางดุ่ม โนนสวรรค์ ตำบลนุ่งเลิศ อำเภอยะยวดี จังหวัดร้อยเอ็ด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ดเขต 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ประกอบด้วย เครื่องมือ 4 ชนิด คือ 1.ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การพ่อนหมากถั่วดิน โดยใช้แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (นาฏศิลป์) สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 5 ชุด ใช้เวลา 17 ชั่วโมง 2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การพ่อนหมากถั่วดิน โดยใช้แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (นาฏศิลป์ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก 30 ข้อ 3. แบบประเมินทักษะการแสดงการพ่อนหมากถั่วดิน โดยใช้แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (นาฏศิลป์) สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 4. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง

การพ่อนหมากถั่วดิน โดยใช้แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (นาฏศิลป์) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 6 ระดับ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อและแหล่งเรียนรู้ การวัดประเมินผล จำนวน 20 ข้อพบว่า 1. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การพ่อนหมากถั่วดิน โดยใช้แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (นาฏศิลป์) สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.44/84.67 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 ที่กำหนด 2. ดัชนีประสิทธิผลของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การพ่อนหมากถั่วดิน โดยใช้แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (นาฏศิลป์) สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีค่าเท่ากับ 0.79 แสดงว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนคิดเป็นร้อยละ 79 3. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การพ่อนหมากถั่วดิน โดยใช้แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (นาฏศิลป์) สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยรวมอยู่ในระดับมาก

นิตยา เต็งประเสริฐ และนนทลี พรธาราวิทย์ (2558) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบ การจัดการเรียนรู้โดยการผสมผสานทักษะการแสดงเดวิส และการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อพัฒนา ทักษะการแสดงชุดระบำไกววิชาดนตรี-นาฏศิลป์ 1. เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ผสมผสาน ทักษะการแสดงเดวิส และการเรียนรู้แบบร่วมมือในการพัฒนาทักษะการแสดงท่ารำประกอบการ แสดงชุดระบำไกววิชาดนตรีนาฏศิลป์ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ การจัดการเรียนรู้การพัฒนาทักษะการแสดงท่ารำประกอบการแสดงชุดระบำไกววิชาดนตรีนาฏศิลป์ ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของผู้เรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยแผนการจัดการ เรียนรู้ผสมผสานทักษะการแสดงเดวิส และการเรียนรู้แบบร่วมมือ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเปรมฤทัย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยาเขต 1 จำนวน 3 ห้องเรียน คือ ห้องเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5/1 จำนวน 29 คน ห้องเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 จำนวน 28 คน และห้องเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/3 จำนวน 29 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 86 คน กลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการสุ่มแบบ กลุ่ม (Cluster Random Sampling โดยสุ่มแบบง่าย จับสลากได้กลุ่มควบคุม คือ นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 จำนวน 28 คน กลุ่มทดลอง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 29 คน ปัญหาที่พบ คือ นักเรียนชายไม่สนใจการปฏิบัติด้านนาฏศิลป์ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในวิชานาฏศิลป์ค่อนข้างต่ำที่สำคัญคือ ขาดครูที่มีความรู้ความชำนาญเฉพาะด้านนาฏศิลป์ไทย จึงทำให้การสอนท่ารำผิดเพี้ยน ซึ่งการเรียนนาฏศิลป์ไทยจำเป็นต้องมีความเข้าใจ และปฏิบัติ นาฏยศัพท์อย่างถูกต้อง จึงจะสามารถปฏิบัติท่ารำได้สวยงามอ่อนช้อย

ศศิธันว์ สุกุลหอม และสุเทพ อ่วมเจริญ (2558) การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลการเรียนรู้เรื่องนาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์ก่อนและหลังเรียน โดยการจัดการ

เรียนรู้นาฏศิลป์สร้างสรรค์ 2) ศึกษาความสามารถในการปฏิบัติเรื่องนาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์ โดยการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์สร้างสรรค์ 3) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ นาฏศิลป์สร้างสรรค์ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเกาะช้างวิทยาคม อำเภอเกาะช้างจังหวัดตราด จำนวน 32 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ระยะเวลาที่ใช้ในการ วิจัยเดือนมิถุนายนถึงสิงหาคม แบบแผนการทดลอง คือ One Group Pretest Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ สร้างสรรค์ 2) แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้เรื่องนาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์ 3. แบบประเมิน ความสามารถในการปฏิบัติ 4) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ นาฏศิลป์สร้างสรรค์ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบ สมมติฐานด้วย t-test แบบ Dependent ผลการวิจัยพบว่า 1) คะแนนผลการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทย สร้างสรรค์ก่อนและหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์สร้างสรรค์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังเรียนมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียน 2) ผลการประเมินความสามารถในการ ปฏิบัตินาฏศิลป์สร้างสรรค์ ภาคปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในระดับปฏิบัติได้ใน ระดับดี 3) ผลความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ สร้างสรรค์โดยภาพรวมนักเรียนเห็นด้วยระดับเห็นด้วยมาก

มนชนก รัตนจันทร์ (2561) ทำการวิจัย เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชานาฏศิลป์ ด้วยรูปแบบการสอนแบบทางตรงผสมผสานทักษะการแสดงของเดวีส์สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 วัตถุประสงค์การวิจัย 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบทางตรงผสมผสานทักษะการแสดงของเดวีส์ 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยรูปแบบ การสอนแบบปกติ 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ หลังเรียนระหว่าง รูปแบบการสอนแบบทางตรงผสมผสานทักษะการแสดงของเดวีส์ กับรูปแบบการสอนแบบปกติ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากร คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนชุมชนบึงบา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 3 ห้อง กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนชุมชนบึงบา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 2 ห้อง ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง 1 ห้อง และกลุ่มควบคุม 1 ห้อง เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 1. แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนแบบทางตรงผสมผสานทักษะการแสดงของเดวีส์ ดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้ 1) ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2) ศึกษา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ตัวชี้วัด และมาตรฐานการเรียนรู้ ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระที่ 3 นาฏศิลป์ เนื้อหาที่นำมาใช้ในการสอนเกี่ยวกับ ความเป็นมา รูปแบบการแสดง การแต่งกาย เครื่องดนตรีที่ใช้โอกาสที่ใช้ในการแสดง เนื้อร้อง

ความหมาย และทำรำที่ใช้ในเพลงรำซิมารำ 3) จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การแสดงรำวง มาตรฐานด้วยวิธีสอนแบบทางตรงผสมผสานทักษะการแสดงของเดวิส จำนวน 3 แผน ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ประวัติความเป็นมาของการแสดงรำวงมาตรฐาน 2) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ร้องรำ ทำเพลง 3) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ปฏิบัติทำรำเพลงรำซิมารำ 4) นำแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การแสดงรำวงมาตรฐาน ด้วยวิธีสอนแบบทางตรงผสมผสานทักษะการแสดงของเดวิส เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง โดยมีผู้เชี่ยวชาญประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร 2 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านการสอน 1.5 นำแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ มาวิเคราะห์คะแนน 1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแล้วไปใช้กับนักเรียน (กลุ่มควบคุม) 2 ท่าน JOC = 0.80 - 1.00 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 ก่อนนำไปใช้จริง 2. แบบทดสอบความรู้ ด้านเนื้อหา รายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง การแสดงรำวงมาตรฐาน ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกใช้เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิด เลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 17 ข้อ สำหรับใช้เป็นแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยมีขั้นตอนดังนี้ 2.1 ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2.2 ศึกษาหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มาตรฐาน 2.3 ศึกษาขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบ 2.4 สร้างแบบทดสอบความรู้ด้านเนื้อหา รายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง การแสดงรำวงมาตรฐาน ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกใช้เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิด เลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 17 ข้อ เพื่อคิดเลือกข้อที่ สอดคล้องกับเนื้อหา มาตรฐานและตัวชี้วัดไว้ใช้จริง จำนวน 15 ข้อ 2.5 นำแบบทดสอบความรู้ ด้านเนื้อหา มาวิเคราะห์หาคุณภาพด้านความเที่ยงตรง โดยผู้เชี่ยวชาญ TOC = 1.00 2.6 หาค่า ความยากง่าย - 0.66 - 0.79 ค่าอำนาจจำแนก = 0.20-0.22 และค่าความเชื่อมั่น = 0.73

3. แบบประเมินทักษะการแสดง 3.1 ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 3.2 ศึกษาการสร้าง แบบประเมินทักษะการแสดง จากหนังสือแนวทางการประเมิน กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของกระทรวงศึกษาธิการ (2551 : 50) โดยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ย โดยใช้ค่ากลาง ผลการวิจัยพบว่า ผลการพัฒนา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 05

อินทิรา ดีแป้น (2563) ทำการวิจัย เรื่อง การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะ การแสดงตามแนวคิดของเดวิส พบว่า เป็นการจัดการกิจกรรมที่เน้นทักษะการแสดงทั้ง 5 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 ขั้นสาธิตหรือการกระทำ ขั้นนี้ผู้เรียนรู้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการจะให้ผู้เรียนทำ ได้ในภาพโดยรวม สาธิตให้ผู้เรียนได้ดูก่อนทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบของทักษะหรือการกระทำที่จะสาธิต ให้ผู้เรียนดูนั้นจะเป็นลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ไม่ซ้ำหรือเร็วเกินไปกติก ก่อนการสาธิต ครูควรแนะนำให้ ผู้เรียนสังเกต ควรชี้แนะจุดสำคัญที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในขณะที่สังเกต ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสาธิต

และให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ซึ่งเมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการกระทำทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรวิเคราะห์ทักษะย่อย ๆ หรือแบ่งสิ่งที่กระทำออกเป็นส่วนย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อย แต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกต และทำตามไปที่ละส่วนอย่างช้า ๆ ขั้นตอนที่ 3 ขั้นผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เน้นผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือไม่มีแบบอย่างให้ดู หากติดขัดจุดใด ผู้สอนควรให้คำชี้แนะ และช่วยแก้ไขจนกระทั่งผู้เรียนทำได้ เมื่อได้แล้วผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อย ส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนได้ ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งทุกส่วน ขั้นตอนที่ 4 ขั้นใช้เทคนิควิธีกา รเมื่อเรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจจะแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียน สามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตและสวยงามขึ้น ทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้น หรือ สิ้นเปลืองได้น้อยลง เป็นต้น ขั้นตอนที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้น จนจบและฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง ต่อเนื่องหลายเที่ยว จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะได้สมบูรณ์ ได้อย่างชำนาญ ซึ่งการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ เป็นการฝึกทักษะจากง่ายไปหายากผู้เรียน ได้ฝึกย่ำคิดย่ำทำ จนผู้ฝึกสามารถปฏิบัติได้ถูกต้อง นักเรียนมีความสุขกับการเรียนและปฏิบัติ ทำให้ผู้ศึกษาค้นคว้ามีความสนใจที่จะนำแนวคิดนี้มาใช้ในการแก้ปัญหา ดังนั้น ผู้วิจัยจึงทำขอบข่าย เนื้อหาเพลงร้อยเอ็ดเพลงงามมาเป็นข้อมูลประกอบการศึกษาผนวกกับแนวการจัดการจัดกิจกรรมที่เน้น ทักษะการแสดงตามขั้นตอนแนวคิดของเดวีส์ อันจะทำส่งเสริมบุคลิกภาพและความคิดสร้างสรรค์ การปฏิบัติทำรำ นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ดต่อไป ผลวิจัยพบว่า

1) กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการแสดงการฟ้อนร้อยเอ็ดเพลงงาม ตามแนวคิดของเดวีส์ สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความเหมาะสมระดับมาก ($\bar{X} = 4.69, S.D. = 0.16$) 2) ทักษะการแสดงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการแสดง การฟ้อนร้อยเอ็ดเพลงงามตามแนวคิดของเดวีส์ มีค่าเท่ากับ 81.56 มีค่าระดับมาก 3) ความพึงพอใจ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะ ปฏิบัติการฟ้อนร้อยเอ็ดเพลงงาม ตามแนวคิดของเดวีส์ อยู่ในระดับดีมาก ($\bar{X} = 4.90, S.D. = 0.11$)

พงศณัฐวัฒน์ เจริญสิงห์ และแสงสุรีย์ ดวงคำน้อย (2563) การวิจัยครั้งนี้

มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาทักษะการปฏิบัติทำรำพื้นฐานนาฏศิลป์ไทยทางด้านนาฏยศัพท์และ ภาษาท่า โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบทางตรง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้มีคะแนน เฉลี่ยตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป ของจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของจำนวนนักเรียน ทั้งหมด 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอน แบบทางตรงรูปแบบการวิจัยเป็นการทดลองขั้นต้น (Pre-Experimental Design) โดยเป็นการ ทดลองแบบ One-Shot Case Study กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน บ้านนาดีโคกกลางสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 2 ภาคเรียนที่ 2

ปีการศึกษา 2563 จำนวน 22 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้รูปแบบการเรียนการสอนแบบทางตรง จำนวน 12 แผน เวลา 12 ชั่วโมง 2) แบบประเมินทักษะการปฏิบัติทำรำพื้นฐาน เป็นแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ 3) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนแบบทางตรง เป็นแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

จันทร์จิรา ประระทั้ง (2563) การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการแสดง การฟ้อนผ้าไหมลายดอกมะลิ โดยใช้แหล่งเรียนรู้โครงการส่งเสริมศิลปาชีพ บ้านดอนหลี่ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (นาฏศิลป์) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีคุณภาพประเมินทักษะการแสดง การฟ้อนผ้าไหมลายดอกมะลิของนักเรียน และศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 11 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนบ้านโนนสูง ดอนหลี่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 6 แผน จำนวน 12 ชั่วโมง 2) แบบประเมินทักษะการแสดง การฟ้อนผ้าไหมลายดอกมะลิ 3) แบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการแสดง การฟ้อนผ้าไหมลายดอกมะลิ สถิติที่ใช้ในวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1. กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการแสดงปฏิบัติการฟ้อนผ้าไหมลายดอกมะลิ โดยใช้แหล่งเรียนรู้โครงการส่งเสริมศิลปาชีพบ้านดอนหลี่ ผลการประเมินกิจกรรมการเรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญมีคุณภาพอยู่ในระดับมาก 2. นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ ทักษะการแสดง การฟ้อนผ้าไหมลายดอกมะลิผ่านเกณฑ์ระดับดีขึ้นไปจำนวน 9 คน ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด 11 คน คิดเป็นร้อยละ 81.81 3. เจตคติของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก งานวิจัยต่างประเทศ

Kubina, Commons และ Heckard (2009) ทำการวิจัยเรื่อง การสอนแบบทางตรง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบผลของโปรแกรมการอ่านคำแนะนำแบบทางตรง (DI) ร่วมกับการสอนเรื่องความแม่นยำในช่วงฤดูร้อนของโรงเรียนของรัฐ ซึ่งนักเรียนได้รับคำแนะนำจากการเรียนรู้ผ่าน โปรแกรม Reading Mastery โดยมีระยะเวลา 6 สัปดาห์ นอกจากนั้นนักเรียนยังได้ฝึกทักษะการอ่านที่เฉพาะเจาะจง รวมทั้งการระบุตัวตนของตัวอักษรการออกเสียงคำ และการถอดรหัส และได้แสดงข้อมูลแผนภูมิ Celeration มาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า การสอนแบบทางตรงร่วมกับการเรียนการสอนแบบแม่นยำ ทำให้ได้ผลลัพธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ตามการวัดด้วยการอ่านแบบไม่เป็นทางการและเป็นทางการ

Banda และ Hart (2010) ทำการวิจัยเรื่อง การจัดการศึกษาซึ่งทำให้ผู้เรียนที่เป็นโรคออทิสติก มีทักษะทางสังคมแบบ peer-to-peer เพิ่มขึ้น ซึ่งให้คำแนะนำโดยตรงกับนักเรียน เพื่อร่วมกันแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน โดยใช้การออกแบบที่หลากหลายเพื่อผลของเทคนิคการสอนแบบทางตรง ซึ่งผลการวิจัยแสดงให้เห็นถึงการมีทักษะทางสังคมที่เพิ่มขึ้น

Gan และ Kirati Khuvasanond (2014) ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนการสอนแบบทางตรง เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อการเรียนการสอนแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ก่อนข้างน้อย อย่างไรก็ตามในปี ค.ศ. 1967-1995 มีงานวิจัยขนาดใหญ่ในประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนแบบทางตรง สามารถช่วยพัฒนาประสิทธิภาพของผู้เรียนได้เป็นอย่างมาก ถึงแม้ว่างานวิจัยจะยืนยันผลการวิจัยในทางบวก แต่ทางการสหรัฐอเมริกาก็ไม่ได้เห็นพ้องกับผลการวิจัย และไม่ได้นำวิธีการเรียนการสอนแบบทางตรงนี้ไปทดลองใช้ในระดับประเทศเลย จากความสำเร็จของงานวิจัยดังกล่าว งานวิจัยชิ้นนี้จึงศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนแบบทางตรงในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาที่มีผลต่อประสิทธิภาพของผู้เรียน โดยการสังเคราะห์งานวิจัยระหว่างปี พ.ศ. 2543-2553 ทั้งหมดจำนวน 44 เรื่อง และพบว่า องค์ประกอบทั้ง 7 ของการเรียนการสอนแบบทางตรงไม่ได้ถูกนำมาใช้ในการสอนทั้งหมด แต่เป็นการผสมผสานขององค์ประกอบบางองค์ประกอบเท่านั้น ผลจากงานวิจัยชิ้นนี้พบว่า ร้อยละ 84 ของงานวิจัยประสบความสำเร็จในการเรียนการสอนถึงแม้ว่าองค์ประกอบทั้ง 7 ของการเรียนการสอนแบบทางตรงไม่ได้ถูกนำมาใช้ทุกองค์ประกอบก็ตาม และจากการวิเคราะห์ทางสถิติโดย การทดสอบ เคสแควร์ และการทดสอบของฟิชเชอร์ พบว่า องค์ประกอบต่าง ๆ มีอิทธิพลขนาดเล็ก และมีเพียงหนึ่งองค์ประกอบที่มีอิทธิพลขนาดกลาง แต่ไม่มีองค์ประกอบใดที่มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติงานวิจัยครั้งต่อไปอาจศึกษาเกี่ยวกับการออกแบบหลักสูตรและองค์ประกอบอื่น ๆ ที่ใช้ในการสอน

สรุปได้ว่า จากผลการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม พบว่า สามารถส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางด้านทักษะการแสดงต่าง ๆ เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เพราะนักเรียนได้เรียนเกี่ยวกับเนื้อหาสาระ และได้ฝึกปฏิบัติทักษะต่าง ๆ ที่ละส่วนแล้วนำมาเชื่อมโยงกัน จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาผลการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม เรื่อง นาฏศิลป์พื้นเมืองภาคกลาง นาฏศิลป์พื้นเมืองภาคใต้ นาฏศิลป์พื้นเมืองภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นาฏศิลป์พื้นเมืองภาคเหนือ นาฏศิลป์ละครไทย นาฏศิลป์ละครพื้นบ้าน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนเสื่อแก้ววิทยาสรรค์ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดมหาสารคาม

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการแสดง วิชานาฏศิลป์ ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนเสื่อแก้ววิทยาสรรค์ อำเภอลำปาง จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 2 ห้อง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 จำนวน 26 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 จำนวน 30 คน จำนวน 56 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้วิธีการโดยเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) จากนักเรียนความสามารถ ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1 ห้อง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 จำนวน 26 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือจัดการเรียนรู้
 - 1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนแบบทักษะการแสดงตามแนวคิดของเดวีส์
 - 1.2 ชุดกิจกรรม วิชานาฏศิลป์

1.2.3 วิเคราะห์หลักสูตรสาระศิลปะ เพื่อเลือกเนื้อหา นาฏศิลป์
เรื่อง รำวงมาตรฐาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 เพื่อนำมาเป็นเนื้อหา
ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในการวิจัย ดังตาราง 4

ตาราง 4 วิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ จุดประสงค์

หน่วยการเรียนรู้	แผนการจัดการเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์	จำนวนชั่วโมง
หน่วยที่ 1 ความรู้พื้นฐาน ฟ้อนภูไท กาฬสินธุ์	แผนที่ 1 ความรู้ พื้นฐานฟ้อนภูไท กาฬสินธุ์	1. ความรู้พื้นฐานและ ตัวอย่างการฟ้อนรำ 2. การแสดงฟ้อนภูไท กาฬสินธุ์	1. มีความรู้ความเข้าใจและ สามารถอธิบาย ความหมาย ที่มา วัฒนธรรม ลักษณะเฉพาะได้ 2. เพื่อส่งเสริมสามารถในการ สื่อสารทักษะการแสดงฟ้อนภู ไทกาฬสินธุ์ได้	2
	แผนที่ 2 ทักษะ ฟ้อนภูไท กาฬสินธุ์	1. เรียนรู้ทักษะ การแสดงท่าร่ายย่อย ๆ แต่ละท่าอย่างละเอียด	3. เพื่อส่งเสริมนักเรียนเฝเรียนรู้ และการมีส่วนร่วมกับกิจกรรม ในชั้นเรียน เรื่อง ฟ้อนภูไท กาฬสินธุ์	2
หน่วยที่ 2 ทักษะการแสดง ฟ้อนภูไท กาฬสินธุ์	แผนที่ 3 ทักษะ แบบย่อยฟ้อนภู ไทกาฬสินธุ์	1. เทคนิควิธีการที่จะ ช่วยให้สามารถทำงาน นั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ ประณีตสวยงามขึ้น ทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลือง น้อยลง	1. มีความรู้ความเข้าใจและ สามารถอธิบาย ความหมาย ที่มา วัฒนธรรม ลักษณะเฉพาะ ได้ 2. เพื่อส่งเสริมสามารถในการ สื่อสารทักษะการแสดงฟ้อนภู ไทกาฬสินธุ์ได้	2
	แผนที่ 4 ทักษะ แบบรวมฟ้อนภู ไทกาฬสินธุ์	1. ปฏิบัติแต่ละส่วนได้ ปฏิบัติท่ารำ ต่อเนื่องกัน ตั้งแต่ต้นจนจบเพลง และ ฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติ ทักษะท่ารำที่สมบูรณ์ได้ อย่างชำนาญ	3. เพื่อส่งเสริมนักเรียนเฝเรียนรู้ และการมีส่วนร่วมกับกิจกรรม ในชั้นเรียน เรื่อง ฟ้อนภูไท กาฬสินธุ์	2

1.2.4 ดำเนินการเขียนแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามเนื้อหาที่ได้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของเนื้อหาสาระการเรียนรู้และผลการเรียนรู้ เรื่อง วิชานาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 2 หน่วย 4 เรื่อง ประกอบด้วย

1.3 ยกร่างแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการแสดง วิชานาฏศิลป์ ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 4 แผน ๆ ละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้นใช้เวลา 8 ชั่วโมง แบ่งเป็นหน่วยการเรียนรู้ จำนวน 2 หน่วย แต่ละแผนมีกระบวนการเรียนการสอน 5 ขั้นตอน ดังนี้

1.3.1 จุดประสงค์การเรียนรู้

1.3.2 สาระการเรียนรู้

1.3.3 รูปแบบการสอนแบบทักษะการแสดงตามแนวคิดของเดวีส์

- 1) สาธิตทักษะหรือการกระทำ
- 2) สาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย
- 3) ให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย
- 4) ให้เทคนิควิธีการ
- 5) ให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์

1.3.4 สื่อและแหล่งเรียนรู้

1.3.5 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

หน่วยที่ 1 เรื่อง ความรู้พื้นฐานฟ้อนภูไทกาฬสินธุ์

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ความรู้พื้นฐานฟ้อนภูไทกาฬสินธุ์
จำนวน 1 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง เป็นเวลา 2 ชั่วโมง

1.2 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง ทักษะฟ้อนภูไทกาฬสินธุ์
จำนวน 1 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง เป็นเวลา 2 ชั่วโมง

หน่วยที่ 2 เรื่อง ทักษะการแสดงฟ้อนภูไทกาฬสินธุ์

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่องทักษะแบบย่อยฟ้อนภูไทกาฬสินธุ์
จำนวน 1 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง เป็นเวลา 2 ชั่วโมง

2.2 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องทักษะแบบรวมฟ้อนภูไทกาฬสินธุ์
จำนวน 1 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง เป็นเวลา 2 ชั่วโมง

1.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ก่อนนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินคุณภาพ สร้างขึ้นไปเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษา ตรวจสอบ ปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ความรู้พื้นฐานพจนานุกรมไทยพจนานุกรม
ทักษะพจนานุกรมไทยพจนานุกรม ทักษะแบบย่อยพจนานุกรมไทยพจนานุกรม
นำมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ พบว่า อาจารย์ที่ปรึกษาได้เสนอแนะให้ปรับปรุงแบบ องค์ประกอบ
ของแผนการจัดการเรียนรู้ให้ชัดเจน

1.6 จัดทำแบบประเมินคุณภาพความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้
ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยใช้เกณฑ์ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556 : 121)

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง เหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง เหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขพร้อมแบบประเมินคุณภาพของแผน
นำไปเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย

1.7.1 นางวิภาวี ไชยศรีจันทร์ ตำแหน่งครู วิทยฐานะเชี่ยวชาญ วุฒิการศึกษา
ปริญญาโท กศ.ม. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านแผนการจัดการเรียนรู้
แบบวัดด้านใฝ่เรียนรู้ และแบบวัดเจตคติ

1.7.2 นางสุภาวดี ยนต์ชัย ตำแหน่งครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
วุฒิการศึกษา ปริญญาโท กศ.ม.สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านแผนการจัดการ
เรียนรู้ แบบวัดด้านใฝ่เรียนรู้ และแบบวัดเจตคติ

1.7.3 นายวีระศักดิ์ มะลิมาศ ตำแหน่งครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
วุฒิการศึกษา ปริญญาตรี ศษบ. การวัดและประเมินผลการศึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง
เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล

1.8 ข้อเสนอแนะแบบประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญ
พบว่า ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะว่าให้เพิ่มชั่วโมงหรือระยะเวลาเนื่องจากว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีความ
น่าสนใจและประกอบกับกิจกรรม ใบกิจกรรม ต้องใช้ระยะเวลาในการทำจึงมีข้อเสนอแนะว่า
ควรเพิ่มระยะเวลา

1.9 นำผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้มาเปรียบเทียบกับ
เกณฑ์ พบว่ามีค่าเท่ากับ 4.61-4.70 มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด (รายละเอียด
ภาคผนวก ค)

1.10 นำแผนการจัดการเรียนรู้ ไปทดลองใช้กับประชากรไม่ใช้กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนเสื่อแก้ววิทยาสรรค์ อำเภอลำปาง จังหวัดลำปาง

ส่วนจังหวัดมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 30 คน โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้วยรูปแบบการสอนแบบทักษะการแสดงตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม

1.11 นำแผนการจัดการเรียนรู้ นำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนเสื่อโก้ววิทยาสรรค์ อำเภอนาโพธิ์ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด มหาสารคาม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 26 คน วิเคราะห์ข้อมูลและเก็บรวบรวมข้อมูล ต่อไป

2. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ความรู้พื้นฐานพจนานุกรมไทย ทักษะพจนานุกรมไทย ทักษะแบบย่อพจนานุกรมไทย ทักษะแบบรวมพจนานุกรมไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ประกอบด้วย

2.1 วิเคราะห์และสรุปข้อมูลพื้นฐานจากการศึกษาเอกสาร แนวคิด หลักการ และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ความรู้พื้นฐานพจนานุกรมไทย ทักษะพจนานุกรมไทย ทักษะแบบย่อพจนานุกรมไทย ทักษะแบบรวมพจนานุกรมไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2.2 นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามากำหนดขอบเขตเนื้อหา วัตถุประสงค์และ ดำเนินการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง นาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สร้างขึ้นประกอบด้วย ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 4 ชุด ได้แก่

2.2.1 ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ความรู้พื้นฐานพจนานุกรมไทย

2.2.2 ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง ทักษะพจนานุกรมไทย

2.2.3 ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง ทักษะแบบย่อพจนานุกรมไทย

2.2.4 ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง ทักษะแบบรวมพจนานุกรมไทย

โดยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นในแต่ละชุดประกอบด้วย

1. คำชี้แจงสำหรับนักเรียน

2. วัตถุประสงค์

3. ใบความรู้

4. ใบกิจกรรม

4.1 ใบงาน

4.2 แบบฝึกหัด

4.3 แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้

2.3 นำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ความรู้พื้นฐานพจนานุกรมไทย ทักษะพจนานุกรมไทย ทักษะแบบย่อพจนานุกรมไทย ทักษะแบบรวมพจนานุกรมไทย

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจ และให้คำแนะนำเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขในส่วนที่ยังไม่สมบูรณ์

2.4 นำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน (ชุดเดิม ข้อ 1.7) พิจารณาความเหมาะสมด้านการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านการใช้ภาษา ซึ่งผู้เชี่ยวชาญประเมินโดยใช้แบบประเมินชุดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้มาตราประมาณค่า 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert) ทำการประเมินที่ละชุด โดยเกณฑ์การประเมินคะแนน ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556 : 121)

ค่าความเหมาะสมมากที่สุด	มีค่าเท่ากับ 5
ค่าความเหมาะสมมาก	มีค่าเท่ากับ 4
ค่าความเหมาะสมปานกลาง	มีค่าเท่ากับ 3
ค่าความเหมาะสมน้อย	มีค่าเท่ากับ 2
ค่าความเหมาะสมน้อยที่สุด	มีค่าเท่ากับ 1

การแปลความหมายค่าเฉลี่ยของความเหมาะสมชุดกิจกรรมการเรียนรู้
ใช้เกณฑ์ของเบสท์ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556 : 121)

คะแนนเฉลี่ย	แปลความหมาย
4.51-5.00	เหมาะสมมากที่สุด
3.51-4.50	เหมาะสมมาก
2.51-3.50	เหมาะสมปานกลาง
1.51-2.50	เหมาะสมน้อย
1.00-1.50	เหมาะสมน้อยที่สุด

นำผลการประเมินที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญนำไปเทียบค่าเฉลี่ยเพื่อพิจารณาความเหมาะสม

2.5 จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.20 – 4.39 มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก แล้วเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งเพื่อความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2.6 ข้อเสนอแนะแบบประเมินคุณภาพชุดกิจกรรม โดยผู้เชี่ยวชาญพบว่าผู้เชี่ยวชาญแนะนำให้เรียงลำดับกิจกรรมให้เหมาะสม กิจกรรมควรเหมาะสมกับเวลาที่สอน ภาพสีของชุดกิจกรรมต้องชัดเจนไม่ไปทางเดียวกันกับตัวหนังสือ และผู้เรียนที่สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2.7 นำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ไปหาค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ร่วมกับแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ความรู้พื้นฐานฟิสิกส์ทฤษฎี ฟิสิกส์ทฤษฎี ฟิสิกส์แบบย่อ ฟิสิกส์ทฤษฎี ฟิสิกส์แบบรวมฟิสิกส์ทฤษฎี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการทดลองแบบกลุ่มใหญ่หรือภาคสนาม (Field Tryout) ใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเสื่อโกกักรศึกษา อําเภอลําพูน สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 30 คน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหา ภาษาความยากง่ายของแบบทดสอบ วัดผลการเรียนรู้เพื่อนำผลที่ได้มาคำนวณหาค่าประสิทธิภาพ เกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.36/80.81

2.8 นำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ความรู้พื้นฐานฟิสิกส์ทฤษฎี ฟิสิกส์ทฤษฎี ฟิสิกส์แบบย่อ ฟิสิกส์ทฤษฎี ฟิสิกส์แบบรวมฟิสิกส์ทฤษฎี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง แล้วเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งเพื่อความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นก่อนนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเสื่อโกกักรศึกษา อําเภอลําพูน สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 26 คน เก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์
 - 1.1 ศึกษา วิเคราะห์ หลักการ เนื้อหาวัตถุประสงค์ ตัวชี้วัดเกี่ยวกับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์และวิธีการสร้างเครื่องมือตำราหรือหนังสือเรียนของนักเรียนรายวิชานาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อนำมาบูรณาการให้เหมาะสมกับผู้เรียน
 - 1.2 กำหนดเนื้อหาตัวชี้วัดและจำนวนข้อคำถาม
 - 1.3 ศึกษาวิธีสร้างข้อสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก เพื่อความเหมาะสมกับผู้เรียนในช่วงชั้น โดยศึกษาเทคนิคการสร้างข้อสอบของ บุญชม ศรีสะอาด (2553) และสมนึก ภัททิยธนี (2551)
 - 1.4 ยกร่างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ วิชานาฏศิลป์ที่เป็นข้อสอบแบบปรนัย จำนวน 45 ข้อ นำใช้จริง 30 ข้อ ดังตาราง 5

ตาราง 5 วิเคราะห์ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในหน่วยการเรียนรู้พื้นฐานพจนานุกรมไทยกาฬสินธุ์ และทักษะการแสดงพจนานุกรมไทยกาฬสินธุ์ สอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้

สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบ	ระดับพฤติกรรมกาฬสินธุ์						รวม	ต้องการ
			จำ	เข้าใจ	ประยุกต์ใช้	วิเคราะห์	ประเมินค่า	สร้างสรรค์		
1. ความรู้พื้นฐานและตัวอย่างการพจนานุกรม	ความรู้ความเข้าใจ สามารถอธิบาย ความหมายได้	12	3	3	2	2	-	2	12	10
2. เรียนรู้ทักษะการแสดงทำรายการย่อยแต่ ละทำอย่างละเอียด	ความรู้ความเข้าใจ สามารถอธิบาย ความหมายได้	12	3	2	2	2	-	3	12	10
3. เทคนิควิธีการที่จะช่วยให้สามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ ประณีตสวยงามขึ้น ทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลืองน้อยลง	ความรู้ความเข้าใจ สามารถอธิบาย ความหมายได้	10	2	2	2	1	1	2	10	5
4. ปฏิบัติแต่ละส่วนได้ ปฏิบัติทำร่าต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบเพลง และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะทำร่าที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ	ความรู้ความเข้าใจ สามารถอธิบาย ความหมายได้	11	2	2	2	2	1	2	11	5
รวมทั้งหมด									45	30

1.5 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้นไปเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบ ปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ

1.6 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนำมาปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตามข้อเสนอแนะ พบว่า อาจารย์ที่ปรึกษาแนะนำให้สร้างข้อคำถามให้สอดคล้องกับผู้เรียนในแต่ละระดับ

1.7 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขพร้อมตารางวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของข้อสอบไปเสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม

1.8 ข้อเสนอแนะแบบประเมินคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์โดยผู้เชี่ยวชาญพบว่า ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอให้ผู้วิจัยจัดทำข้อสอบให้มีความหลากหลายและเหมาะสมกับผู้เรียน เนื่องจากว่าผู้เรียนนั้นมีระดับชั้นที่แตกต่างกัน ควรมีระดับความยากง่ายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.9 วิเคราะห์ความตรงเชิงเนื้อหา วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องใช้สถิติ (index of congruence : IOC) จากความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อคำถามแต่ละข้อซึ่งต้องได้ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 0.50-1.00 ถือว่าข้อสอบนั้นใช้ได้โดย บุญชม ศรีสะอาด (2556)

1.10 นำผลการประเมินคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ได้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ พบว่ามีค่าเท่ากับ 0.67-1.00 มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด (รายละเอียดภาคผนวก ค)

1.11 นำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ความรู้พื้นฐานฟิสิกส์และทักษะการแสดงฟิสิกส์ที่ผ่านการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 จำนวน 30 คน โรงเรียนเสืงโก้ววิทยาสรรค์ อำเภอบ้านปทุม จังหวัดมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 แล้วนำคะแนนมาวิเคราะห์ข้อสอบรายข้อแบบอิงเกณฑ์เป็นการหาค่าความยาก (P) และหาค่าอำนาจจำแนก (B) ตามวิธีของแบรนแนน (Brennan) โดยคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกผ่านเกณฑ์ (B) ตั้งแต่ 0.20-1.00 จำนวน 30 ข้อ พบว่า มีค่าความยาก (P) ระหว่าง 0.27-0.83 และหาค่าอำนาจจำแนก (B) ระหว่าง 0.23-0.49 นำแบบทดสอบที่คัดเลือกไว้ จำนวน 30 ข้อ มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับโดยใช้สูตรของโลเวท (Lovett) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งฉบับ เท่ากับ 0.83 (รายละเอียดภาคผนวก ค)

1.12 นำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 26 คน เก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

2. การสร้างแบบประเมินทักษะการแสดง

การสร้างและหาคุณภาพแบบทักษะการแสดงวิชานาฏศิลป์ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีขั้นตอน ดังนี้

- 2.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี หลักการ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมินทักษะการแสดง โดยศึกษาแนวคิดของ สำลี รักสุทธี และคณะ (2546)
- 2.2 สร้างแบบประเมินทักษะการแสดงวิชานาฏศิลป์ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการสังเกต จำนวน 12 รายการ
- 2.3 นำแบบประเมินทักษะการแสดงวิชานาฏศิลป์ที่สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความบกพร่อง การใช้ข้อความให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้พิจารณาความถูกต้องเหมาะสม แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข
- 2.4 นำแบบประเมินทักษะการแสดงวิชานาฏศิลป์ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมตรวจสอบเพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้สูตร IOC (สมนึก ภัททิยธนี, 2544)
 - คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบวัดตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้
 - คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบวัดตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้
 - คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบวัดไม่ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 2.5 ข้อเสนอแนะแบบประเมินทักษะการแสดง โดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ผู้เชี่ยวชาญแนะนำการใส่รายละเอียดของท่ารำ ให้มีความละเอียดและมารยาทของผู้เรียน
- 2.6 นำแบบประเมินทักษะการแสดงวิชานาฏศิลป์โดยนำคะแนนที่ได้จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ 3 คน มาหาค่าความสอดคล้อง (IOC) (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2553) ได้ค่าความสอดคล้องเท่ากับ 0.80 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์การพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ที่มีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป
- 2.7 จัดพิมพ์แบบประเมินทักษะการแสดงวิชานาฏศิลป์ที่ผ่านการวิเคราะห์หาคุณภาพแล้วเพื่อนำไปใช้ในการทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป (ภาคผนวก จ)

3. แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ใฝ่เรียนรู้ ดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

- 3.1 ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 3.2 ยกร่างแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านใฝ่เรียนรู้ รายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง การแสดงรำวงมาตรฐาน ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ 5 ระดับ โดยวิเคราะห์สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมด้านใฝ่เรียนรู้จากการตัวชี้วัดและพฤติกรรมบ่งชี้ 6 ด้าน
- 3.3 นำแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านใฝ่เรียนรู้ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง แก้ไขปรับปรุง

3.4 นำแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านใฝ่เรียนรู้ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ (ชุดเดิม) ผู้เชี่ยวชาญประเมินเพื่อตรวจสอบความเหมาะสม เนื้อหา ค่าความยากง่าย ค่าประสิทธิภาพ ค่าความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่น ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดใฝ่เรียนรู้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดใฝ่เรียนรู้ 5 ระดับ โดยใช้แบบสอบถาม จำนวน 20 ข้อ สร้างแบบวัดใฝ่เรียนรู้ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) กำหนดค่าคะแนนเป็น 5 ระดับ ตามวิธีของ ลิเคิร์ต (Likert) ลักษณะแบบวัดเจตคติ ของผู้เรียนที่เรียนด้วยบทเรียนแบบเว็บแควสท์

ความรู้สึกพึงพอใจมากที่สุด	เท่ากับ 5	คะแนน
ความรู้สึกพึงพอใจมาก	เท่ากับ 4	คะแนน
ความรู้สึกพึงพอใจปานกลาง	เท่ากับ 3	คะแนน
ความรู้สึกพึงพอใจน้อย	เท่ากับ 2	คะแนน
ความรู้สึกพึงพอใจน้อยที่สุด	เท่ากับ 1	คะแนน

เกณฑ์ในการพิจารณาค่าเฉลี่ย ใช้วิธีหาค่าเฉลี่ยแล้วนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ยของกลุ่ม ดังนี้

ความรู้สึกพึงพอใจมากที่สุด	ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00
ความรู้สึกพึงพอใจมาก	ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50
ความรู้สึกพึงพอใจปานกลาง	ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50
ความรู้สึกพึงพอใจน้อย	ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50
ความรู้สึกพึงพอใจน้อยที่สุด	ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50

3.5 ข้อเสนอแนะแบบประเมินคุณภาพของแบบทดสอบวัดใฝ่เรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะให้ศึกษาตัวชี้วัดเกี่ยวกับแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ การใฝ่เรียนรู้ และวัดอะไรจากผู้เรียน และต้องสอดคล้องกับระดับชั้นของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนในแต่ละระดับนั้น มีความแตกต่างกัน

3.6 วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับแบบวัดใฝ่เรียนรู้ โดยใช้สถิติ (index of congruence : IOC) จากความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อคำถามแต่ละข้อ ซึ่งต้องได้ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 0.66-1.00 ถือว่าข้อสอบนั้นใช้ได้โดย บุญชม ศรีสะอาด (2562)

3.7 นำผลการประเมินคุณภาพของแบบวัดใฝ่เรียนรู้ที่ได้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ พบว่ามีค่าเฉลี่ย 1.00 มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด (รายละเอียดภาคผนวก ค)

3.8 นำแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านใฝ่เรียนรู้ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง แก้ไขปรับปรุง

3.9 นำแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ใฝ่เรียนรู้ นำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 จำนวน 26 คน โรงเรียนเสื้อมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอวาปีปทุม สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดมหาสารคาม วิเคราะห์ข้อมูลและเก็บรวบรวมข้อมูล

4. แบบวัดเจตคติ ดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

4.1 ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.2 สร้างแบบวัดเจตคติ รายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง นาฏศิลป์พื้นเมืองภาคกลาง นาฏศิลป์พื้นเมืองภาคใต้ นาฏศิลป์พื้นเมืองภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นาฏศิลป์พื้นเมืองภาคเหนือ นาฏศิลป์ละครไทย นาฏศิลป์ละครพื้นบ้าน ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดเจตคติ 5 ระดับ โดยใช้แบบสอบถาม จำนวน 20 ข้อสร้างแบบวัดเจตคติ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) กำหนดค่าคะแนนเป็น 5 ระดับ ตามวิธีของ ลิเคิร์ต (Likert) ลักษณะแบบวัดเจตคติ

ความรู้สึกพึงพอใจมากที่สุด เท่ากับ 5 คะแนน

ความรู้สึกพึงพอใจมาก เท่ากับ 4 คะแนน

ความรู้สึกพึงพอใจปานกลาง เท่ากับ 3 คะแนน

ความรู้สึกพึงพอใจน้อย เท่ากับ 2 คะแนน

ความรู้สึกพึงพอใจน้อยที่สุด เท่ากับ 1 คะแนน

เกณฑ์ในการพิจารณาค่าเฉลี่ย ใช้วิธีหาค่าเฉลี่ยแล้วนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ยของกลุ่มดังนี้

ความรู้สึกพึงพอใจมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00

ความรู้สึกพึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50

ความรู้สึกพึงพอใจปานกลาง ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50

ความรู้สึกพึงพอใจน้อย ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50

ความรู้สึกพึงพอใจน้อยที่สุด ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50

4.3 นำแบบวัดเจตคติ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้องแก้ไขปรับปรุง

4.4 นำแบบวัดเจตคติที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ (ชุดเดิม) พิจารณาความเหมาะสมของข้อความและตรวจความเที่ยงตรงเพื่อตรวจสอบหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective congruence: IOC) ของแบบประเมินแล้วเลือกข้อคำถาม ที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

+1 = สอดคล้องหรือแน่ใจว่านวัตกรรมนั้นหรือข้อสอบข้อนี้วัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้จริง

0 = ไม่แน่ใจว่านวัตกรรมนั้นหรือข้อสอบข้อนี้วัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้

-1 = ไม่สอดคล้องหรือแน่ใจว่านวัตกรรมนั้นหรือข้อสอบข้อนั้นไม่ได้วัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้

4.5 ข้อเสนอแนะแบบประเมินคุณภาพของแบบทดสอบวัดเจตคติโดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่าผู้เชี่ยวชาญให้ข้อเสนอแนะว่าให้ศึกษาตัวชี้วัดเกี่ยวกับแบบวัดเจตคติให้สอดคล้องกับผู้เรียนและระดับชั้นเนื่องจากผู้เรียนมีความแตกต่างกัน

4.6 วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับแบบวัดแบบวัดเจตคติ โดยใช้สถิติ (index of congruence : IOC) จากความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อคำถามแต่ละข้อ ซึ่งต้องได้ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 0.66-1.00 ถือว่าข้อสอบนั้นใช้ได้โดย บุญชม ศรีสะอาด (2556)

4.7 นำผลการประเมินคุณภาพของแบบวัดเจตคติที่ได้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ พบว่ามีค่าเฉลี่ย 1.00 มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด (รายละเอียดภาคผนวก ค)

4.8 นำแบบวัดเจตคติ แก้ไขปรับปรุงด้านข้อความ นำแบบวัดเจตคติ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้องแก้ไขปรับปรุง

4.9 นำแบบวัดเจตคติไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 จำนวน 26 คน โรงเรียนเสื่อแก้ววิทยาสรรค์ อำเภอวาปีปทุม สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดมหาสารคาม วิเคราะห์ข้อมูลและเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบแผนที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดแบบแผนในการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Pre Experimental Design) โดยใช้แบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One-Group Pretest-Posttest Design) ซึ่งแสดงเป็นแบบแผนการวิจัย ดังนี้ (Tuckman, 1999) ดังตาราง 6

ตาราง 6 แสดงแบบแผนการวิจัยแบบ Pre Experimental Design (One-Group Pretest-Posttest Design)

สอบก่อน	การจัดกระทำ	สอบหลัง
T ₁	X	T ₂

ความหมาย

- T₁ หมายถึง การทดสอบก่อนเรียน (Pretest)
 X หมายถึง การทดลอง
 T₂ หมายถึง การทดสอบหลังเรียน (Posttest)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนเพื่อขอทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
2. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน (Pre-test) จำนวน 30 ข้อ ทดสอบล่วงหน้า 1 สัปดาห์ เพื่อทดสอบความรู้เดิมของนักเรียนโดยใช้เวลา 1 ชั่วโมง
3. ดำเนินการสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 26 คน ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนแบบทักษะการแสดงตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองเอง จำนวน 4 แผนละ 2 ชั่วโมง
4. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน (Post-test) จำนวน 30 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปทดสอบกับนักเรียนเมื่อเรียนจบ ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนแบบทักษะการแสดงตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
5. ประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านใฝ่เรียนรู้ จำนวน 20 ข้อ และวัดเจตคติ ด้วยแบบวัดเจตคติจำนวน 20 ข้อ ดังตาราง 7



ตาราง 7 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย	ปี พ.ศ. 2565 – 2566					
	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.
1. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย						
2. จัดหาผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ เครื่องมือแต่ละชนิด	↔					
3. ทดลองกับกลุ่มทดลอง						
5. ทดลองกลุ่มตัวอย่าง	↔					
6. เก็บรวบรวมข้อมูล			↔			
9. วิเคราะห์ข้อมูล						
10. เขียนรายงานผล					↔	
11. จัดพิมพ์รายงาน						↔

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

- นำคะแนนจากการปฏิบัติกิจกรรม การทดสอบย่อยและคะแนนพฤติกรรมจากแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนแบบทักษะการแสดงตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพโดยใช้สูตร E_1/E_2 (เผชิญ กิจระการ, 2544)
- หาค่าสถิติพื้นฐานของด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนแบบทักษะการแสดงตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ แบบวัดทักษะการแสดง ประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านใฝ่เรียนรู้ และแบบวัดเจตคติ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละ
- การเปรียบเทียบวัดผลสัมฤทธิ์ โดยใช้การทดสอบสมมุติฐานด้วยสถิติ t-test (Dependent Samples) แบบ One Group Sample test

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 คะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) โดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2533)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum x$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนน
 N แทน จำนวนคนทั้งหมด

1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2533)

$$s = \sqrt{\frac{N\sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum x$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนน
 N แทน จำนวนคนทั้งหมด

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ

2.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1.1 การทดสอบหาความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบทดสอบการความสามารถในการแก้ปัญหา (Index of Item-Objective Consistency : IOC) ตามวิธีการของ + + + วินเนลลีและแฮมเบิลตัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2539)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ แทน ผลรวมของการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.1.2 การวิเคราะห์คุณภาพรายข้อ หาค่าความยากง่าย ของแบบทดสอบโดยใช้สูตร
แบบง่าย (สมนึก กัททิยธนี, 2551) ซึ่งคำนวณได้จากสูตร

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ P แทน ค่าความยากของแบบทดสอบ

R แทน จำนวนคนตอบถูก

N แทน จำนวนคนทั้งหมด

2.1.3 การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบทดสอบวัด
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบอิงเกณฑ์โดยใช้สูตร B-Index ของ Brannan (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

$$B = \frac{U}{n_1} - \frac{L}{n_2}$$

เมื่อ B แทน ค่าอำนาจจำแนก

U แทน จำนวนผู้รอบรู้หรือสอบผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก

L แทน จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก

n_1 แทน จำนวนผู้รอบรู้หรือสอบผ่านเกณฑ์

n_2 แทน จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์

พูนุ ปณุกิตโต ชีเว

2.1.4 การหาค่าความยาก (Difficulty) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตร p ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

$$p = \frac{R}{N}$$

เมื่อ p แทน ค่าความยากของข้อสอบ
 R แทน จำนวนผู้ตอบถูก
 N แทน จำนวนคนทั้งหมด

2.1.5 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้สูตรของโลเวท (Lovett) ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

$$r_{cc} = 1 - \frac{K \sum x_i - x_i^2}{(k-1) \sum (x_i - c)^2}$$

เมื่อ r_{cc} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ
 K แทน จำนวนข้อสอบของแบบทดสอบ
 x_i แทน สัดส่วนของคนที่ทำข้อสอบในแต่ละข้อ
 c แทน คะแนนเกณฑ์หรือจุดตัดของแบบทดสอบ
 \sum แทน ผลรวม

3. การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนแบบทักษะการแสดงตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาศึกษาปีที่ 2 ใช้สูตร (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2544)

$$E_1 = \frac{\sum x}{N} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทุกส่วนที่นักเรียนทุกคนทำได้
 N แทน จำนวนนักเรียน

A แทน คะแนนเต็มของทั้งหมด

$$E_2 = \frac{\sum y}{\frac{N}{B}} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

$\sum Y$ แทน ผลรวมของคะแนนจากแบบทดสอบที่นักเรียนทุกคนทำได้

N แทน จำนวนนักเรียน

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบ

4. สถิติทดสอบสมมติฐาน

4.1 สถิติที่ใช้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ต่อการเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนแบบทักษะการแสดงตามแนวคิดของเดวีส์ ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรม โดยใช้สูตร t-test (Dependent Samples) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

$$t = \frac{\frac{\sum D}{N}}{\sqrt{\frac{N\sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติทดสอบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน

$\sum D$ แทน ผลรวมของคะแนนที่แตกต่างกัน

$\sum D^2$ แทน ผลรวมของคะแนนที่แตกต่างกันยกกำลังสอง

$(\sum D)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนที่แตกต่างกันทั้งหมดยกกำลังสอง

N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

พหุ ประสิทธิภาพ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการแสดง วิชานาฏศิลป์ ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายของข้อมูล เพื่อเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ในการนำเสนอข้อมูล ดังนี้

n	แทน จำนวนของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
T	แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน (t-test)
E_1	แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
E_2	แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
**	แทน ค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้ ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบทักษะการแสดง วิชานาฏศิลป์ ก่อนเรียน และหลังเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์คุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านใฝ่เรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์เจตคติต่อวิชานาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

1.1 การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังจากทีนักเรียนเรียนจนครบทุกชุดกิจกรรมการเรียนรู้ แล้วนำคะแนนจากคุณลักษณะ การปฏิบัติกิจกรรม พฤติกรรมกลุ่ม ทดสอบย่อยหลังเรียน จากคะแนนเต็ม 5720 คะแนน วิเคราะห์ ดังตาราง 8

ตาราง 8 การหาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยถือเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80 ตัวแรก

แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ
1	1430	1190	45.77	1.42	83.22
2	1430	1209	46.50	1.61	84.55
3	1430	1241	47.73	1.43	86.78
4	1430	1330	51.15	1.35	93.01
ค่าเฉลี่ย	1430	1242.5	47.79	1.45	86.89

จากตาราง 8 พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ได้คะแนนเฉลี่ยจากคุณลักษณะ การปฏิบัติกิจกรรม พฤติกรรมกลุ่ม ทดสอบย่อย

หลังเรียน ทั้ง 4 แผนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1242.5 จากคะแนนเต็ม 1430 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 86.89 นั่นคือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) = 86.89 (รายละเอียดภาคผนวก จ)

1.2 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม โดยถือเกณฑ์ประสิทธิภาพตัวหลัง 80 โดยหาจากค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 26 คน ที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากทดลองสิ้นสุดลงจำนวน 30 ข้อ คะแนนเต็ม 30 คะแนน ซึ่งได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตาราง 9

ตาราง 9 การหาประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยถือเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80 ตัวหลัง

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (n)	ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองสิ้นสุด				
	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ
26	780	666	25.62	1.19	85.38

จากตาราง 9 พบว่า นักเรียนหลังจากเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรมโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักเรียนได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 25.62 จากคะแนนเต็ม 30 คะแนนคิดเป็นร้อยละ 85.38 นั่นคือ $E_2 = 85.38$ ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้อาจมีประสิทธิภาพของกระบวนการผลลัพธ์ (E_1/E_2) เท่ากับ $86.89/85.38$ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ (รายละเอียดภาคผนวก จ)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบทักษะการแสดงวิชานาฏศิลป์ก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างก่อนและหลังเรียนดังตาราง 7-8

2.1 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้อตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนเรียน และหลังเรียน ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน ดังตาราง 10

ตาราง 10 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบก่อนเรียนและหลังเรียนของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คะแนน	n	\bar{X}	S.D.	df	t	p
การทดสอบก่อนเรียน	26	14	1.2	25	33.93**	0.0000
การทดสอบหลังเรียน	26	25.62	1.19	25		

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 10 แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (รายละเอียดภาคผนวก จ)

3.2 การเปรียบเทียบทักษะการแสดงวิชานาฏศิลป์ก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนเรียนและหลังเรียน ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน ดังตาราง 11

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบทักษะการแสดงวิชานาฏศิลป์ก่อนเรียนและหลังเรียน

คะแนน	N	\bar{X}	S.D.	df	t	p
ทักษะการแสดงก่อนเรียน	26	21.58	2.18	25	38.55**	0.0000
ทักษะการแสดงหลังเรียน	26	50.50	3.28	25		

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 11 พบว่า คะแนนเปรียบเทียบทักษะการแสดงวิชานาฏศิลป์ ก่อนเรียนของนักเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 21.58 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.18 คะแนนทักษะการแสดงวิชานาฏศิลป์ หลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 50.50 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.28 นักเรียนมีทักษะการแสดงวิชานาฏศิลป์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ภาคผนวก จ)

ตอนที่ 4 วิเคราะห์คุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านใฝ่เรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้
ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตาราง 12

ตาราง 12 ผลการวิเคราะห์คุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านใฝ่เรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด
ของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ข้อที่	รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนวิชานาฏศิลป์มากกว่าวิชาอื่น ๆ	4.54	0.58	มากที่สุด
2	วิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่น่าสนใจ	4.38	0.50	มาก
3	วิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่ฝึกให้ข้าพเจ้าเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องจังหวะและปฏิบัติ	4.23	0.76	มาก
4	วิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่ฝึกให้ข้าพเจ้ารู้จักเรียนรู้ด้วยตนเอง	4.38	0.50	มาก
5	ในเวลาเรียนวิชานาฏศิลป์ข้าพเจ้าให้ความร่วมมือกับเพื่อน ๆ ทำกิจกรรม	4.62	0.50	มากที่สุด
6	ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจเมื่อครูมาสอนในชั่วโมงวิชานาฏศิลป์	4.38	0.50	มาก
7	วิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่ส่งเสริมให้ข้าพเจ้ารู้จักคิดสร้างสรรค์	4.69	0.47	มากที่สุด
8	วิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่ฝึกให้ข้าพเจ้ามีสมาธิมากขึ้น	4.35	0.49	มาก
9	ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจเมื่อถึงเวลาเรียนวิชานาฏศิลป์	4.42	0.50	มาก
10	ข้าพเจ้ามีความตั้งใจ ที่จะฝึกปฏิบัติวิชานาฏศิลป์ให้สำเร็จตามเวลาที่กำหนด	4.38	0.50	มาก
11	แสวงหาความรู้อยู่เสมอและสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้	4.58	0.50	มากที่สุด
12	มีการจักระทำข้อมูลที่ดี การบันทึก การสรุปเป็นองค์ความรู้	4.38	0.50	มาก
13	ข้าพเจ้าขอช่วยเหลือเพื่อนฝึกซ้อมวิชานาฏศิลป์	4.42	0.50	ดีมาก
14	ข้าพเจ้าทดลองปฏิบัติวิชานาฏศิลป์หลายๆ วิธี	4.19	0.40	มาก
15	ข้าพเจ้าชอบวิชานาฏศิลป์	4.58	0.50	มากที่สุด

ตาราง 12 (ต่อ)

ข้อที่	รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	แปลผล
16	วิชานาฏศิลป์ส่งเสริมให้ข้าพเจ้าฝึกการฟัง การร้อง การอ่านและทักษะการแสดง	4.42	0.50	มาก
17	ข้าพเจ้าชอบแข่งขัน และประกวดกิจกรรมทางวิชานาฏศิลป์	4.58	0.50	มาก
18	ข้าพเจ้าชอบแข่งขัน และประกวดกิจกรรมทางวิชานาฏศิลป์	4.62	0.50	มากที่สุด
19	เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้าชอบปฏิบัติวิชานาฏศิลป์	4.58	0.50	มากที่สุด
20	ข้าพเจ้าเรียนวิชานาฏศิลป์อีสานเพราะถูกบังคับ	4.62	0.50	มากที่สุด
คะแนนรวม		4.47	0.51	มาก

จากตาราง 12 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีการใฝ่เรียนรู้การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรมหลังการทดลอง โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.47$)

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์เจตคติด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรมผลการวิเคราะห์ ดังตาราง 13

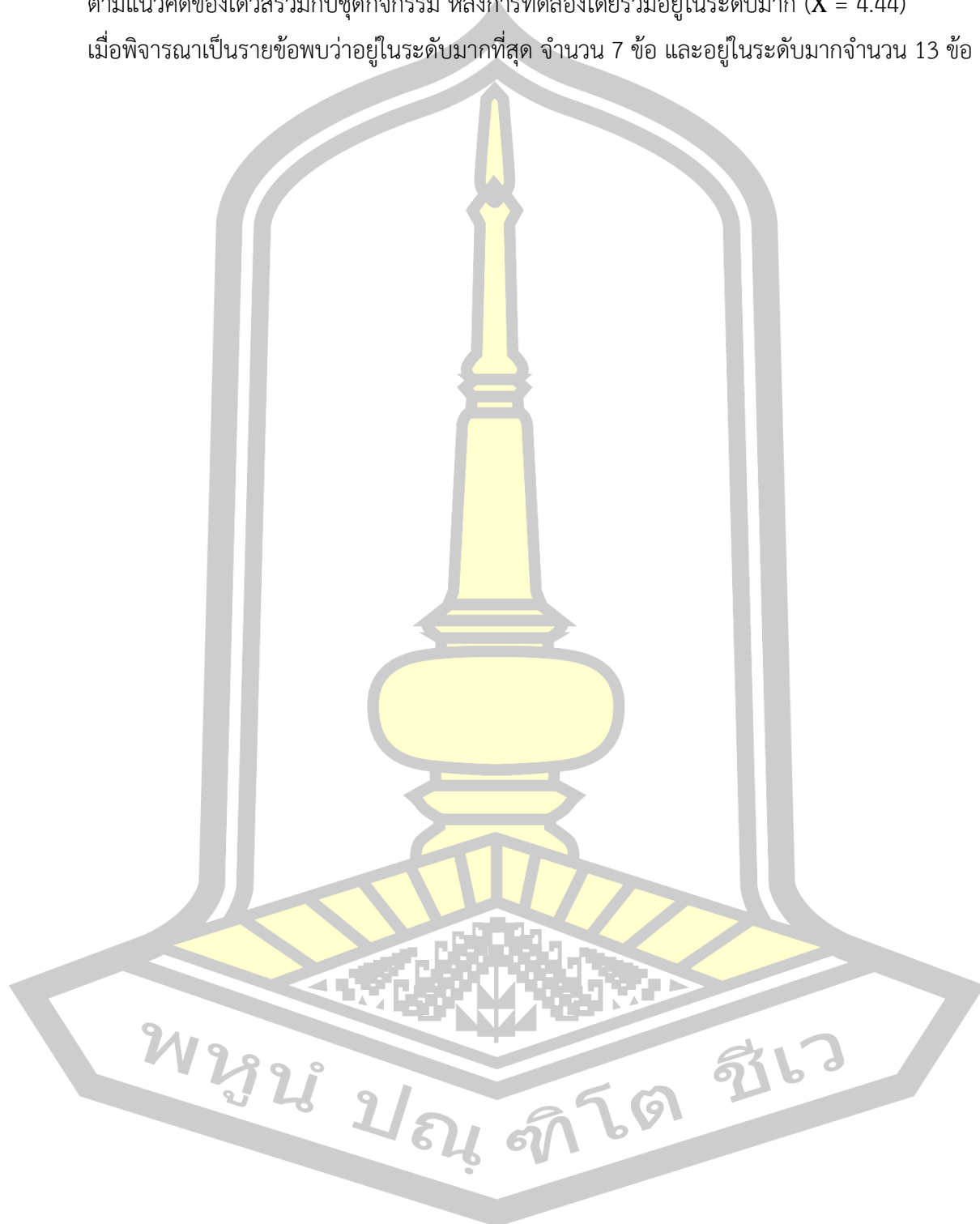
ตาราง 13 ผลการวิเคราะห์เจตคติต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม

ข้อที่	รายการ	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1	นักเรียนชอบเรียนวิชานาฏศิลป์	4.50	0.58	มาก
2	วิชานาฏศิลป์ทำให้นักเรียนเรียนอย่างมีความสุข	4.35	0.49	มาก
3	นักเรียนรู้สึกสนุกและตื่นเต้นที่ได้ร่วมกิจกรรมในชั่วโมงนาฏศิลป์	4.23	0.76	มาก
4	นักเรียนรู้สึกกระตือรือร้นในการเรียนวิชานาฏศิลป์	4.38	0.50	มาก

ตาราง 13 (ต่อ)

ข้อที่	รายการ	\bar{X}	S.D.	แปลผล
5	นักเรียนมีความกระตือรือร้นกับการหาข้อมูลต่าง ๆ	4.54	0.51	มากที่สุด
6	นักเรียนคิดว่าวิชานาฏศิลป์นี้ช่วยฝึกทักษะ	4.38	0.50	
7	นักเรียนรู้สึกชอบการเรียนวิชานาฏศิลป์ที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วม	4.69	0.47	มากที่สุด
8	นักเรียนสนุกกับการหาข้อมูลในประเด็นปัญหาที่ครูกำหนดให้	4.35	0.49	มาก
9	นักเรียนมีความสุขในการแสดงความคิดเห็น อภิปรายภายในกลุ่ม	4.42	0.50	มาก
10	นักเรียนมีการพิจารณาข้อมูลก่อนการเชื่อในข้อมูลมากขึ้น	4.38	0.50	มาก
11	นักเรียนมีความสุขกับการแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อนๆ	4.58	0.50	มากที่สุด
12	การปฏิบัติกิจกรรมในวิชานาฏศิลป์ทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจและจดจำได้ดียิ่งขึ้น	4.27	0.45	มาก
13	การเรียนแบบเดิม ๆ น่าเบื่อและไม่น่าสนใจ	4.38	0.50	มาก
14	นักเรียนไม่รู้สึกเบื่อหน่ายเวลาเรียนวิชานาฏศิลป์	4.19	0.40	มาก
15	นักเรียนชอบเนื้อหาในรายวิชานาฏศิลป์	4.58	0.50	มากที่สุด
16	นักเรียนคิดว่ารูปแบบการสอนวิชานาฏศิลป์สอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน	4.42	0.50	มาก
17	นักเรียนคิดว่าวิชานาฏศิลป์น่าสนใจเมื่อเปรียบเทียบกับวิชาอื่น ๆ	4.58	0.50	มากที่สุด
18	วิชานาฏศิลป์มีความจำเป็นต่อการดำเนินชีวิตในสังคม	4.58	0.50	มากที่สุด
19	วิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่ครูผู้สอนเน้นการสอนแบบปฏิบัติ	4.58	0.50	มากที่สุด
20	วิชานาฏศิลป์ช่วยพัฒนาความสามารถในการทำงานให้กับนักเรียน	4.50	0.51	มาก
	รวม	4.44	0.07	มาก

จากตาราง 13 พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้
ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม หลังการทดลองโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.44$)
เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าอยู่ในระดับมากที่สุด จำนวน 7 ข้อ และอยู่ในระดับมากจำนวน 13 ข้อ



บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการแสดง
วิชานาฏศิลป์ ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้
ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการแสดงวิชานาฏศิลป์ก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยการจัดการ
เรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
4. เพื่อศึกษาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านใฝ่เรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของ
เดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
5. เพื่อศึกษาเจตคติต่อวิชานาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้
ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม

พูน ปณ ทิโต ชิว

สรุปผล

การวิจัย การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการแสดง วิชานาฏศิลป์ ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สรุปผลการวิจัย ได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.89/85.38 ซึ่งเป็นตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้ ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. เปรียบเทียบทักษะการแสดงวิชานาฏศิลป์ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านใฝ่เรียนรู้ อยู่ในระดับมาก
5. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรมมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทยอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยสามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.89/85.38 ซึ่งเป็นตามเกณฑ์ 80/80 ปราบกฏผลเช่นนี้ เนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรมนั้น เป็นการเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นวิธีการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติงานด้วยตนเอง ตามความสามารถและความสนใจของตนเอง การประเมินผลตนเองและการวิพากษ์วิจารณ์งานของตนเองได้ และเรียนรู้ตนเองว่าตนเองรู้อะไรบ้าง ยังไม่รู้อะไรบ้าง และต้องการที่จะรู้อะไร โดยผู้สอนเป็นผู้ที่คอยสนับสนุนและให้คำปรึกษาให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ การเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรมเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ เริ่มต้นจากการจดจำที่เกิดขึ้นเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้ และเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนา ทักษะ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการถ่ายโยงการเรียนรู้ได้ดี และสามารถนำไปลงมือปฏิบัติการเรียนรู้ ด้วยตนเองจะพัฒนาขึ้นได้ เมื่อผู้เรียนได้ตระหนักและควบคุมการเรียนรู้ของตนเองเป็นรูปแบบ การรู้คิด (Meta Cognition) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการรู้ว่า เราต้องการรู้อะไร รู้ว่าเรารู้้อะไร รู้ว่าเรายังไม่รู้

อะไร และคิดหาวิธีการที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง (Eggen and Kauchak, 2001 : 229) เป็นการเรียนรู้ โดยการชี้แนะตนเองให้โอกาสผู้เรียนวางแผนการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งครอบคลุมการวินิจฉัย ความต้องการในการเรียนรู้ของตน การตั้งเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ การเลือกวิธีการ เรียนรู้ การแสวงหาแหล่งความรู้ การรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล รวมทั้งการประเมินตนเอง โดยครูอยู่ในฐานะกัลยาณมิตร ทำหน้าที่กระตุ้นและให้คำปรึกษาผู้เรียน ในการวินิจฉัยความต้องการ กำหนดวัตถุประสงค์ ออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้และเตรียมวัสดุอุปกรณ์แหล่งข้อมูล รวมทั้ง ร่วมเรียนรู้ไปกับผู้เรียน การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านี้ได้ก่อนแล้ว ค่อยเชื่อมโยง ต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้ดี การจัดการสอนโดยใช้แนวคิดของเดวีส์ จึงเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพ และเทคโนโลยี เพราะเป็น การจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติงานด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง เป็นลำดับขั้นตอน ทั้งการทำงาน เป็นรายบุคคลและการทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถทำงานได้บรรลุเป้าหมาย กระบวนการเรียนการสอนตามรูปแบบของเดวีส์ ประกอบด้วย 1) ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ 2) ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย 3) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย 4) ขั้นให้เทคนิควิธีการ 5) ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักคิดวิเคราะห์งาน วางแผนในการทำงานอย่าง มีขั้นตอนและมีการประเมินผล การทำงานตั้งแต่วางแผนก่อนการทำงาน ขณะทำงาน และเมื่อทำงาน เสร็จแล้ว ทำให้เกิดการพัฒนอยุ่เสมอ (ทีศนา แคมมณี, 2557 : 246)

นอกจากนี้ การสร้างแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ยังมีกระบวนการสร้างตาม ขั้นตอนอย่างเป็นระบบและวิธีที่เหมาะสม คือ ได้ศึกษาหลักสูตร วิเคราะห์หลักสูตร และเนื้อหา ศึกษาแนวทางการเขียนแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ และสร้างแผน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามที่ได้ศึกษา แล้วนำแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผ่านการประเมิน การตรวจสอบจากที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพิจารณานำมาปรับปรุงแก้ไข ทั้งในด้าน เนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ ความเหมาะสมของกิจกรรมกับเวลา สื่อ และการวัดผลประเมินผล ซึ่งผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ได้คะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 4.25 แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม มีความเหมาะสม มากแล้วนำไปทดลองใช้เพื่อหาประสิทธิภาพ ก่อนที่จะนำไปทดลองใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง จึงมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ วิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่มีความสำคัญอีกวิชาหนึ่ง เนื่องจาก นาฏศิลป์นั้นแสดงถึงความเป็นอารยประเทศ บ้านเมืองมีความเจริญรุ่งเรืองดี ประชาชนมีความเข้าใจ ในศิลปะ เพราะศิลปะเป็นสิ่งมีค่า เป็นเครื่องโน้มน้าวอารมณ์ให้ไปในทางที่ดี เป็นแนวทางนำให้คิด และให้กำลังใจในการที่จะสร้างความเจริญรุ่งเรืองให้แก่บ้านเมือง นอกจากนี้นาฏศิลป์ยังเป็น แหล่งรวมศิลปะ ประกอบ ด้วยศิลปะประเภทต่าง ๆ มาเกี่ยวข้องสอดคล้องกัน เช่น ศิลปะการเขียน

การก่อสร้าง การออกแบบเครื่องแต่งกายและวรรณคดี ศิลปะแต่ละประเภท ได้จัดทำกันด้วยความ ประณีต เนื่องจากศิลปะเป็นส่วนที่สำคัญส่วนหนึ่งของชาติ

2. นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ปรากฏผล เช่นนี้ก็เพราะว่า ผู้เรียนได้ใช้ทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐาน (Fundamental Movement Skill) มีความสำคัญต่อเด็ก เพราะเป็นกิจกรรมที่ตอบสนองต่อธรรมชาติของเด็กที่อยู่ในช่วงกำลังชอบ เคลื่อนไหวร่างกายอยู่ตลอดเวลา การที่เด็กได้เคลื่อนไหวร่างกายเท่ากับเด็กได้ออกกำลังกายโดยตรง ทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานเป็นการเคลื่อนไหวร่างกายที่หลากหลาย โดยจะใช้ส่วนประกอบ ต่าง ๆ ของร่างกายรวมกัน เช่น แขน ขา ลำตัว และศีรษะประสานเข้ากับทักษะพื้นฐานต่าง ๆ เช่น การเดิน การวิ่ง การกระโดด การจับ การขว้าง การตี การเตะ และการทรงตัว ทักษะเหล่านี้คือ พื้นฐานของการเคลื่อนไหวที่ใช้ในชีวิตประจำวัน หรือสามารถนำไปสู่การใช้ในรูปแบบที่เฉพาะที่ใช้ ทักษะซับซ้อนมากยิ่งขึ้น เช่น การเล่นกีฬา การเล่นเกม การเต้น กิจกรรมนอกห้องเรียนและกิจกรรม นันทนาการทางร่างกาย สอดคล้องกับ สาวิตรี แก้วรัก (2557) กล่าวว่า ทักษะการเคลื่อนไหว ขั้นพื้นฐานเป็นการนำทักษะการเคลื่อนไหวตามธรรมชาติของมนุษย์มาประกอบกับจังหวะหรือ เสียงดนตรี ซึ่งเป็นการวางรากฐานการเคลื่อนไหวที่ถูกต้อง เสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อและ ความคล่องตัว สอดคล้องกับบุญรอด ชาติยานนท์ (2559) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดการจัดการ กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ในรายวิชาการปลูกพืชผักสวนครัว สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร แผนการจัดการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.20/86.43 สอดคล้องกับ งานวิจัยของ ธนภรณ์ นนตะแสน (2565) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ เพื่อส่งเสริมทักษะกระบวนการทำงาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ การงานอาชีพ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 82.91/81.95

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของ เดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีทักษะการแสดง วิชานาฏศิลป์ หลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าทักษะการแสดงวิชานาฏศิลป์ ของผู้เรียนอยู่ในระดับที่สูง เนื่องจากมีความเอาใจใส่กับการเรียนการสอนมีความรู้ความเข้าใจ สอดคล้องกับ ทศนีย์ สุอาราม และพรรณราย เทียมทัน (2561) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ที่มีต่อทักษะกระบวนการทำงาน วิชาการงานอาชีพและ เทคโนโลยีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับ

การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มีคะแนนทักษะกระบวนการทำงานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อยู่ในวัยที่สามารถเรียนรู้ได้ดี พัฒนาการอย่างต่อเนื่อง โดยเน้นการเรียนการสอนในเรื่องรูปแบบที่เป็นพื้นฐานในการปฏิบัตินาฏศิลป์ ไปจนถึงการที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เป็นลำดับขั้นตอน ทำให้สามารถพัฒนาทักษะการปฏิบัติท่ารำ และยังเป็นการจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนสามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ประดิษฐ์ผลงานด้านศิลปะได้ ส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถในการปฏิบัติท่ารำกายศัพท และนำผลงานการวิจัยไปใช้ในการพัฒนา ปรับปรุงและแก้ไขปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะให้มีประสิทธิภาพต่อไป สอดคล้องกับงานวิจัยของ นฤเบศน์ ระดาเขต และสุชีริณณ์ อามาตย์บัณฑิต (2565) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดียของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้านโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดียของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 อยู่ในระดับดีมากคิดเป็นร้อยละ 82.50 สอดคล้องกับบทความของ แพง ชินพงศ์ (2560) ที่กล่าวว่า การเรียนนาฏศิลป์มีประโยชน์ต่อเด็กคือ ช่วยพัฒนาด้านร่างกาย ธรรมชาติของเด็กนั้นจะไม่ชอบอยู่นิ่ง แต่ชอบการเคลื่อนไหวร่างกาย ในการเดิน วิ่ง กระโดด ยักย้ายร่างกายไปมา ส่งผลให้เด็กคล่องแคล่ว กระฉับกระเฉง ช่วยพัฒนาด้านอารมณ์ ขณะที่เด็กได้เคลื่อนไหวร่างกายในการฟ้อนรำหรือเต้นระบำประกอบเพลงนั้น เด็กจะมีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน ได้ปลดปล่อยความเครียดที่มีอยู่ ส่งผลให้เด็ก ๆ มีอารมณ์เบิกบาน แจ่มใส กล้าแสดงออกในสิ่งที่เด็กขาดความมั่นใจ ทำให้มีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น

4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ร่วมกับชุดกิจกรรม คุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านใฝ่เรียนรู้ อยู่ในระดับมาก ซึ่งนั่นก็เป็นผลที่ดีกับ ผู้เรียนที่สามารถบ่งบอกได้ว่า ผู้เรียนมีความสนใจ ตั้งใจ เพียรพยายามในการเรียนและเข้าร่วม กิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้สอนได้จัดให้ หมายความว่า ผู้เรียนมีพฤติกรรมที่จะแสวงหาความรู้ พร้อมทั้งจะ เรียนรู้ในสิ่งใหม่ ๆ มีความอยากรู้อยากเห็น กระตือรือร้น พร้อมทั้งจะเรียนรู้เพื่อให้เกิดประโยชน์กับ ตนเอง ความรู้คือทุกอย่าง ไม่จำเป็นว่าจะต้องเรียนรู้ในห้องเรียนเท่านั้น นอกห้องเรียนก็สามารถ เรียนรู้อะไรได้หลากหลาย การเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ ค้นคว้าหาความรู้ แล้วนำมาวิเคราะห์ สรุปเป็นองค์ความรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ การใฝ่เรียนรู้สามารถวัดได้จากพฤติกรรมของผู้เรียน ไม่ว่าจะ เป็น ความตั้งใจเรียน เอาใจใส่และมีความเพียรพยายามในการเรียนรู้ ทำงานที่ได้รับ มอบหมายจากผู้สอนให้ถูกต้อง สมบูรณ์ ตรงเวลา รวมไปถึงการบันทึกความรู้ การตอบสนอง การซักถาม การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในสิ่งที่ตนเองไม่มั่นใจ นาฏศิลป์ไทยเป็นวิชาชีพแขนงหนึ่งที่มี

ความสำคัญต่อประเทศชาติอย่างมาก เป็นศิลปวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ มีคุณค่า ถือเป็นมรดกวัฒนธรรมไทยเช่นเดียวกับมรดกวัฒนธรรมอื่น ๆ เช่น ภาษา การแต่งกาย วิถีชีวิต ความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมประเพณี และอาหาร ประวัติความเป็นมาของนาฏศิลป์ คือ ประวัติความเป็นมาของชาติบ้านเมือง สังคม ชุมชน และประวัติความเป็นมาของมนุษย์ในสิ่งแวดล้อมนั้น ๆ ด้วยเช่นกัน สังคม ชุมชน และมนุษย์มีวิวัฒนาการมาเช่นไร นาฏศิลป์มีวิวัฒนาการตามมาผ่านนั้น เมื่อย้อนเวลากลับไป นาฏศิลป์คือ ศิลปะการแสดงที่มีความเกี่ยวข้องกับอารมณ์และความรู้สึก โดยผ่านรูปแบบของวรรณกรรมบทละคร ผู้แสดง และองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดสุนทรียะ ทำให้ผู้ชมเกิดจินตนาการ สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิสวาท บุญแผ้ว (2560) คุณลักษณะของผู้ที่มีความใฝ่เรียนรู้ใฝ่เรียนที่สูงสุด 6 ด้าน ประกอบด้วย ความอยากรู้ อยากเห็น ความเพียรพยายาม ความตั้งใจ การแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ความกระตือรือร้น กล้าแสดงความคิดเห็นและชอบตั้งคำถาม สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ พิมพ์ชนก เนื่องทะบาล (2563) พบว่า พฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้เรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ SQ4R นักเรียนมีพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้คิดเป็นร้อยละ 80.56 อยู่ในระดับคุณภาพดีมาก สอดคล้องกับ อรรชรณ บรรจงศิลป์ (2545) นอกจากนี้ นาฏศิลป์ยังเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของไทยแล้ว มีประโยชน์สำหรับผู้ใฝ่เรียนรู้ เพราะว่าการเรียนนาฏศิลป์เป็นการใช้อวัยวะทุกส่วนของร่างกายในการเคลื่อนไหว และท่าทางต่าง ๆ ของนาฏศิลป์ไทยมีท่วงท่าคล้ายท่าฤๅษีตัดตน จึงส่งผลให้ผู้ที่ได้ฝึกหัดเป็นผู้มีสุขภาพสมบูรณ์ มีจิตใจร่าเริงแจ่มใส และมีบุคลิกภาพที่ดี สามารถเสริมสร้างนักเรียนให้มีวินัยในตนเอง รู้จักระเบียบวินัยในการแสดงออกร่วมกับผู้อื่น มีสมาธิ มีความพยายามอดทนในการฝึกซ้อม มีความรับผิดชอบต่อผลงาน รู้จักความไพเราะของเสียงเพลงและการแสดง เสริมสร้างความรู้และความสามารถในการวิพากษ์วิจารณ์และการตัดสินใจได้อย่างมีเหตุผล ช่วยให้ผู้ฝึกกิจกรรมได้ใช้เวลาว่างไปในทางที่เป็นประโยชน์ ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ ที่สำคัญคือ ช่วยให้เด็กได้รู้คุณค่าของตนตรีและนาฏศิลป์ รู้คุณค่าของศิลปะและวัฒนธรรมประจำชาติ

5. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ร่วมกับชุดกิจกรรม มีเจตคติต่อวิชานาฏศิลป์อยู่ในระดับมาก ซึ่งหมายความว่า ผู้เรียนนั้นมีความชื่นชอบสนใจในวิชานาฏศิลป์ เจตคติ หมายความว่า ความรู้สึก ความคิด ความเชื่อ ของผู้เรียนที่มีต่อประสบการณ์หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่บุคคลได้รับมี 2 ลักษณะ คือ เจตคติเชิงบวกและเจตคติเชิงลบ ทำให้เกิดพฤติกรรมทางบวกและทางลบเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายในตัวของแต่ละบุคคล ความรู้สึกสภาพจิตใจ อารมณ์ต่าง ๆ ของมนุษย์ที่มีต่อมนุษย์ด้วยกันมีต่อสิ่งเร้าที่เป็นสภาพแวดล้อมภายนอกหรือต่อสิ่งใดที่บุคคลได้รับประสบการณ์ในสิ่งนั้น เจตคตินี้สามารถสร้างขึ้นได้และสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ความรู้สึกนี้อาจเป็นไปทั้งด้านบวกและด้านลบ ซึ่งมีอิทธิพลที่จะทำให้นักเรียนนั้นพร้อมที่จะมีปฏิกริยาเฉพาะอย่าง ตอบสนองต่อสิ่งเร้าแตกต่างกันออกไป โดยผ่านประสบการณ์และ

การเรียนรู้จะแสดงออกเมื่อได้รับสิ่งเร้าให้แสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ออกมา ทศนคติที่มีอยู่จะเป็นตัวกำหนดแนวทางของบุคคลในการที่จะมีปฏิกิริยาตอบสนองการวัดเจตคติมีหลากหลายรูปแบบ เช่น การสังเกต การกระทำ การสัมภาษณ์ การสอบถาม การวัด ผู้เรียนนั้นต้องมีความสอดคล้องกับตัวชี้วัดและพฤติกรรมบ่งชี้ ซึ่งแต่ละรูปแบบมีมาตราวัดและเกณฑ์การวัดแตกต่างกันออกไป สามารถวัดได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ มะลิวัลย์ ปัทมะ (2551) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาเจตคติและความสามารถทางนาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมผสาน การวิจัยเชิงทดลองแบบอนุกรมเวลา พบว่า ด้านความรู้ นักเรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติทำรำเป็นอย่างดี ด้านความรู้สึก พบว่า นักเรียนมีความสุขสนุกสนานและชื่นชอบในการเรียนนาฏศิลป์ มีความสุขที่ได้ฝึกปฏิบัติทำรำและกล้าแสดงออก ด้านการแสดงพฤติกรรม พบว่า นักเรียนมีความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียน เมื่อสงสัยก็จะซักถามครู เวลาปฏิบัติทำรำก็ตั้งใจฝึกปฏิบัติไม่ค่อยมีปัญหาในการฝึกปฏิบัติทำรำ สอดคล้องกับ ปกิต วิเศษปัดสา และวลัย อิศรางกูร ณ อยุธยา (2557) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการเรียนรู้ชุมชนโดยใช้การวิจัยเป็นฐานที่มีต่อมโนทัศน์การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม และเจตคติต่อการอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนการเรียนรู้ชุมชน โดยใช้การวิจัยเป็นฐาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยสรุปนักเรียนมีเจตคติที่ดีเห็นคุณค่าของชุมชน มีความภูมิใจและถือเป็นหน้าที่ในการอนุรักษ์วัฒนธรรมไทย

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่เห็นว่าน่าจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ซึ่งประกอบด้วย ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้ และข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัยพบว่าแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ผู้เรียนเข้าใจในทักษะการปฏิบัติที่ครูกำหนดให้ได้ง่ายมากยิ่งขึ้นและให้ผู้เรียนใช้กระบวนการเรียน การคิด การวิเคราะห์ การจดจำ เกิดการเชื่อมโยงและเห็นความสำคัญของข้อมูลในการกิจกรรมการเรียนรู้ ได้มาซึ่งคำตอบที่ถูกต้อง

1.2 แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ผู้สอนควรปฐมนิเทศนักเรียนให้เกิดความรู้ความเข้าใจในขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อปฏิบัติได้อย่างถูกต้องและไม่เกิดปัญหา ครูเป็นผู้ให้คำแนะนำและสังเกตพฤติกรรมการปฏิบัติกิจกรรมของ

นักเรียน ควรมีการประเมินผลผู้เรียนทันทีในขณะที่ดำเนินกิจกรรมและหลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1.3 ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม

ครูผู้สอนควรคำนึงถึงความสามารถของผู้เรียนเป็นสำคัญ และให้ความสำคัญในด้านความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนได้แสดงความสามารถของตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ ควรคละนักเรียนที่มีความสามารถและความถนัดที่แตกต่างกันให้อยู่ร่วมกลุ่มเดียวกัน เพื่อให้นักเรียนแต่ละกลุ่มได้ใช้ความสามารถของตนเองและเพื่อนในกลุ่มสามารถช่วยแนะนำสมาชิกในกลุ่มของตนเองได้ ทำให้งานที่ออกมามีคุณภาพกิจกรรมเสร็จสิ้น เพื่อวัดความรู้หลังเรียนของผู้เรียนอย่างแท้จริง

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อไปพัฒนากระบวนการคิดวิเคราะห์ การจดจำ กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ

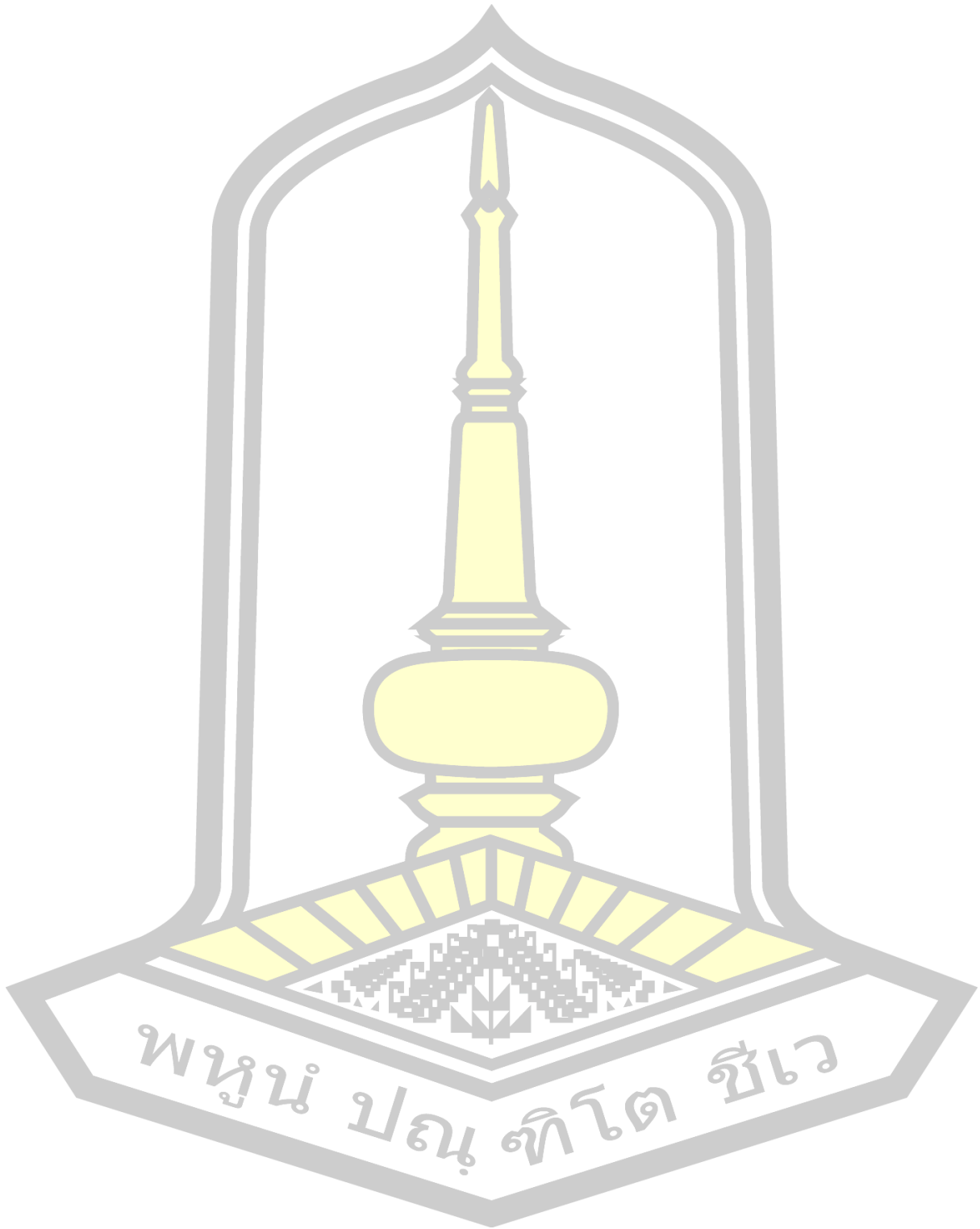
ทั้ง 8 กลุ่มสาระในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และในระดับชั้นอื่น ๆ

2.2 ควรนำการจัดกิจกรรมตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นไปศึกษาร่วมกับตัวแปรอื่น ๆ เช่น การคิดเชิงระบบ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การคิดสร้างสรรค์ จะได้ข้อสรุปผลการวิจัยที่มีความเชื่อมั่นกว้างขวางและแม่นยำยิ่งขึ้น

2.3 ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ กับวิธีสอนอื่น ๆ ที่ส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ ในเนื้อหาเดียวกัน



บรรณานุกรม



บรรณานุกรม

กรมการศึกษานอกโรงเรียน. (2542). *วิวัฒนาการการศึกษานอกโรงเรียนของไทย*. กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

กรมวิชาการ. (2540). *แนวทางการสอนที่เน้นทักษะกระบวนการ*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์

คุรุสภาลาดพร้าว.

กรมวิชาการ. (2544). *เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2541*

คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์. กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้า
และพัสดุภัณฑ์.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม*

(ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545. กรุงเทพฯ : คุรุสภา.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2548). *วิธีการและเครื่องมือประเมินผลการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *พระราชบัญญัติส่งเสริมการศึกษานอกระบบ และการศึกษาตาม*

อัธยาศัย พ.ศ. 2551. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*.

กรุงเทพฯ : คุรุสภาลาดพร้าว.

กัญญารัตน์ โคจร และกันยารัตน์ สอนสุภาพ. (2561). *เอกสารประกอบการสอนรายวิชา 0506704*

วิชาการออกแบบการเรียนรู้และการจัดการชั้นเรียน. มหาสารคาม : ภาควิชาหลักสูตรและ
การสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

กิตติศักดิ์ ศรีวงศ์ษา. (2564). *การสร้างอุปกรณ์การสอนฟิล์มเรื่อง ล้มประหลิทธ์ของความเหน็ด*

*เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และศึกษาเจตคติทางวิทยาศาสตร์ ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย*. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร.

คณาจารย์ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา. (2553). *คู่มือการวัดผลสัมฤทธิ์*. มหาสารคาม :

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

จรัสศรี พัวจินดาเนตร. (2560). *หลักกิจกรรมพื้นฐานการงานอาชีพสำหรับครู*. กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จันทร์จิรา ประระทั้ง (2563). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการแสดงการฟ้อนผ้าไหมลายดอก*

*มะลิ โดยใช้แหล่งเรียนรู้โครงการส่งเสริมศิลปาชีพบ้านดอนหลี่ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ
(นาฏศิลป์) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยราชภัฏ

มหาสารคาม.

- จามรี สีนจรรยาศักดิ์. (2548). ผลการฝึกทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่1 โดยใช้ชุดกิจกรรมของเล่นพื้นบ้านที่ประดิษฐ์จากพีช. วิทยานิพนธ์
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชวลิต ชูกำแพง. (2553). การวิจัยหลักสูตรและการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 2. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน. วารสารศิลปกร
ศึกษาศาสตร์วิจัย, 5(1), 7-20.
- ณชีรนา อูเส็น. (2559). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับทางที่มีต่อผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนการเรียนรู้ด้วยตนเองและเจตคติทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนวิทยาศาสตร์และ
คณิตศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ณัฐชฎิล มาอินแก้ว. (2560). ผลการใช้วิธีการทางประวัติศาสตร์ร่วมกับแนวคิดการศึกษาอิงสถานที่
ที่มีต่อความสามารถในการวิเคราะห์ประเด็นทางประวัติศาสตร์และเจตคติต่อการศึกษา
ประวัติศาสตร์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทัศน์ีย์ สุอาราม และพรรณราย เทียมทัน. (2561). ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะ
ปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะ กระบวนการทำงาน วิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยีของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วารสารวิชาการและวิจัย สังคมศาสตร์, 13(38), 149-162.
- ทิตนา แคมมณี. (2551). รูปแบบการเรียนการสอนทางเลือกที่หลากหลาย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี. (2557). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มี
ประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 18. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธนภรณ์ นนตะแสน. (2565). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของ
เดวิส เพื่อส่งเสริมทักษะกระบวนการทำงาน กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพ สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
หลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- ธวัชชัย รักขติวงษ์. (2560). ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในกรีฑาประเภทลูโดยประยุกต์หลักการ
ของรูปแบบบซิปปาร่วมกับทฤษฎีแรงจูงใจที่มีต่อสมรรถภาพทางกาย ทักษะและเจตคติต่อ
การวิ่งเพื่อสุขภาพ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎี
บัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ธวัชชัย รักขติวงษ์. (2560). ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในกีฬาประเภทลู่วิ่งโดยประยุกต์หลักการของรูปแบบชิปาร่วมกับทฤษฎีแรงจูงใจที่มีต่อสมรรถภาพทางกาย ทักษะและเจตคติต่อการวิ่งเพื่อสุขภาพของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นฤเบศน์ ระดาเขต และสุชิรินธ์ อามาตบัณฑิต. (2565). การพัฒนาทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดียของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. *Journal of Roi Kaensarn Academi*, 7(9), 365-381.
- นวลจิตต์ เขาวีรติพงศ์. (2535). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะปฏิบัติครูวิชาชีพ. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตยา เต็งประเสริฐ และนนทลี พรธาราวีthy. (2558). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยการผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส และการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติชุดระบำไก่ วิชาดนตรี-นาฏศิลป์. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์*, 9(2), 13-21.
- นิภา วงษ์สุรภินันท์. (2548). การสร้างแบบวัดคุณลักษณะใฝ่รู้ใฝ่เรียน สำหรับนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษาศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บัวขาว พนมชัยสว่าง. (2558). การเปรียบเทียบคุณภาพของแบบวัดเจตคติต่อวิชาพระพุทธศาสนาของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 2 ที่สร้างตามแนวคิดของเทอร์สไตน์ ลีเคอร์ และออสกูด. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษาศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2541). *การพัฒนาการสอน*. กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2546). *การพัฒนาหลักสูตรและการวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตร*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2549). *การวิจัยเพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาผู้เรียน*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). *การวิจัยเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2560). *การวิจัยเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

- บุญชิต มณีโชติ. (2540). *ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการการเรียนการสอนแบบมีส่วนร่วมกับพฤติกรรมใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล*. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพยาบาลอนามัยชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- บุญรอด ชาตียนนท์. (2559). *ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิลส์ ในรายวิชาการปลูกพืชผักสวนครัว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ปกิต วิเศษปัดสา และวลัย อิศรางกูร ณ อยุธยา. (2557). ผลของการเรียนรู้ชุมชนโดยใช้การวิจัยเป็นฐานที่มีต่อมโนทัศน์การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม และเจตคติต่อการอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4. *วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา*, 9(1), 399-412.
- ประสาธต เนื่องเฉลิม. (2560). *วิจัยการเรียนการสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2551). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- ปิยะพงษ์ สุริยะพรหม. (2546). *การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบ 4 MAT เรื่อง ป่าชุมชน เพื่อส่งเสริมเจตคติต่อการอนุรักษ์ป่าชุมชนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เผชัญญ์ กิจระการ. (2544). *การวิเคราะห์ประสิทธิภาพสื่อและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา (E₁/E₂)*. *วารสารการวัดผลการศึกษา*, 7, 44-52
- พงศณัฐวัฒน์ เจริญสิงห์ และแสงสุรีย์ ดวงคำน้อย. (2563). การพัฒนาทักษะการปฏิบัติทำรำพื้นฐานนาฏศิลป์ไทยด้านนาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบทางตรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *Journal of Modern Learning Development*, 6(3), 69-80.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2536). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์พิงเตอร์ปรีนแอนมีเดีย จำกัด.
- พิมพ์ชนก เนื่องทะเล. (2563). *การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความและพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ SQ4R*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

เพชรราตี จงประดับเกียรติ. (2560). *เอกสารประกอบการอบรมเชิงปฏิบัติการ การวัดประเมินผล การเรียนตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.

เพลินพิศ ธรรมรัตน์. (2550). *การประเมินผลการเรียน*. สกลนคร : คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสกลนคร.

แพง ชินพงศ์. (2559). *ทำไมวิชานาฏศิลป์จึงมีความสำคัญต่อเด็กไทย*. [ออนไลน์]. ได้จาก : <http://www.manager.co.th/qol/viewnews.aspx?NewsID=9560000137042>. [สืบค้นเมื่อ วันที่ 16 พฤษภาคม 2565].

ไพศาล ภูไพบูลย์ อังคณา ตติรัตน์ และปนัดดา มีสมบัติงาม. (2550). *หน้าที่พลเมือง วัฒนธรรมและการดำเนินชีวิตในสังคม ม.1*. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

ภาษิต สุโพธิ์. (2547). *การใช้แหล่งเรียนรู้ธรรมชาติในบริเวณโรงเรียนในการพัฒนาการเรียนรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม*. ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

มณีวรรณ กมลพัฒนะ. (2536). *บัณฑิตอุดมคติ-2 : รู้จักตนเอง-เสียสละ*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

มนชนก รัตนจำนงค์. (2561). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ด้วยรูปแบบการสอนแบบทางตรงผลสัมฤทธิ์ทักษะการแสดงของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2544). *พฤติกรรมวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

มะลิวัลย์ ปัทมะ. (2551). *การพัฒนาเจตคติและความสามารถทางนาฏศิลป์ไทยของนักเรียนชั้น ประถมศึกษา ปีที่ 6 โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมผสาน การวิจัยเชิงทดลองแบบอนุกรมเวลา*. *วารสารครุศาสตร์*, 4(1), 525.

รุจิรี ภูสาระ และคณะ. (2535). *แบบเรียนแนวหน้า ชุดพัฒนากระบวนการหลักสูตรใหม่กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย 6*. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

รุจิรี ภูสาระ. (2545). *การเขียนแผนการสอน*. กรุงเทพฯ : บุ๊ค พอยท์.

โรงเรียนเสื่อไก่วิทยาสรรค์. (2551). *เอกสารหลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สาระนาฏศิลป์ โรงเรียนเสื่อไก่วิทยาสรรค์*. มหาสารคาม : โรงเรียนเสื่อไก่วิทยาสรรค์.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2539). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สุวีริยสาสน์.

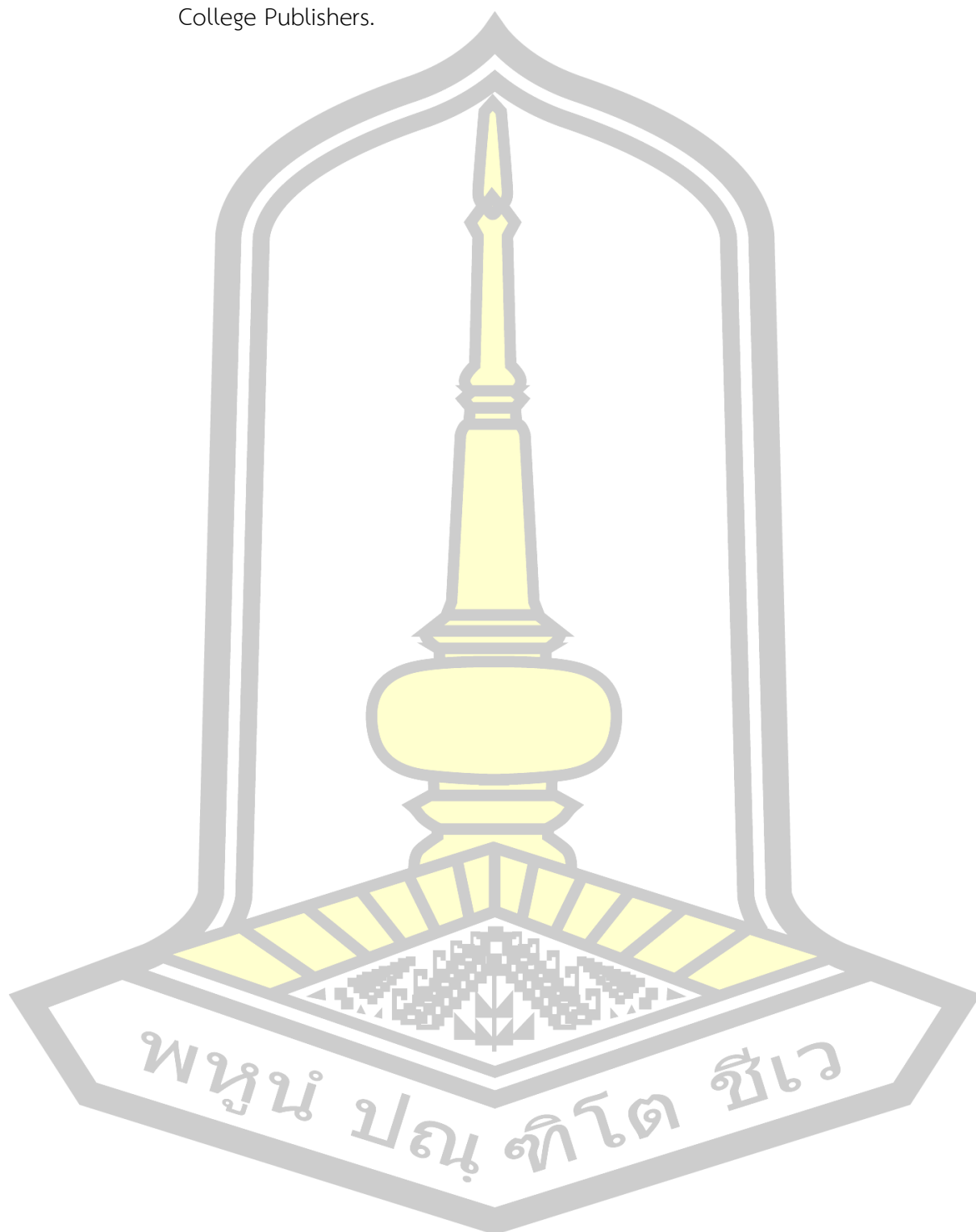
- วลศิริ เปาโรหิตย์. (2551). *จิตวิทยาสังคมเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วัฒนา พาผล. (2551). *การวิเคราะห์โครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความใฝ่รู้ใฝ่เรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วาสนา กิมเท็ง. (2553). *ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-based learning) ที่มีต่อทักษะการแก้ปัญหา ทักษะการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ และความใฝ่รู้ใฝ่เรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วินัย พัฒนรัฐ และคณะ. (2538). *แนวการสอนแบบเรียนตามมาตรฐาน ฉบับพิเศษ เน้นกระบวนการสอน*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประสานมิตร.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2545). *เอกสารประกอบการสอนวิชา 0506703 พัฒนาการเรียนการสอน*. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2553). *นวัตกรรมตามแนวคิดแบบ Backward Design*. มหาสารคาม : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิวัฒน์ เพชรศรี. (2552). *การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ทางศิลปะที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะของผู้เรียนในระดับช่วงชั้นที่ 2*. ปรินญานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วิสุตา บุญแฝง. (2560). *ผลการจัดการเรียนรู้แบบค้นพบที่เน้นการแก้ปัญหาอย่างมีวิจารณญาณที่ส่งผลต่อความใฝ่รู้ใฝ่เรียนและผลสัมฤทธิ์ทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วีณา ประชากุล ประสาท เนืองเฉลิม. (2563). *รูปแบบการเรียนการสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 4. ขอนแก่น : คลังน่านาวิทยา.
- ศศิฉันทน์ สุกุลหอม และสุเทพ อ่วมเจริญ. (2558). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์สร้างสรรค์*. *Veridian E-Journal, Silpakorn University*, 9(3), 923-936.
- ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร. (2542). *จิตวิทยาสังคม ทฤษฎีและปฏิบัติการ*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : โครงการตำราวิชาการราชภัฏเฉลิมพระเกียรติเนื่องในวโรกาสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว.
- สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (สสวท.). (2563). *คู่มือการใช้หลักสูตร*. [ออนไลน์]. ได้จาก : <https://www.scimath.org/coursemanual>. [สืบค้นเมื่อ วันที่ 4 กันยายน 2564].

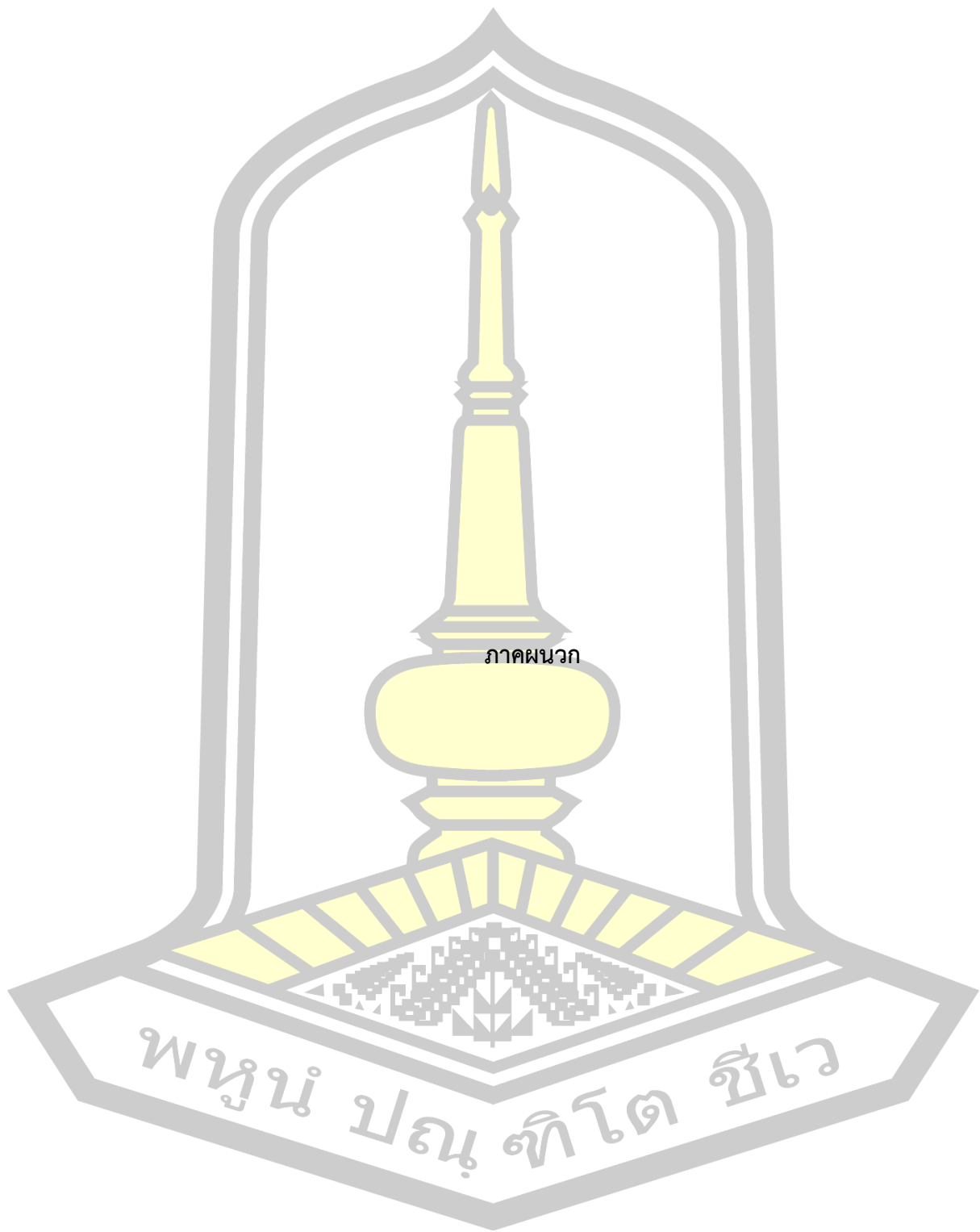
- สมชาย ฐานวุฑโฒ (2533). *มงคลชีวิต ฉบับ "ธรรมทายาท"*. กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2544). *การวัดผลการศึกษา*. มหาสารคาม : ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2551). *พื้นฐานการวิจัยการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กทม. : ประสานการพิมพ์
- สมนึก ภัททิยธนี. (2553). *การวัดผลการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กทม. : ประสานการพิมพ์.
- สมาน เอกพิมพ์. (2560). *การจัดการเรียนรู้ สิ่งแวดล้อมและการจัดการชั้นเรียนในศตวรรษที่ 21*. มหาสารคาม : ตักศิลาการพิมพ์.
- สันติวัฒน์ จันทวีไธ. (2560). *ผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน CIPPA ที่บูรณาการกระบวนการเรียนรู้วรรณคดีที่มีต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้และเจตคติต่อวรรณคดีไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสาธิต*. กรุงเทพฯ : โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2542). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2553). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553*. กรุงเทพฯ : สำนักนายกรัฐมนตรี.
- สำลี รักสุทธี และคณะ. (2544). *เทคนิควิธีการพัฒนาหลักสูตรแบบบูรณาการ*. กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา.
- สาวิตรี แก้วรัก. (2557). *การเคลื่อนไหวเบื้องต้น*. [ออนไลน์]. ได้จาก : <https://sites.google.com/site/sawitreekaewruk/article/bthkhwammimichux-1>. [สืบค้นเมื่อ วันที่ 16 พฤษภาคม 2565].
- สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2541). *คู่มือและสื่อการพัฒนาจิตพิสัยในระบบการเรียนการสอนระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.
- สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2539). *ศัพท์สัมพันธ์ทางวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ.
- สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน). (2554). *คู่มือการประเมินคุณภาพภายนอกกรอบสามระดับอุดมศึกษา (ฉบับสถานศึกษา) พ.ศ. 2554*. กรุงเทพฯ : สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน).
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2553). *ชุดฝึกอบรมการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2554). *การเสริมสร้างทักษะชีวิต ตามจุดเน้นการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนระดับประถมศึกษา-มัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สุชาติ ศิริสุขไพบูลย์. (2550). *เอกสารประกอบการฝึกอบรม การเลื่อนวิทยฐานะ*. กรุงเทพฯ : สาขาวิชาเครื่องกล ภาควิชาครุศาสตร์เครื่องกล สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- สุดารัตน์ ไผ่พงศาวงศ์. (2543). *การพัฒนาชุดกิจกรรมคณิตศาสตร์ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนแบบ CIPPA MODEL เรื่อง เส้นขนานและความคล้าย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษาบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สุนีย์ เหมะประสิทธิ์. (2543). *ชุดกิจกรรมแบบ 4 MAT กับการพัฒนาศักยภาพนักเรียน*. กรุงเทพฯ : วิชาการศึกษาศาสตร์.
- สุภาพร มากแจ้ง. (2544). *ฉลาดรู้ รูปแบบการเรียนรู้ตามแนวพระราชดำริ. วารสารลานปัญญา*, 2(3), 7-14.
- สุรางค์ รมศิริธัญ. (2547). *การสร้างชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาด้านคุณธรรม จริยธรรม สำหรับนักเรียนในระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนธีรภานท์บ้านโฮ้ง จังหวัดลำพูน. การค้นคว้าแบบอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนสังคมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*.
- สุวิทย์ มูลคำ และคณะ. (2549). *การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการคิด*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์.
- สุวิมล ว่องวานิช. (2550). *การวิจัยประเมินความต้องการจำเป็น*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อภิชาติ ชมภูทัศน์. (2556.). *การสร้างชุดการเรียนการสอนแต่งโคลงสี่สุภาพโดยใช้เทคนิคการเรียนแบบร่วมมือของเคนแกน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*.
- อภิชาติอนุกุลเวช. (2551). *การวิจัยการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนฝึกปฏิบัติทางเทคนิคบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตสำหรับนักเรียนอาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทการศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*.

- อรพรรณ ธุนาบาล. (2555). *การพัฒนาชุดกิจกรรมส่งเสริมทักษะการอ่านและการเขียน ควบคู่กัน*
เน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์
มหาบัณฑิต สาขาวิชาสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สกลนคร.
- อรรพรรณ บรรจงศิลป์. (2545). *การใช้กิจกรรมที่เน้นกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อการเพิ่มระดับ*
แรงจูงใจภายในของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์
มหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). *หลักการสอน (ฉบับปรับปรุง)*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- อินทิรา ดีแป้น. (2563). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การพัฒนาทักษะการพินิจร้อยเอ็ดเพชรงาม*
ตามแนวคิดของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญา
ครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- Banda, D. and Hart, L. (2010). Picture Exchange Communication System with
Individuals with Developmental Disabilities: A Meta-Analysis of Single Subject
Studies. *Remedial and Special Education*, 31, 476-488.
- Bloom, B.S. and others. (1982). *Human Characteristics and School Learning*.
New York : McGraw-Hill.
- Davies, I.K. (1971). *The Management of Learning*. London : McGraw-Hill.
- Enggen, P. and Kauchak, D. (2001). *Educational psychology windows on classrooms*.
5th ed. Columbus : Prentice-Hall.
- Gagné, R.M. and Briggs, L.J. (1979). *Principles of Instructional Design*. 2nd ed.
New York : Holt Rinehart, and Winston.
- Gan, S. and Khuvasanond, K. (2014). A systematic review of Direct Instruction
Programs 2000-2010: 7 Components of Instruction. *Journal of Research
Methodology*, 23(3), 259-280.
- Good, C.V. (1973). *Dictionary of Education*. New York : McGraw Hill.
- Kubina, Jr, R.M, Commons, M.L. and Heckard, B. (2009). Using precision teaching with
Direct Instruction in a summer school program. *Journal of Direct Instruction*,
9, 1-2.
- Simpson, E.J. (1972). *The Classification of Educational Objectives in the Psychomotor
Domain*. Washington DC : Gryphon House.

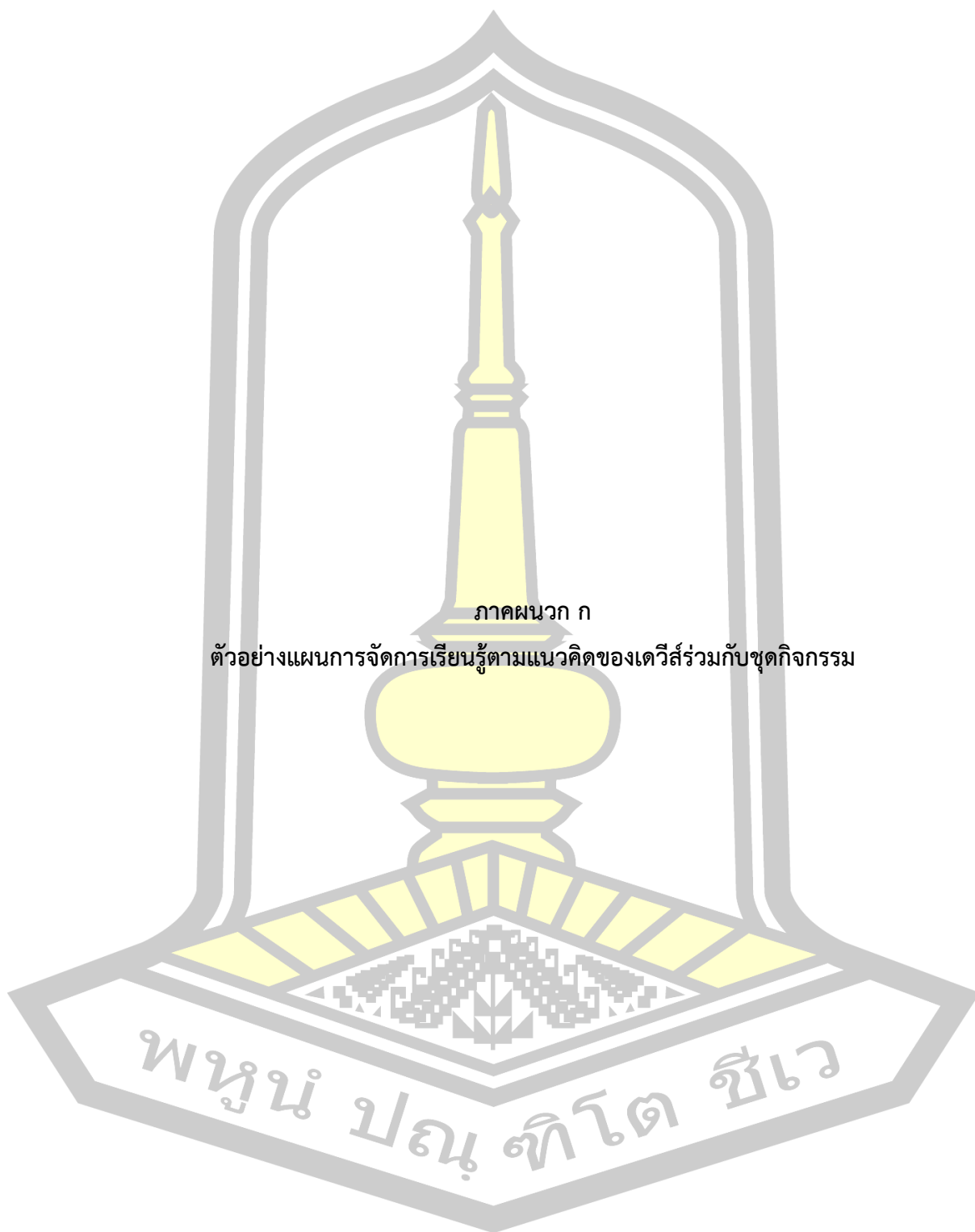
Tuckman, B. (1999). *Conducting educational research*. Fort Worth : Harcourt Brace College Publishers.





ภาคผนวก

พหุบัณฑิตยาลัย



ภาคผนวก ก

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม

พหุ ประทีป ชัยเว

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

โรงเรียนเสื่อกกัวิทาศรร์

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

สาระที่ 3 นาฏศิลป์ รหัสวิชา ศ22102

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ความรู้พื้นฐานพ็อนฏไทกาพลนร้

จำนวน 4 ชั่วโมง

เรื่อง พ็อนฏไทกาพลนร้

เวลา 2 ชั่วโมง

ครูพี่เลี้ยงนายกิตติพงษ์ ไทยสงคราม

นิสิตฝึกประสบการณ์ฯ นางสาวนร้ญญา มูลวันดี

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 วันที่.....ที่.....เดือน.....พ.ศ. 2565 เวลา.....น.

มาตรฐาน/ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ศ ๓.๒ เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์ ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าของ นาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

ตัวชี้วัด ศ ๓.๒ ม.๒/๒ ระบุหรือแสดงนาฏศิลป์ นาฏศิลป์พื้นบ้าน ละครไทย ละครพื้นบ้าน หรือมหรสพอื่นที่เคยนิยมกันในอดีต

สาระการเรียนรู้แกนกลาง

นาฏศิลป์พื้นเมือง

- ความหมาย
- ที่ มา
- วัฒนธรรม
- ลักษณะเฉพาะ

สาระสำคัญ

ระบุหรือแสดงนาฏศิลป์ นาฏศิลป์พื้นบ้าน ละครไทย ละครพื้นบ้าน หรือมหรสพอื่นที่เคยนิยมกันในอดีต

สาระการเรียนรู้

- นาฏศิลป์พื้นเมือง

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ความสามารถในการสื่อสาร

ตัวชี้วัด 1. ใช้ภาษาถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจ ความคิด ความรู้สึก และทัศนะของตนเองด้วยการพูดและการเขียน

พฤติกรรมการบ่งชี้

- พูดถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจจากสารที่ อ่าน ฟังหรือดู ตามที่กำหนดให้

- พุดถ่ายถอดความคิด ความรู้สึกและทัศนคติของ ตนเองจากสาร ที่อ่านฟัง หรือดู ตามที่กำหนดได้

- เขียนถ่ายถอดความรู้ ความเข้าใจจากสารที่ อ่าน ฟังหรือดูตามที่กำหนดได้

- เขียนถ่ายถอดความคิด ความรู้สึกและทัศนคติของ ตนเองจากสารที่อ่าน ฟังหรือดูจากที่ กำหนดให้

คุณลักษณะอันพึงประสงค์สำคัญของผู้เรียน

ด้านใฝ่เรียนรู้

ตัวชี้วัด 1 ตั้งใจ เพียรพยายามในการเรียน และเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้

พฤติกรรมบ่งชี้

- ตั้งใจเรียน
- เอาใจใส่และมีความเพียรพยายามในการเรียนรู้
- สนใจเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ

ตัวชี้วัด 2 แสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน ด้วยการเลือกใช้สื่ออย่างเหมาะสม บันทึกความรู้ วิเคราะห์ สรุปเป็นองค์ความรู้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

พฤติกรรมบ่งชี้

- ศึกษาค้นคว้าหาความรู้จากหนังสือ เอกสาร สิ่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยีต่าง ๆ
- แหล่งเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน และเลือกใช้สื่อได้อย่างเหมาะสม
- บันทึกความรู้ วิเคราะห์ ตรวจสอบจากสิ่งที่เรียนรู้ สรุปเป็นองค์ความรู้
 - แลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้วยวิธีการต่างๆ และนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจและสามารถอธิบาย ความหมาย ที่มา วัฒนธรรม ลักษณะเฉพาะได้ (K)
2. เพื่อส่งเสริมสามารถในการสื่อสารทักษะการแสดงพจนานุกรมไทยกาฬสินธุ์ได้ (P)
3. เพื่อส่งเสริมนักเรียนใฝ่เรียนรู้และการมีส่วนร่วมกับกิจกรรมในชั้นเรียน เรื่อง พจนานุกรมไทยกาฬสินธุ์ (A)

กระบวนการจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม วิद्या ประชากุลและประสาท เนืองเฉลิม (2563)

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ (ชั่วโมงที่ 1)

1.1 กล่าวทักทายนักเรียนพร้อมแจ้งวัตถุประสงค์ กิจกรรม ภาระงาน และการวัดประเมินผลด้วยโปรแกรมนำเสนอ (Power point:PPT (5 นาที)

1.2 นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับการแสดงฟ้อนภูไทกาฬสินธุ์ ประวัติความเป็นมา เครื่องแต่งกาย ลักษณะและวิธีการแสดง เครื่องดนตรี เพลงร้อง ลักษณะและลีลาท่าร่า ด้วยชุดกิจกรรม วิชานาฏศิลป์ (10 นาที)

1.3 ให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกต ชี้แนะจุดสำคัญที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษ ในการสังเกต อธิบายให้ผู้เรียนได้เห็นความสำคัญ ที่ผู้เรียนจะต้องกระทำในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ความสามารถในการสื่อสารและสังเกตพฤติกรรมคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านใฝ่เรียนรู้ (10 นาที)

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย (ชั่วโมงที่ 1)

2.1 แยกทักษะปฏิบัติท่าร่าทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ สาธิตท่าร่าย่อย ๆ แต่ละส่วน ไปทีละส่วน (10 นาที)

2.2 ผู้เรียนปฏิบัติท่าร่าจากการสาธิตได้อย่างถูกต้องและครบถ้วนทุกขั้นตอน (15 นาที)

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย (ชั่วโมงที่ 1)

3.1 ผู้เรียนลงมือปฏิบัติท่าร่าได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องดูตัวเอง (10 นาที)

3.2 หากติดขัดจุดใด ผู้สอนให้คำชี้แนะ และช่วยแก้ไขจนกระทั่งผู้เรียนทำได้ (10 นาที)

3.3 เมื่อได้แล้วผู้สอนจะเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติท่าร่าจนทำได้ ทำเช่นนี้ เรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วน (10 นาที)

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ (ชั่วโมงที่ 2)

4.1 แนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้สามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีต สวยงามขึ้น ทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลืองน้อยลง (15 นาที)

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ (ชั่วโมงที่ 2)

5.1 สามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้ ปฏิบัติท่าร่า ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบเพลง และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะท่าร่าที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ (15 นาที)

สื่อการเรียนรู้ แหล่งการเรียนรู้ และการจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน

1. ขั้นที่ 1 อธิบายความรู้

- หนังสือนาฏศิลป์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

- ชุดกิจกรรม วิชานาฏศิลป์ เรื่องฟ้อนภูไทกาฬสินธุ์

2. การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน

ด้านกายภาพ จัดสภาพชั้นเรียนก่อนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อาทิ เตรียมข้อมูล การสอนให้พร้อมก่อนการจัดการเรียนรู้ และจัดสภาพแวดล้อมโดยให้นักเรียนจับกลุ่มตามที่ต้องการ แล้วให้นักเรียนนั่งรวมกลุ่มโดยหันโต๊ะชนกันแต่นักเรียนต้องมีระยะห่างกัน 1 เมตร

ด้านจิตภาพ ครูผู้สอนจัดเตรียมสื่อการเรียนการสอนที่ทันสมัย เข้าใจง่าย และมีเนื้อหาที่เหมาะสม

ด้านสังคม นักเรียนมีการทำกิจกรรมกลุ่ม โดยให้นักเรียนรักษาระยะห่าง 1 เมตร เพื่อให้สะดวกต่อการทำงานและปรึกษาหารือกันภายในกลุ่มและปลอดภัยด้านสุขภาพ

ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ใช้สื่อที่เป็นเทคโนโลยี คือ สมาร์ทโฟน เพื่อให้นักเรียนเข้าถึงแหล่งข้อมูลในเว็บไซต์ที่ต้องการศึกษา



การวัดผลและการประเมินผลการเรียนรู้

สิ่งที่ต้องการวัดและประเมินผล	วิธีการวัด	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การประเมิน
1. นักเรียนมีความรู้และเข้าใจ สามารถอธิบายการแสดงฟ้อนภูไทกาฬสินธุ์ได้(K)	โดยให้นักเรียน - ทำใบกิจกรรม - ทดสอบหลังเรียน เรื่องการแสดงฟ้อนภูไทกาฬสินธุ์	- แบบประเมินใบกิจกรรม - แบบทดสอบหลังเรียน	ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 80
2. นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะการแสดงฟ้อนภูไทกาฬสินธุ์ได้ (P)	โดยให้นักเรียนปฏิบัติทักษะทำรำเรื่องการแสดงฟ้อนภูไทกาฬสินธุ์	แบบประเมินทักษะปฏิบัติทำรำ	ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 80
3. นักเรียนมีความใฝ่เรียนรู้และรักความเป็นไทย ส่วนร่วมกับกิจกรรมใน ชั้นเรียน เรื่อง ฟ้อนภูไทกาฬสินธุ์ (A)	สังเกตคุณลักษณะอันพึงประสงค์ระหว่างทำกิจกรรม	แบบสังเกต	ผ่านเกณฑ์ระดับคุณภาพที่ 3 ขึ้นไป

กิจกรรมเสนอแนะ

1. ในการจัดการเรียนการสอนครูให้นักเรียนค้นคว้าด้วยตนเอง จากสมาร์ทโฟนหรือ หนังสือ ดนตรี-นาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยครูเป็นผู้ให้คำปรึกษาและคอยชี้แนะแนวทาง
2. ในกรณีนักเรียนไม่ผ่านแบบประเมิน ครูต้องเตรียมกิจกรรมสำหรับนักเรียนที่ไม่ผ่านแบบประเมิน

ลงชื่อ.....นิสิกฝึกประสบการณ์

(นางสาวนิริญญา มุลวันดี)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ หน่วยการเรียนรู้.....

เรื่อง.....จำนวนนักเรียน.....คน มาเรียน.....คน

ขาด.....คน ป่วย.....คน ลา.....คน มาสาย.....คน

รายชื่อ 1..... 2.....

3.....

สรุปผลการเรียนรู้

1. ด้านความรู้ (พุทธิพิสัย) ผ่านเกณฑ์ คน% ไม่ผ่าน คน%

ปัญหา อุปสรรค

.....

แนวทางแก้ไข

.....

2. ด้านทักษะ กระบวนการ (ทักษะพิสัย) ผ่านเกณฑ์ คน% ไม่ผ่าน คน%

ปัญหา อุปสรรค

.....

แนวทางแก้ไข

.....

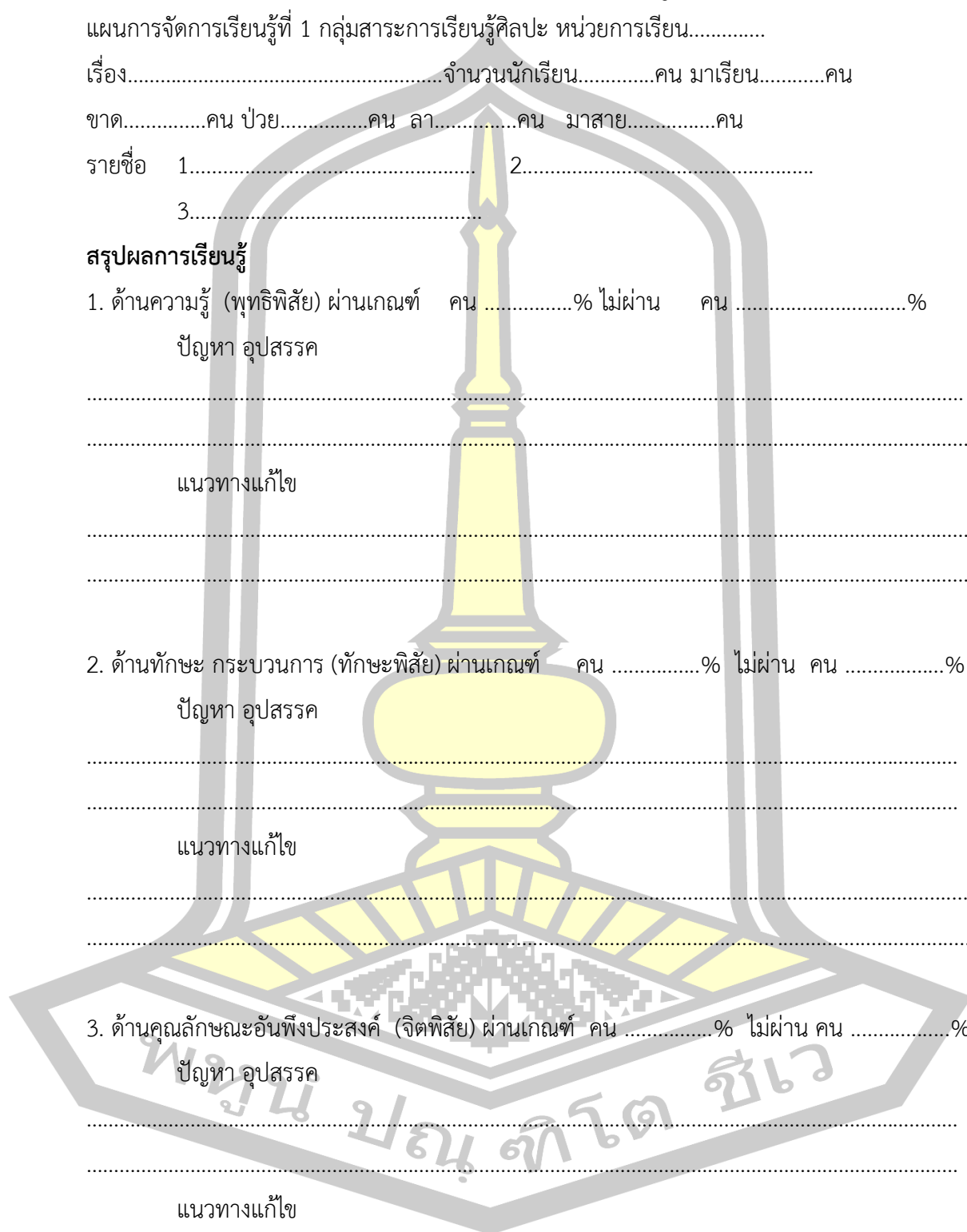
3. ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (จิตพิสัย) ผ่านเกณฑ์ คน% ไม่ผ่าน คน%

ปัญหา อุปสรรค

.....

แนวทางแก้ไข

.....



4. ด้านอื่น ๆ

พฤติกรรมนักเรียน

ปัญหา อุปสรรค

แนวทางแก้ไข

รูปแบบ เทคนิค กิจกรรม วิธีการจัดการเรียนรู้

ปัญหา อุปสรรค

แนวทางแก้ไข

แนวทางแก้ไข

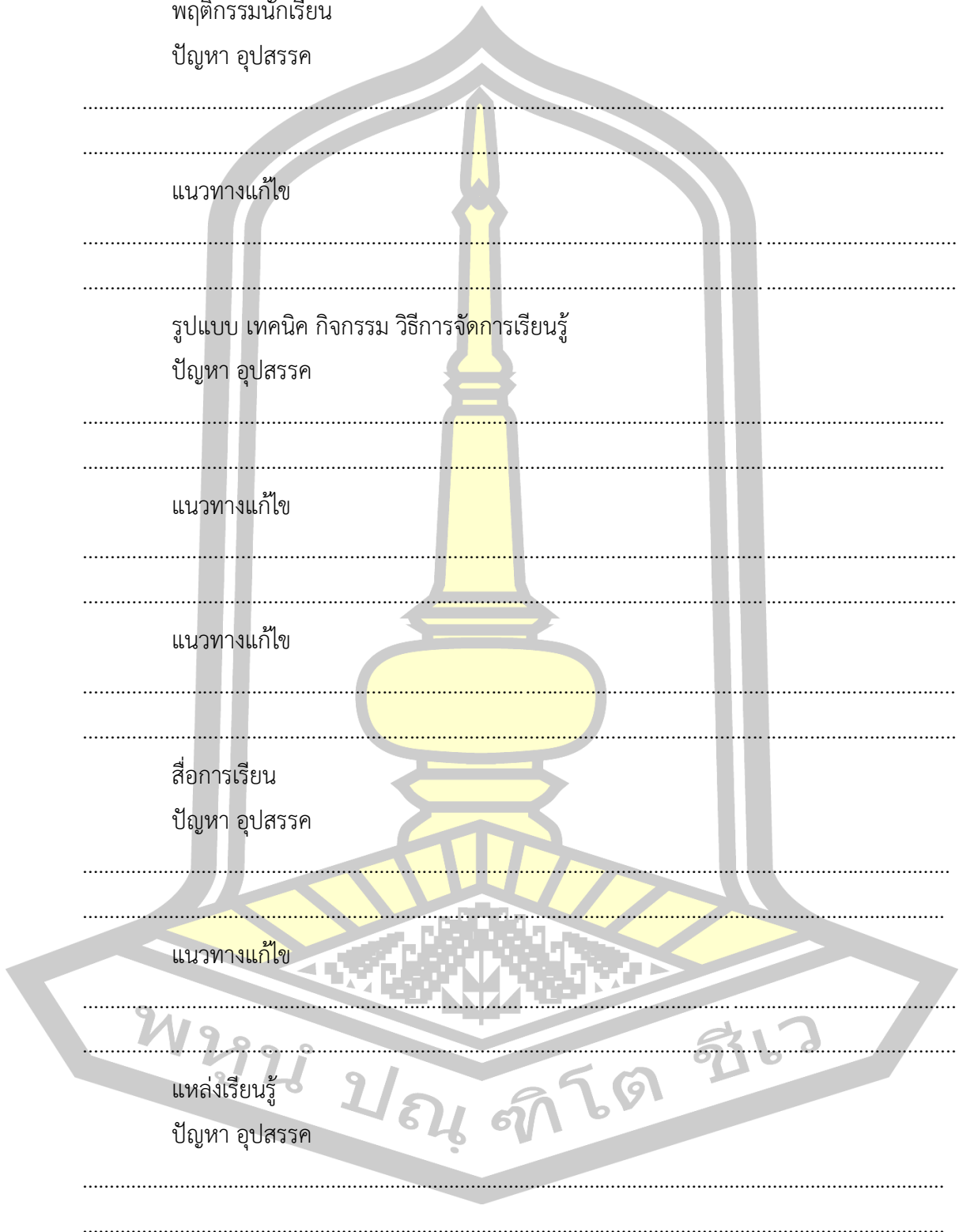
สื่อการเรียน

ปัญหา อุปสรรค

แนวทางแก้ไข

แหล่งเรียนรู้

ปัญหา อุปสรรค



แนวทางแก้ไข

การจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียน
ปัญหา อุปสรรค

การวัดผลประเมินผล
ปัญหา อุปสรรค

แนวทางแก้ไข

ลงชื่อ.....

(นางสาวนิรัญญา มุลวันดี)

นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

การตรวจสอบและข้อเสนอแนะ
การตรวจแผนการจัดการเรียนรู้จากครูพี่เลี้ยง

พจน ุณ กิโต ชูเว

ลงชื่อ

(นายกิตติพงษ์ ไทยสงคราม)

ครูพี่เลี้ยง

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.2565

การตรวจแผนการจัดการเรียนรู้จากหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(นายกิตติพงษ์ ไทยสงคราม)

หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.2565

การตรวจแผนการจัดการเรียนรู้จากผู้อำนวยการโรงเรียน

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(นายภักดี นามวิจิตร)

ผู้อำนวยการโรงเรียนเสื่อแก้ววิทยาสรรค์

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.2565



พหุณฺ์ ปณฺุ ทิโต ชีเว

รายการแนบแผนการจัดการเรียนรู้

1. แบบทดสอบย่อย เรื่อง ฟิสิกส์ไฟฟ้าสถิต
2. สื่อที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้
3. แบบประเมินสมรรถนะสำคัญของนักเรียน
4. แบบประเมินการปฏิบัติงานรายบุคคล
5. แบบประเมินนำเสนอผลงาน
6. แบบสังเกตพฤติกรรมด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (การใฝ่เรียนรู้)



แบบทดสอบก่อนเรียน

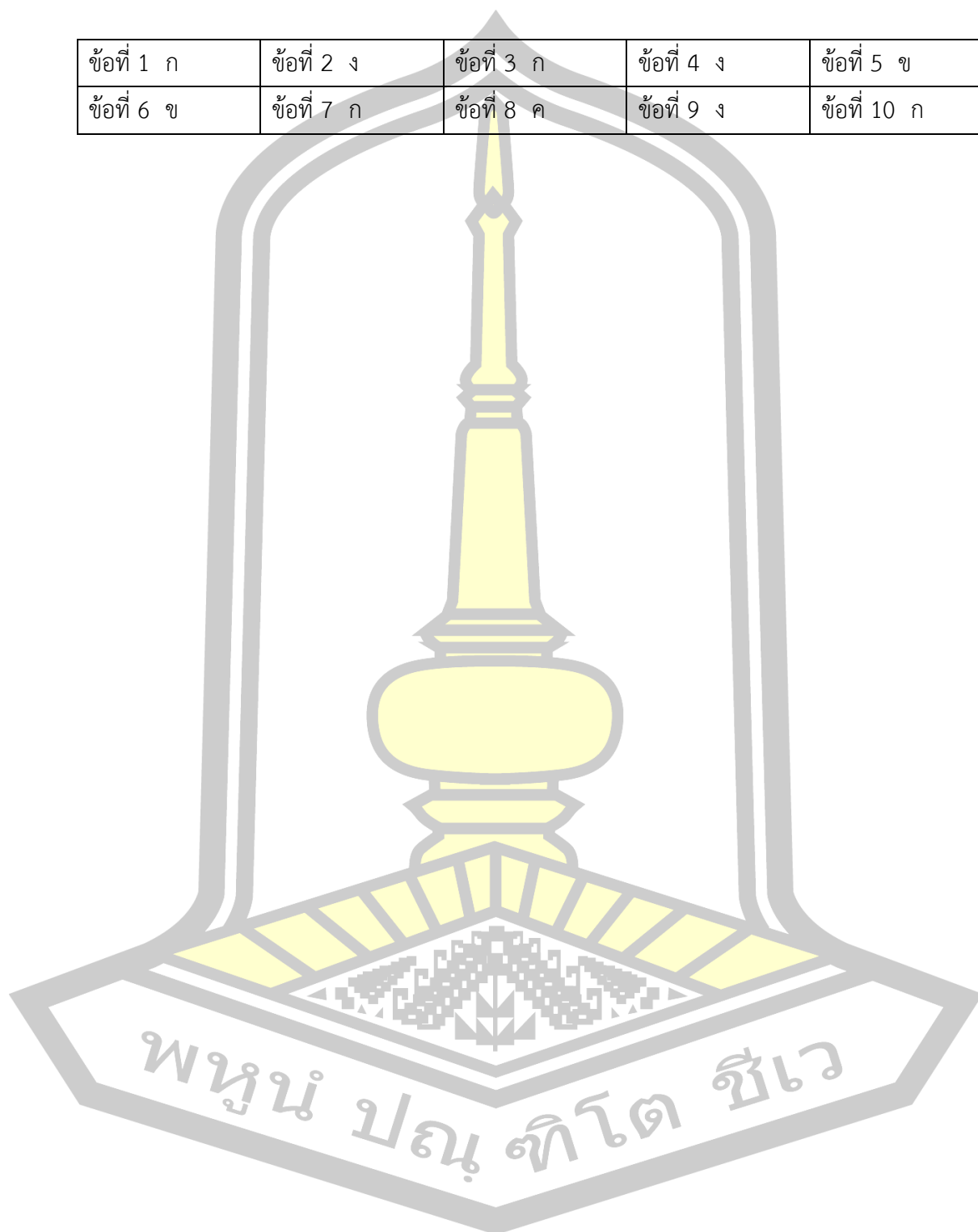
เรื่อง การแสดงนาฏศิลป์พื้นเมือง เพลงภูไทกาฬสินธุ์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 คะแนนเต็ม 10 คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

1. ข้อใด ไม่ใช่การแสดงที่เรียกว่าเป็น “มหรสพ”
 - ก. จั้ว
 - ข. ลิเก
 - ค. หนังใหญ่
 - ง. ผีตาโขน
2. ศิลปะการแสดงที่มีความสอดคล้องกับวิถีชีวิตของคนในภาคกลาง คือข้อใด
 - ก. ระบำเก็บใบชา
 - ข. เต้นกำรำเคียว
 - ค. ระบำร่อนแร่
 - ง. เซิ้งแห่ไข่หมัดแดง
3. ระบำพื้นเมืองของภาคใต้เด็ดขาด คมชัด เพราะได้รับอิทธิพลมาจากอะไร
 - ก. ภาษาพูดที่รวดเร็ว
 - ข. วัฒนธรรมผสมผสานระหว่างไทยและมลายู
 - ค. ดินแดนชายทะเล ทำให้ศิลปะแสดงออกถึงคลื่นลมพายุที่รุนแรง
 - ง. ดนตรีที่ชัดเจน รวดเร็ว ใช้กลองแขก และรำมะนา เป็นหลัก
4. ข้อใดกล่าวถูกต้องเกี่ยวกับความหมายของการแสดงพื้นบ้าน
 - ก. การแสดงพื้นบ้านเป็นการแสดงเพื่อหารายได้เลี้ยงชีพ
 - ข. การแสดงพื้นบ้านเป็นการแสดงที่นากลัว ทำให้ผู้คนตื่นเต้น
 - ค. การแสดงพื้นบ้านเป็นการแสดงที่ต้องอาศัยผีสงเทวดาในการดูแลรักษา
 - ง. การแสดงพื้นบ้านเป็นการแสดงเพื่อความบันเทิง สนุกสนาน ไม่ก่อให้เกิดรายได้
5. ข้อใดที่ไม่ใช่ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนาฏศิลป์พื้นเมือง
 - ก. สภาพภูมิศาสตร์
 - ข. ศาสนา
 - ค. ความเชื่อ
 - ง. ค่านิยม
6. ลักษณะเฉพาะของการแสดงนาฏศิลป์พื้นเมืองภาคเหนือ มีลักษณะเป็นอย่างไร
 - ก. มีความนุ่มนวล อ่อนหวาน งดงาม
 - ข. มีความรื่นเริง สนุกสนาน
 - ค. มีความเรียบง่าย ใช้สำนวนโวหารมาก
 - ง. มีความกระชับ รวดเร็ว
7. การแสดงพื้นเมืองแบ่งออกเป็นกี่ประเภท ได้แก่ อะไรบ้าง
 - ก. 2 ประเภท คือ ลำนำ ทำนอง
 - ข. 3 ประเภท คือ ลำนำ ทำนอง ต่อกลอน
 - ค. 2 ประเภท คือ การแสดงเบ็ดเตล็ด ทำนอง
 - ง. 3 ประเภท คือ ลำนำ ทำนอง การแสดงเบ็ดเตล็ด
8. การแสดงนาฏศิลป์ไทยชุดใดที่ไม่ใช่การแสดงพื้นเมืองของภาคใต้
 - ก. ระบำเก็บใบชา
 - ข. ระบำร่อนแร่
 - ค. มะโย่ง
 - ง. กาหยง
9. คำว่า “เซิ้ง” มีความหมายว่าอย่างไร
 - ก. การแสดงที่เกิดขึ้นมานาน
 - ข. จังหวะเพลงที่มีความสนุกสนาน
 - ค. การแสดงที่ใช้ประกอบในพิธีกรรม
 - ง. การฟ้อนของคนอีสานที่ประดิษฐ์ทำรำขึ้น จึงเรียกว่า “เซิ้ง”
10. ลักษณะการเดินถัดเรียงเท้าไปตามวงทวนเข็มนาฬิกาโดยเริ่มก้าวเท้าซ้ายตรงคำว่า “รำ” แล้วย่อเข่าลงเป็นการแสดงของภาคใด และมีชื่อเรียกว่าอย่างไร
 - ก. ภาคใต้ การแสดงชุด ร่อนแร่
 - ข. ภาคอีสาน การแสดงชุด เซิ้งสวิง
 - ค. ภาคกลาง การแสดงชุด รำชิมารำ
 - ง. ภาคเหนือ การแสดงชุด ฟ้อนเทียน

เฉลยแบบทดสอบ

ข้อที่ 1 ก	ข้อที่ 2 ง	ข้อที่ 3 ก	ข้อที่ 4 ง	ข้อที่ 5 ข
ข้อที่ 6 ข	ข้อที่ 7 ก	ข้อที่ 8 ค	ข้อที่ 9 ง	ข้อที่ 10 ก



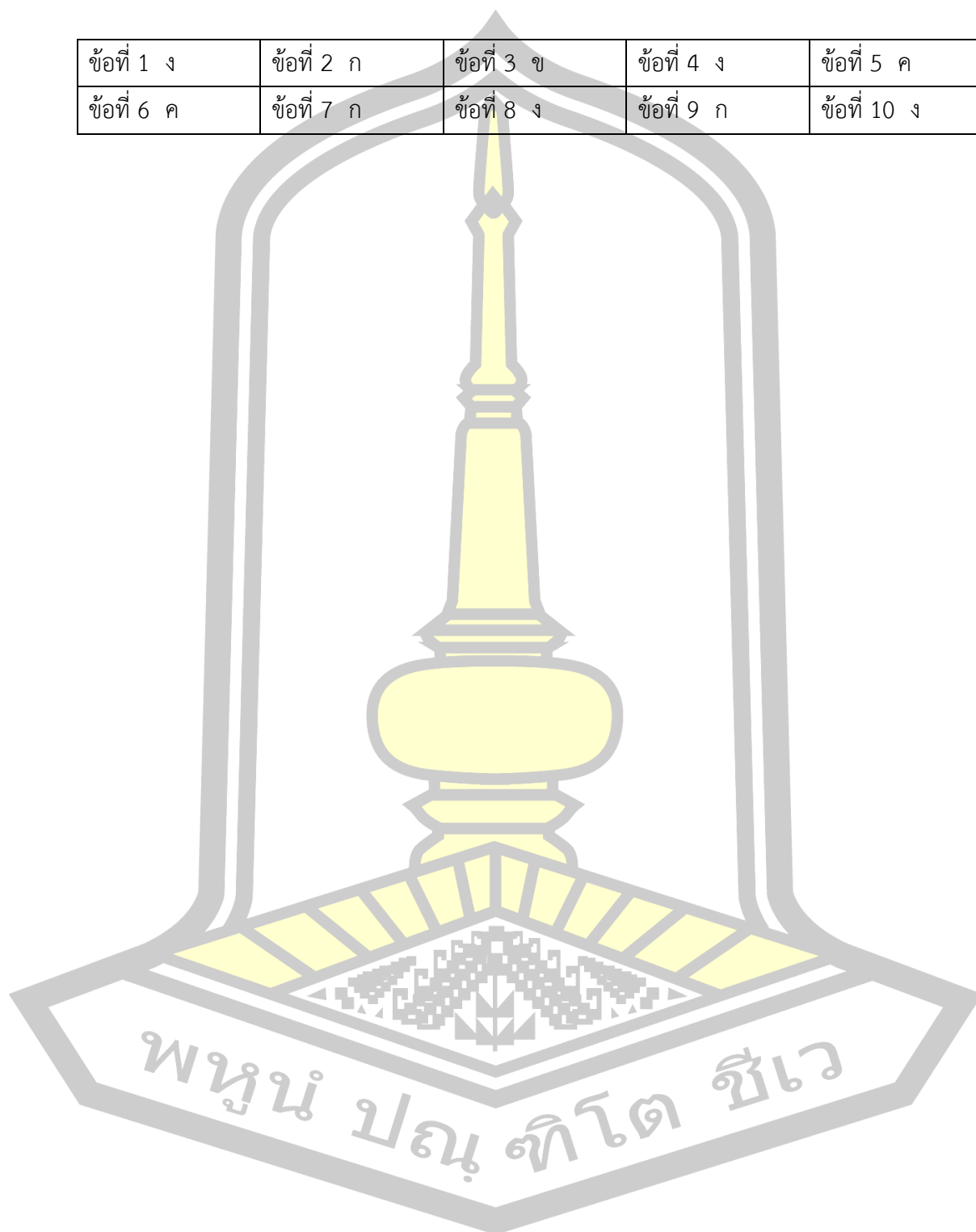
แบบทดสอบหลังเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

1. ลักษณะการเดินถัดเรียงเท้าไปตามวงทวนเข็มนาฬิกาโดยเริ่มก้าวเท้าซ้ายตรงคำว่า “รำ” แล้วย่อเข่าลงเป็นการแสดงของภาคใด และมีชื่อเรียกว่าอย่างไร
 - ก. ภาคเหนือ การแสดงชุด ฟ้อนเทียน
 - ข. ภาคกลาง การแสดงชุด รำซิมารำ
 - ค. ภาคอีสาน การแสดงชุด เซิ้งสวิง
 - ง. ภาคใต้ การแสดงชุด ร้อนแร่
2. คำว่า “เซิ้ง” มีความหมายว่าอย่างไร
 - ก. การฟ้อนของคนอีสานที่ประดิษฐ์ทำรำขึ้น จึงเรียกว่า “เซิ้ง”
 - ข. การแสดงที่ใช้ประกอบในพิธีกรรม
 - ค. จังหวะเพลงที่มีความสนุกสนาน
 - ง. การแสดงที่เกิดมาช้านาน
3. การแสดงนาฏศิลป์ไทยชุดใดที่ไม่ใช่การแสดงพื้นเมืองของภาคใต้
 - ก. กาหยง
 - ข. มะโย่ง
 - ค. ระบำร้อนแร่
 - ง. ระบำเก็บใบชา
4. การแสดงพื้นเมืองแบ่งออกเป็นกี่ประเภท ได้แก่ อะไรบ้าง
 - ก. 3 ประเภท คือ ลำนำ ทำนอง การแสดงเบ็ดเตล็ด
 - ข. 2 ประเภท คือ การแสดงเบ็ดเตล็ด ทำนอง
 - ค. 3 ประเภท คือ ลำนำ ทำนอง ต่อกลอน
 - ง. 2 ประเภท คือ ลำนำ ทำนอง
5. ลักษณะเฉพาะของการแสดงนาฏศิลป์พื้นเมืองภาคเหนือ มีลักษณะเป็นอย่างไร
 - ก. มีความกระชับ รวดเร็ว
 - ข. มีความเรียบง่าย ใช้สำนวนโวหารมาก
 - ค. มีความรื่นเริง สนุกสนาน
 - ง. มีความนุ่มนวล อ่อนหวาน งดงาม
6. ข้อใดที่ไม่ใช่ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนาฏศิลป์พื้นเมือง
 - ก. ค่านิยม
 - ข. ความเชื่อ
 - ค. ศาสนา
 - ง. สถาปัตยกรรมศาสตร์
7. ข้อใดกล่าวถูกต้องเกี่ยวกับความหมายของการแสดงพื้นบ้าน
 - ก. การแสดงพื้นบ้านเป็นการแสดงเพื่อความบันเทิง สนุกสนาน ไม่ก่อให้เกิดรายได้
 - ข. การแสดงพื้นบ้านเป็นการแสดงที่ต้องอาศัยฝีมือทวดตาในการดูแลรักษา
 - ค. การแสดงพื้นบ้านเป็นการแสดงที่น่ากลัว ทำให้ผู้คนตื่นเต้น
 - ง. การแสดงพื้นบ้านเป็นการแสดงเพื่อหารายได้เลี้ยงชีพ
8. ระบุว่าพื้นเมืองของภาคใต้เด็ดขาด คมชัด เพราะได้รับอิทธิพลมาจากอะไร
 - ก. ดนตรีที่ชัดเจน รวดเร็ว ใช้กลองแขกและรำมะนา เป็นหลัก
 - ข. ดินแดนชายทะเล ทำให้ศิลปะแสดงออกถึงคลื่นลมพายุที่รุนแรง
 - ค. วัฒนธรรมผสมผสานระหว่างไทยและมลายู
 - ง. ภาษาพูดที่รวดเร็ว
9. ศิลปะการแสดงที่มีความสอดคล้องกับวิถีชีวิตของคนในภาคกลาง คือข้อใด
 - ก. เซิ้งแห่ไข่มดแดง
 - ข. ระบำร้อนแร่
 - ค. เต็มกำรำเคียว
 - ง. ระบำเก็บใบชา
10. ข้อใด ไม่ใช่การแสดงที่เรียกว่าเป็น “มหรสพ”
 - ก. ผีตาโขน
 - ข. หนังใหญ่
 - ค. ลิเก
 - ง. จั้ว

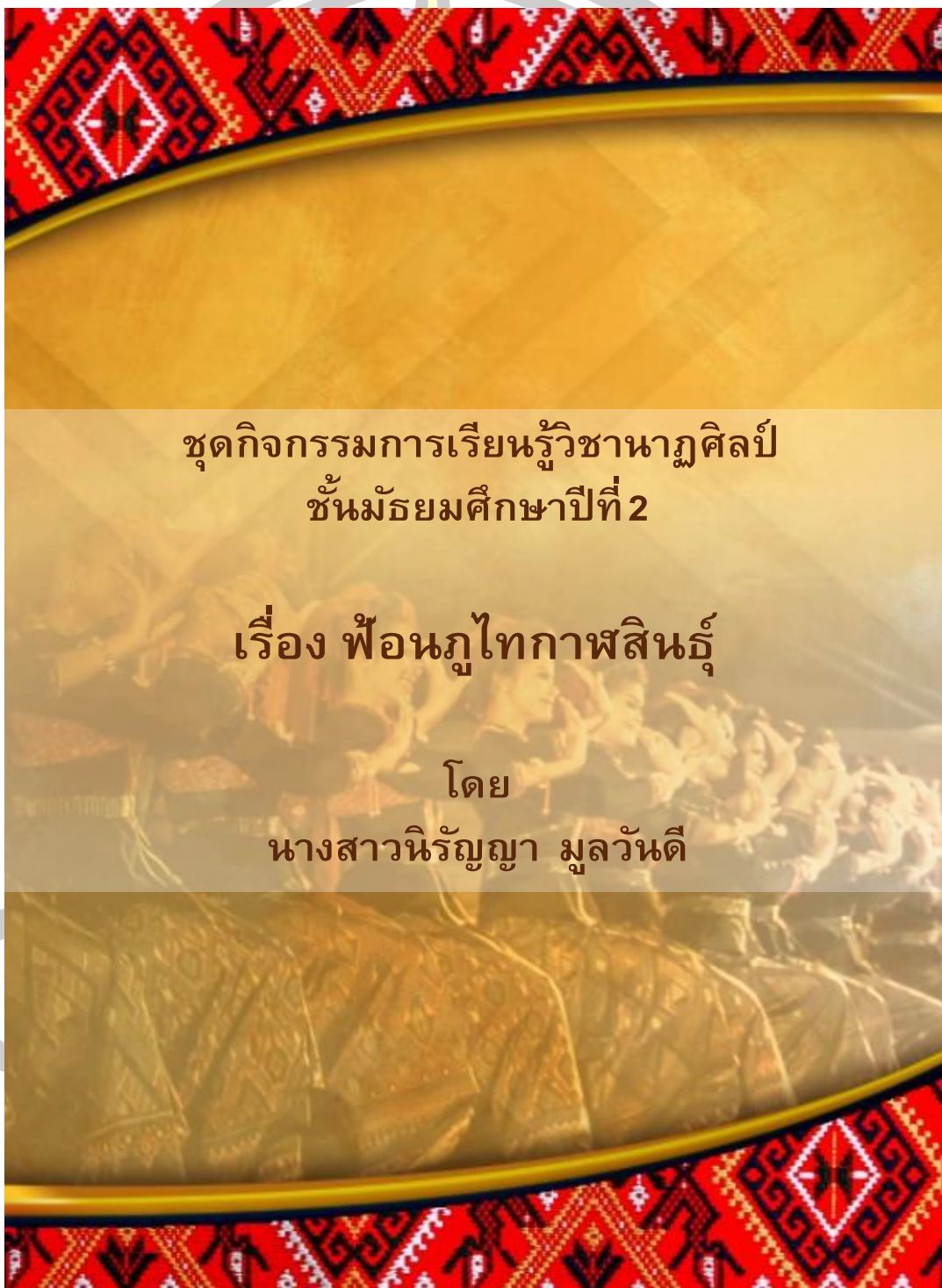
เฉลยแบบทดสอบ

ข้อที่ 1 ง	ข้อที่ 2 ก	ข้อที่ 3 ข	ข้อที่ 4 ง	ข้อที่ 5 ค
ข้อที่ 6 ค	ข้อที่ 7 ก	ข้อที่ 8 ง	ข้อที่ 9 ก	ข้อที่ 10 ง



สื่อที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้

- ใช้สื่อการเรียนรู้ผ่านชุดกิจกรรม เรื่อง รำภูไทกาฬสินธุ์



ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

เรื่อง รำภูไทกาฬสินธุ์

โดย
นางสาวนริศญา มุลวันดี

ใบงาน เรื่อง พิธีทักทายทักถิ่น

คำชี้แจง ให้นักเรียนเติมชื่อท่ารำที่กำหนดให้ลงในช่องว่างให้ถูกต้อง

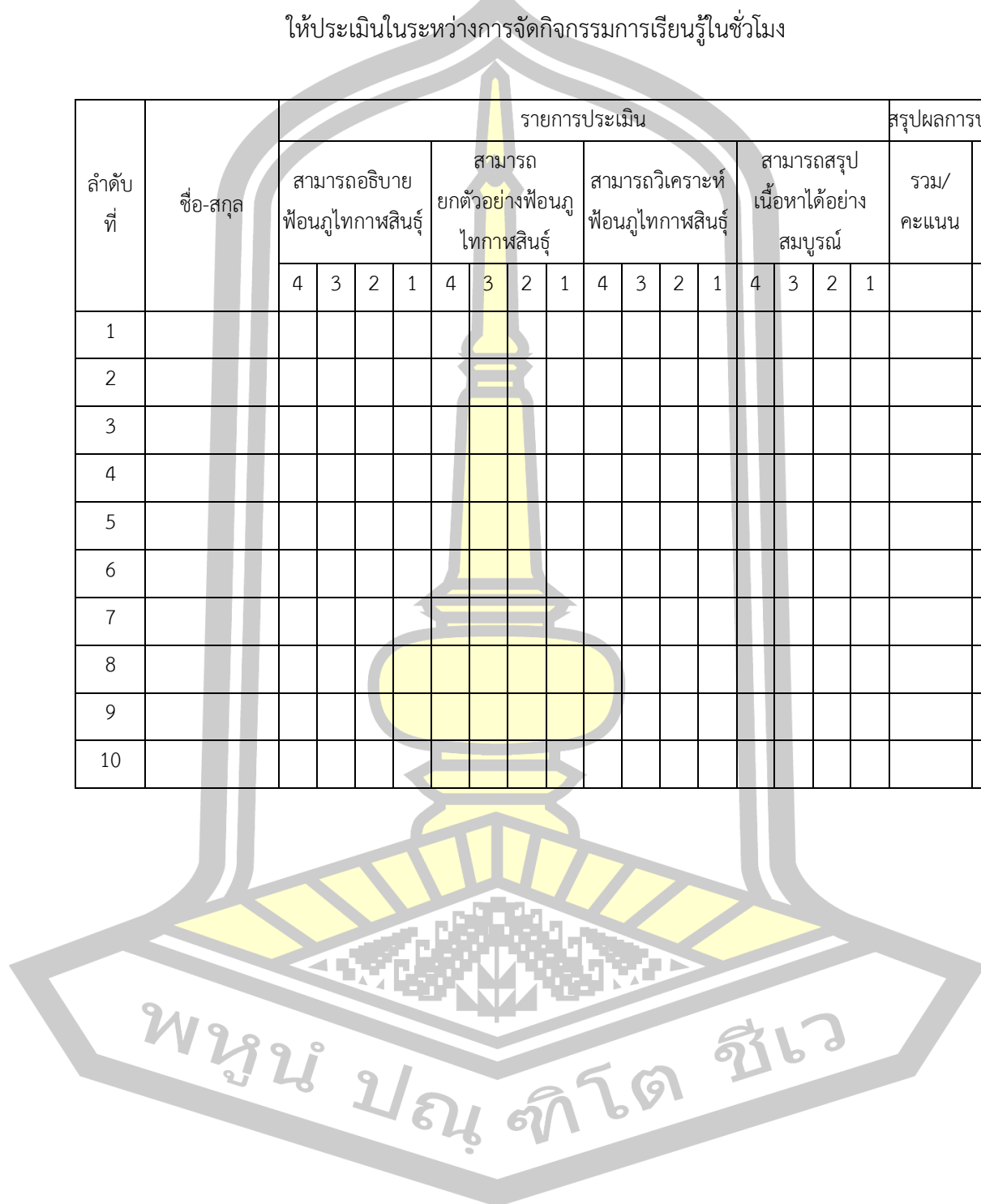


แบบประเมินผลงานผู้เรียนเรื่อง ฟิสิกส์ (ใบกิจกรรม)

คำชี้แจง ให้ผู้สอนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่กำหนดให้ตามสัดส่วนความสามารถของนักเรียน

ให้ประเมินในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในชั่วโมง

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล	รายการประเมิน																สรุปผลการประเมิน	
		สามารถอธิบาย ฟิสิกส์				สามารถ ยกตัวอย่างฟิสิกส์				สามารถวิเคราะห์ ฟิสิกส์				สามารถสรุป เนื้อหาได้อย่าง สมบูรณ์				รวม/ คะแนน	ระดับ
		4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1		
1																			
2																			
3																			
4																			
5																			
6																			
7																			
8																			
9																			
10																			



แบบประเมินผลงานผู้เรียนเรื่อง ฟ้อนภูไทกาหสินธุ์

รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	4 (ดีมาก)	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ปรับปรุง)
1.สามารถอธิบายฟ้อนภูไทกาหสินธุ์	ข้อที่ควรปฏิบัติ 1. อธิบาย 2. จำแนก 3. จัดลำดับ 4. ระบุได้ครบถ้วน	ปฏิบัติตามข้อกำหนดได้ 3 ข้อ	ปฏิบัติตามข้อกำหนดได้ 2 ข้อ	ปฏิบัติตามข้อกำหนดได้ 1 ข้อ
2.สามารถยกตัวอย่างฟ้อนภูไทกาหสินธุ์	ข้อที่ควรปฏิบัติ 1. อธิบาย 2. จำแนก 3. จัดลำดับ 4. ระบุได้ครบถ้วน	ปฏิบัติตามข้อกำหนดได้ 3 ข้อ	ปฏิบัติตามข้อกำหนดได้ 2 ข้อ	ปฏิบัติตามข้อกำหนดได้ 1 ข้อ
3.สามารถวิเคราะห์ฟ้อนภูไทกาหสินธุ์	วิเคราะห์ตามแผนที่วางไว้ร้อยละ 80 แต่ละขั้นตอนครบถ้วน	วิเคราะห์ตามแผนที่วางไว้ร้อยละ 70 แต่ละขั้นตอนครบถ้วน	วิเคราะห์ตามแผนที่วางไว้ร้อยละ 50 แต่ละขั้นตอนครบถ้วน	วิเคราะห์ตามแผนที่วางไว้ร้อยละ 50 แต่ละขั้นตอนครบถ้วน
4.สามารถสรุปเนื้อหาได้อย่างสมบูรณ์	ข้อที่ควรปฏิบัติ 1. อธิบาย 2. จำแนก 3. จัดลำดับ 4. ระบุได้ครบถ้วน	ปฏิบัติตามข้อกำหนดได้ 3 ข้อ	ปฏิบัติตามข้อกำหนดได้ 2 ข้อ	ปฏิบัติตามข้อกำหนดได้ 1 ข้อ

เกณฑ์การให้คะแนน

ระดับคุณภาพ	เกณฑ์	คะแนน
4	ดีมาก	13-16
3	ดี	9-12
2	พอใช้	5-8
1	ปรับปรุง	1-4

เกณฑ์การผ่าน ได้ ระดับคุณภาพ 2 ขึ้นไปถือว่าผ่าน

แบบประเมินการปฏิบัติงานรายบุคคล

- คำชี้แจง** 1. แบบประเมินการปฏิบัติงานรายบุคคล เป็นแบบประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ระดับคะแนน 3 ระดับ มีจำนวน 5 ข้อ
2. ให้ผู้สอนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่กำหนดให้ตามสัดส่วนความสามารถของนักเรียนให้ประเมินหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล	ระดับปฏิบัติ															สรุปผลการ ประเมิน		
		กระตือ รือร้อนสนใจ ปฏิบัติ กิจกรรม			ความสุขใน การทำงาน			ความ รับผิดชอบ			รับฟัง ความเห็น ของผู้อื่น			ความ เอื้อเฟื้อมี น้ำใจ			รวม/ คะแนน	ระดับ	
		3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1			
1																			
2																			
3																			
4																			
5																			
6																			
7																			
8																			
9																			

พูน ปณ ทิโต ชีเว

เกณฑ์การประเมินการปฏิบัติงานรายบุคคล

พฤติกรรมบ่งชี้	เกณฑ์การให้คะแนน		
	3	2	1
1. กระตือรือร้นสนใจ ปฏิบัติกิจกรรม	ปฏิบัติกิจกรรมด้วยความสนใจ กระตือรือร้นดีมาก	ปฏิบัติกิจกรรมด้วยความสนใจ กระตือรือร้น พอสมควร	ไม่สนใจปฏิบัติ กิจกรรม
2. ความสุขในการทำงาน	ปฏิบัติกิจกรรมอย่าง มีความสุขเสมอ	ปฏิบัติกิจกรรมอย่าง มีความสุขเป็น บางครั้ง	ปฏิบัติกิจกรรมอย่าง มีไม่มีความสุขเสมอ
3. ความรับผิดชอบ	ทำงานที่ได้รับ มอบหมายได้ เรียบร้อยดีมาก	ทำงานที่ได้รับ มอบหมายได้ เรียบร้อยพอสมควร	ทำงานไม่เรียบร้อย
4. รับฟังความเห็นของ ผู้อื่น	ยอมรับฟังความ คิดเห็นของผู้อื่นดี มาก	ยอมรับฟังความ คิดเห็นของผู้อื่น พอสมควร	ไม่ยอมรับฟังความ คิดเห็นของผู้อื่น
5. ความเอื้อเฟื้อมีน้ำใจ	มีความเอื้อเฟื้อและมี น้ำใจต่อผู้อื่นดีมาก	มีความเอื้อเฟื้อและมี น้ำใจต่อผู้อื่น พอสมควร	ไม่มีความเอื้อเฟื้อ และมีน้ำใจต่อผู้อื่น

เกณฑ์การให้คะแนน		ระดับปฏิบัติ	
คะแนน	ระดับคุณภาพ	ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
3	ดีมาก	13 - 15	ดีเยี่ยม
2	ดี	10 - 12	ดีมาก
1	พอใช้	7 - 9	ดี
		4 - 6	พอใช้
		1 - 3	ปรับปรุง

แบบประเมินนำเสนอผลงาน (ทักษะปฏิบัติ)

- คำชี้แจง** 1. แบบประเมินการนำเสนอผลงาน เป็นแบบประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ระดับคะแนน 4 ระดับ มีจำนวน 5 ประเด็น
2. ให้ผู้สอนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่กำหนดให้ตามสัดส่วนความสามารถของนักเรียน ให้ประเมินหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล	รายการประเมิน																				สรุปผลการ ประเมิน					
		ตรงประเด็นที่ กำหนด				ถูกต้องสมบูรณ์				มีความคิด สร้างสรรค์				มีความเป็น ระเบียบ เรียบร้อย				เสร็จตามเวลาที่ กำหนด				รวม/ คะแนน	ระดับ				
		4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1						
1																											
2																											
3																											
4																											
5																											
6																											
7																											
8																											
9																											
10																											

พูน ปณ ทิโต ชีเว

เกณฑ์การประเมินนำเสนอผลงาน

รายการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน			
	4	3	2	1
1. ตรงประเด็นที่กำหนด	ผลงานสอดคล้องกับจุดประสงค์ทุกประเด็น	ผลงานสอดคล้องกับจุดประสงค์เป็นส่วนใหญ่	ผลงานสอดคล้องกับจุดประสงค์บางประเด็น	ผลงานไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์ทุกประเด็น
2. ถูกต้องสมบูรณ์	เนื้อหาสาระของผลงานถูกต้องครบถ้วนสมบูรณ์	เนื้อหาสาระของผลงานถูกต้องเป็นส่วนใหญ่	เนื้อหาสาระของผลงานถูกต้องเป็นบางประเด็น	เนื้อหาสาระของผลงานไม่ถูกต้องครบถ้วนสมบูรณ์
3. มีความคิดสร้างสรรค์	ผลงานแสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์แปลกใหม่และเป็นระบบ	ผลงานมีแนวความคิดแปลกใหม่และแต่ยังไม่เป็นระบบ	ผลงานมีความน่าสนใจแต่ยังไม่มีความแปลกใหม่	ผลงานไม่แสดงแนวคิดที่แปลกใหม่
4. มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย	ผลงานมีความเป็นระเบียบเรียบร้อยแสดงออกถึงความตั้งใจ	ผลงานส่วนใหญ่มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยแต่ยังมีข้อบกพร่องเล็กน้อย	ผลงานมีความเป็นระเบียบแต่ยังมีข้อบกพร่องบางส่วนของผลงาน	ผลงานส่วนใหญ่ไม่มีความเป็นระเบียบและมีข้อบกพร่อง
5. เสร็จตามเวลาที่กำหนด	ส่งผลงานตรงตามเวลาที่กำหนด	ส่งผลงานช้ากว่าเวลาที่กำหนด 1-2 วัน	ส่งผลงานช้ากว่าเวลาที่กำหนด 3-5 วัน	ส่งผลงานช้ากว่าเวลาที่กำหนด 5 วันขึ้นไป

เกณฑ์การให้คะแนน

ระดับคุณภาพ	เกณฑ์	คะแนน
4	ดีมาก	16-20
3	ดี	11-15
2	พอใช้	6-10
1	ปรับปรุง	1-5

แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการใฝ่เรียนรู้

- คำชี้แจง:** 1. แบบสังเกตพฤติกรรมด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เป็นแบบประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 3 ระดับ มีจำนวน 3 ข้อ
2. ให้ผู้สอนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่กำหนดให้ตามสัดส่วนความสามารถของนักเรียน ให้ประเมินในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในชั่วโมง

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล	ใฝ่เรียนรู้									สรุป		
		ตั้งใจเรียน			เอาใจใส่และมีความเพียรพยายามในการเรียนรู้			สนใจเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ			รวม 9 คะแนน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
		3	2	1	3	2	1	3	2	1			
1													
2													
3													
4													
5													
6													
7													
8													

พหุ ประถมศึกษา ชีวะ

เกณฑ์การสังเกตพฤติกรรมด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์

พฤติกรรมบ่งชี้	เกณฑ์การให้คะแนน		
	3	2	1
1. ตั้งใจเรียน	ตั้งใจฟังเป็นอย่างดี มีความจดจ่อกับสิ่งที่ผู้สอนอธิบาย	ตั้งใจฟัง แต่ไม่จดจ่อกับสิ่งที่ผู้สอนอธิบาย	ไม่ตั้งใจฟังและไม่จดจ่อกับสิ่งที่ผู้สอนอธิบาย คอยกั้นขณะที่ผู้สอนอธิบาย
2. เอาใจใส่ในการเรียนและมีความเพียรพยายามในการเรียน	เมื่อเกิดความสงสัยสามารถซักถามและกล้าแสดงความคิดเห็นในเวลาและจังหวะที่เหมาะสม	เมื่อเกิดความสงสัยสามารถซักถามผู้สอนได้แต่ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น	ไม่กล้าซักถามเมื่อเกิดความสงสัย และไม่กล้าแสดงความคิดเห็น
3. สนใจเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ	สนใจเข้าร่วมในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ทุกครั้งอย่างตั้งใจ	เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้เฉพาะสิ่งที่สนใจ	ไม่เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ รู้สึกเบื่อหน่าย

เกณฑ์การให้คะแนน		ระดับพฤติกรรม	
คะแนน	ระดับคุณภาพ	ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
3	ดีมาก	7 - 9	ดีมาก
2	ดี	4 - 6	ดี
1	พอใช้	1 - 3	พอใช้

พหุบัณฑิต ชีวะ

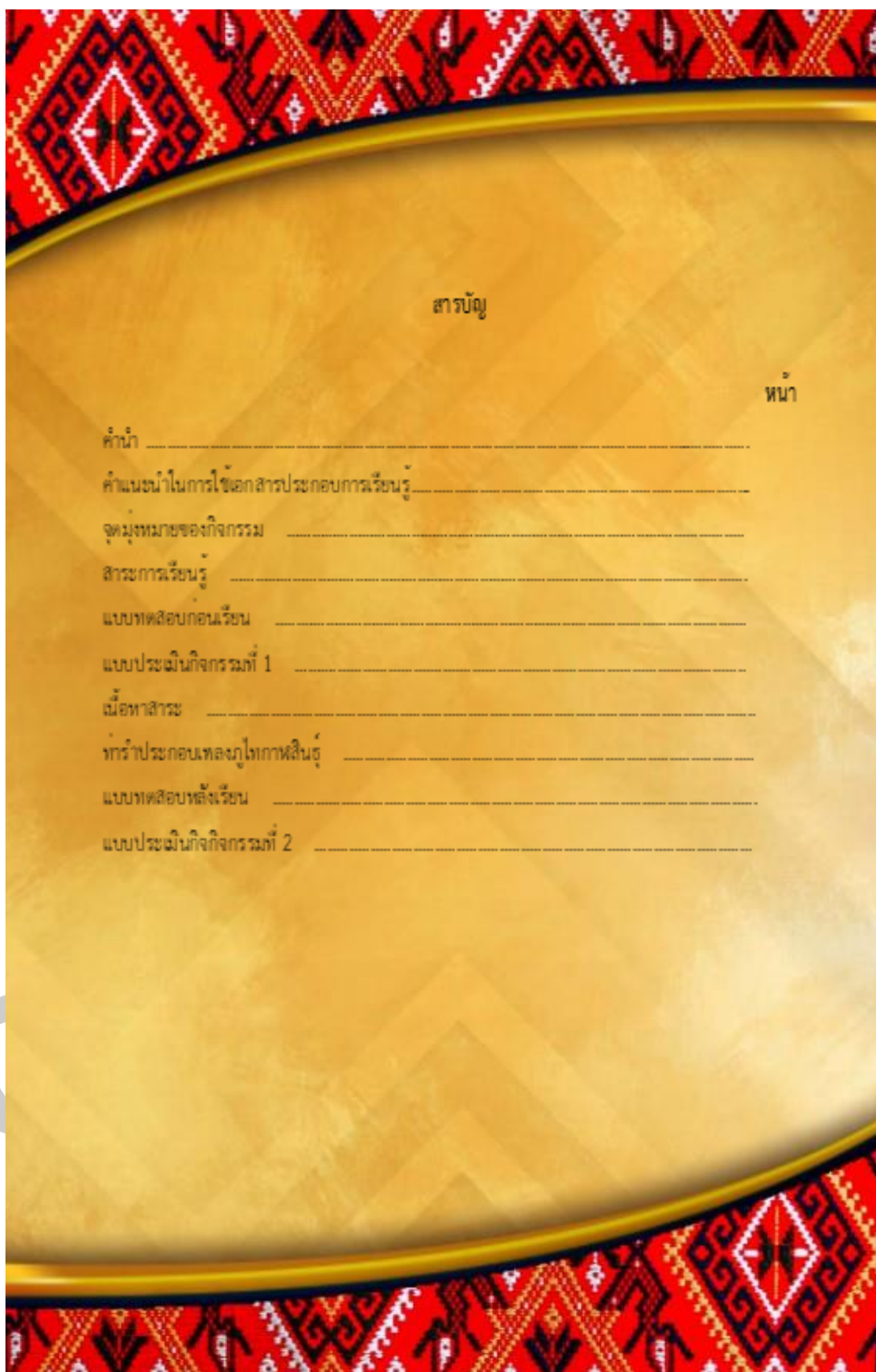
ชุดกิจกรรมการจัดการเรียนวิชานาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2



คำนำ

เอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระศิลปะ (สาระนาฏศิลป์) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง การแสดงนาฏศิลป์พื้นเมือง เพลงภูไทกาฬสินธุ์ เล่มนี้ได้จัดทำขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยมุ่งเน้นเนื้อหาสาระกระบวนการคิด และกระบวนการฝึกทักษะ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เป็นลำดับขั้นตอนอย่างมีประสิทธิภาพทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนานและมีเจตคติที่ดีต่อวิชานาฏศิลป์ โดยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารตำราต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการ จัดทำเอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้และเนื้อหาสาระนาฏศิลป์ เพื่อให้เกิดความถูกต้องตามหลักวิชา โดยได้จัดทำเอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้ทั้งหมดจำนวน 4 เล่ม ดังนี้

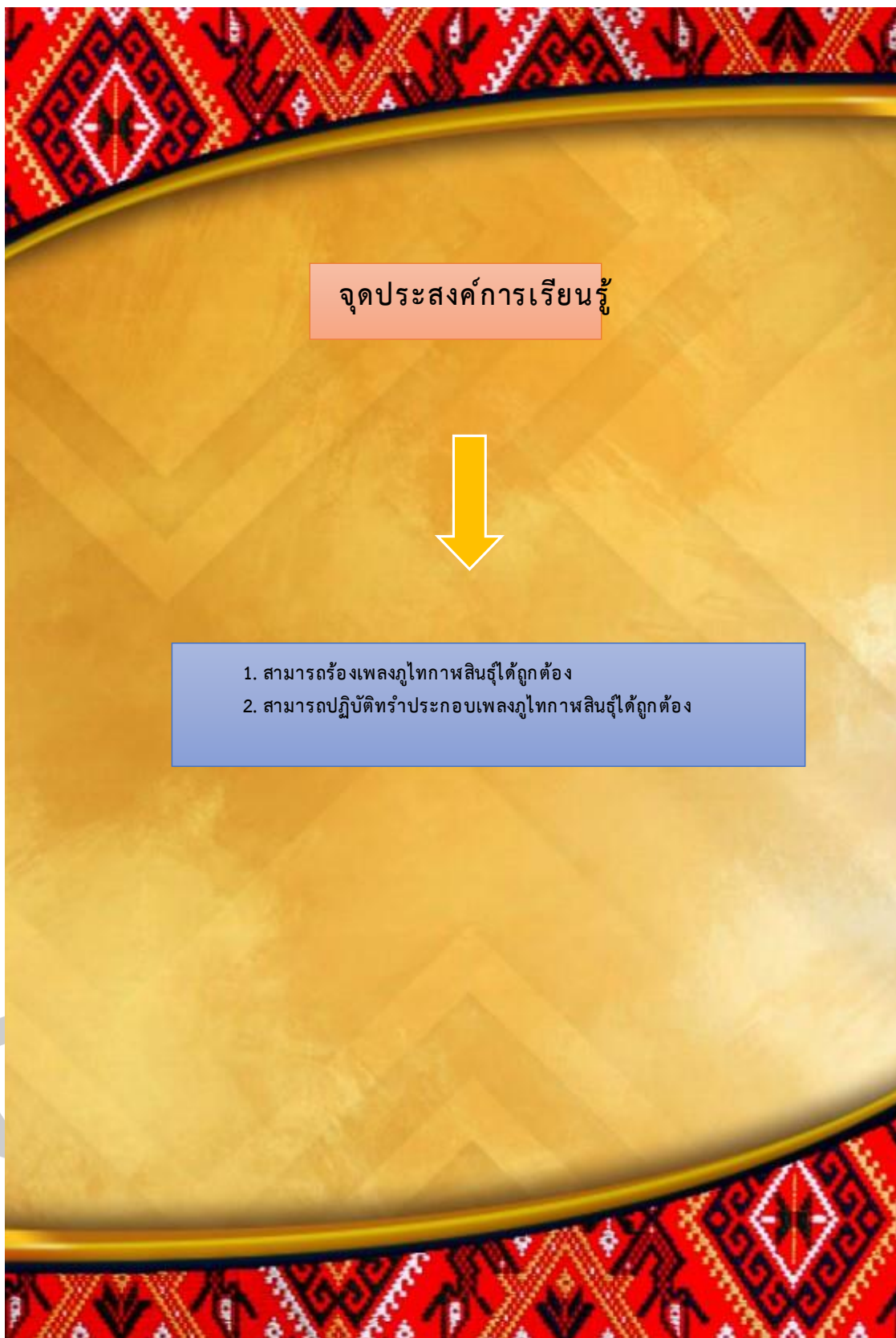
นิรัญญา มุลวันดี



คำแนะนำในการใช้เอกสารประกอบการเรียนรู้

เอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ(สาระนาฏศิลป์) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง การแสดงนาฏศิลป์พื้นเมือง เพลงภูไทกาฬสินธุ์ เล่มนี้ เป็นเอกสารที่ใช้ประกอบการจัดการเรียนรู้ นักเรียนสามารถศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง ให้นักเรียนอ่านคำแนะนำและปฏิบัติ กิจกรรมแต่ละขั้นตอนตั้งแต่ต้นจนจบ นักเรียนจะได้รับความรู้อย่างครบถ้วนโดยปฏิบัติตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

- 1.ศึกษาสาระสำคัญ และจุดประสงค์การเรียนรู้และสาระการเรียนรู้ให้เข้าใจ
- 2.ทำแบบทดสอบก่อนเรียน แล้วตรวจคำตอบที่เฉลยไว้ท้ายเล่ม เพื่อให้รู้ว่าคุณมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องที่จะศึกษามากน้อยเพียงใด
- 3.ศึกษาเอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้ และทำแบบฝึกกิจกรรมตามคำชี้แจงตามที่กำหนดไว้เพื่อเป็นการทบทวนให้มีความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหายิ่งขึ้น
4. ทำแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจอีกครั้ง
5. นักเรียนแต่ละคน ต้องมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองไม่เปิดดูเอกสารเฉลยก่อนเรียน หลังเรียน และแนวเฉลยแบบฝึกกิจกรรมทุกกิจกรรม
6. นักเรียนเปิดดูแนวเฉลยแบบฝึกกิจกรรม และเฉลยแบบทดสอบหลังเรียน ได้จากเฉลยด้านหลังในภาคผนวก





การแสดง ฟ้อนภูไทกาฬสินธุ์

การฟ้อนภูไทกาฬสินธุ์ เป็นการฟ้อนประกอบทำนองหมอลำภูไท ซึ่งเป็นทำนองพื้นเมืองประจำชาติพันธุ์ภูไท ซึ่งปกติแล้วการแสดงหมอลำภูไท มักจะมีการฟ้อนรำประกอบกันไปอยู่แล้ว ซึ่งทำให้การฟ้อนภูไทกาฬสินธุ์ในแต่ละอำเภอหรือหมู่บ้าน จะมีท่าฟ้อนที่แตกต่างกัน



การฟ้อนภูไทกาฬสินธุ์ เป็นการฟ้อนที่ได้การปรับปรุงท่ามาจากท่าฟ้อนภูไท ท่าฟ้อนในเชิงบั้งไฟ และท่าฟ้อนคอนตาล ประกอบด้วยท่าฟ้อนไหว้ครู ท่าเดิน ท่าช่อม่วง ท่ามโนราห์ ท่าดอกบัวบาน ท่ามยุรี ท่ามัลลย์แก้ว ฯลฯ ซึ่งผู้ฟ้อนจะเป็นผู้หญิงทั้งหมด

ท่าฟ้อนของชาวภูไทได้ถูกรวบรวมโดย นายมณฑา ดุลณี ร่วมกับกลุ่มแม่บ้านชาวภูไท บ้านโพน อำเภอคำม่วง จังหวัดกาฬสินธุ์ เป็นผู้คิดประดิษฐ์ท่าฟ้อนภูไทให้เป็นระเบียบ 4 ท่าหลัก ส่วนทำนองนั้น คณะครูหมวดนาฏศิลป์พื้นบ้าน วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ เป็นผู้คิดประดิษฐ์โดยได้นำเอาการฟ้อนของชาวภูไทในจังหวัดกาฬสินธุ์ อาศัยอยู่ในเขตอำเภอเขาวง อำเภอภูผินารายณ์ และอำเภอคำม่วง รวบรวมเอาไว้ด้วยกัน ซึ่งเมื่อเสร็จเรียบร้อย จึงได้ทำการแสดงครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2537 ณ พระตำหนักภูพานราชนิเวศน์ จังหวัดสกลนคร

การแต่งกาย

สวมเสื้อแขนกระบอกสีดำ แขนปกคอเสื้อและแนวกระดุมตกแต่งด้วยผ้าแถบลายแพรวาสีแดง กุ๊นขอบลายผ้าด้วยผ้ากุ๊นสีเหลืองและขาว ประดับด้วยกระดุมเงิน ห่มผ้าสไบไหมแพรวาสีแดง นุ่งผ้าซิ่นมัดหมี่ภูไทมีตีนซิ่นยาวคลุมเข่า ผมนเกล้ามวยมัดมวยผมด้วยผ้าแพรমন หรือผ้าแพรพอย และสวมเครื่องประดับเงิน



เครื่องดนตรี

เครื่องดนตรีแบบดั้งเดิม ใช้ แคน กลองกิ่ง กลองตุ้ม กลองตะ กลองยาว ฆ้องโหม่ง พังฮาด ไม้กับแก๊บ สำหรับวงโปงลาง ใช้เครื่องดนตรีครบชุดของวงโปงลาง ลายเพลง ใช้ลายภูไทน้อย



เพลงภูไทกาฬสินธุ์

โอยนอ.... ท่าน ผู้ฟังเอ๋ย
 บัดนี้หันมาว่า ทางภูไทกันตอนต่อ
 ขอเชิญพวกพี่น้องที่มาซ่อง ให้รับฟัง เจ้าเอ๋ย เจ้าเอ๋ย
 ชายเอ๋ย เห็นว่าเมืองกาฬสินธุ์นี้ ดินดำ ดอนน้ำชุ่ม
 มีพ่องปลาบู่บ่อน ดอกคือเข้เจ้าแก่งหาง
 ค้นว่าปลานางบ่อน คือขางดอกฟ้าลั่น
 บัดว่าจ๊กจั่นฮ้องๆ ดอกคือฟ้าเจ้าล่องบน อ้ายเอ๋ย อ้ายเอ๋ย
 ชายเอ๋ย อันว่าเมืองกาฬสินธุ์นี้ มีของดี เจ้าหลายอย่าง
 ประเพณีบ่ว่าง บ่ลืมฮีตแมนเก่าเดิม
 ชายเอ๋ย อันว่าเมืองฟ้าแดด สงยางถิ่นเก่า ถิ่นโบราณแต่เค้า
 อยากเชิญเจ้าไปเที่ยวชม อ้ายเอ๋ย อ้ายเอ๋ย
 ชายเอ๋ย เชิญไปชมผืนผ้า ล้าค่าแพรวาไหม ชื่อเสียงเขาดังไกล ส่าไป ชูเมืองบ้าน
 ส่วนว่าโปงลางนั้น ของสำคัญแต่เก่าก่อน ตาออนซอนบัดได้พ้อ ๆ
 บ่ลืมน้องผู้เดียวโปง อ้ายเอ๋ย อ้ายเอ๋ย

กิจกรรมที่ 1

คำชี้แจง แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน ฝึกร้อง เพลงภูไทนาฏศิลป์ และให้เพื่อน
กลุ่มอื่นประเมินผลร่วมกับครูผู้สอน

แบบบันทึกผลการขับร้องเพลง ภูไทกาฬสินธุ์

แบบประเมินแบบกลุ่ม(ใส่ชื่อกลุ่ม)
ชื่อ-สกุล(ผู้รับการประเมิน)..... ชั้น..... เลขที่.....
ให้ผู้ประเมินขีดเครื่องหมายถูก (✓) ลงในช่องว่างตามความเห็นของผู้ประเมิน

รายการประเมิน	ผลการประเมิน		
	ดี	พอใช้	ควรปรับปรุง
1.การร้องตามเนื้อร้อง			
2.การร้องตามจังหวะและทำนอง			
3.การออกเสียงอักขระและน้ำเสียง			
4.			

เกณฑ์การให้คะแนน

ระดับคุณภาพ	เกณฑ์	คะแนน
4	ดีมาก	16-20
3	ดี	11-15
2	พอใช้	6-10
1	ปรับปรุง	1-5

ทำรำประกอบเพลงภูไทกาหลินธ์



ท่าที่ 1 ท่าเดิน



อธิบายท่ารำศีรษะ:เอียงตามมือข้างที่ทำวงสูง



อธิบายท่ารำแขน-มือ :ตั้งวงมือทั้งสองข้างจับแล้วค่อย ๆ ม้วนออกเป็นตั้งวงขวาง



อธิบายท่ารำ ขา-เท้า:ย่อตามจังหวะ ใช้การเขย่งเท้า



ท่าที่ 2 ท่าไหว้ครู



อธิบายนทธารัมศีรชะ:เอียง
ตามมือข้างที่พนม



อธิบายนทธารัมขนมือ :มือทั้ง
สองข้างพนมมือข้างลำตัว



ขา-เท้า: ย่ำตามจังหวะ/ก้าว/
ยก/วาง



ท่าที่ 2 ท่วมโนราห์



อธิบายท่ารำศีรษะ: ตรง



อธิบายท่ารำแขนมือ แขนทั้งสองข้างเหยียดไปด้านหน้า มือตั้งวงหน้า



ขาเท้า ย่ำตามจังหวะ

กิจกรรมที่ 2

คำชี้แจงให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติทำรำ เพลงภูไทกาฬสินธุ์ แล้วให้เพื่อนกลุ่มอื่น ประเมินผลร่วมกับครูผู้สอน โดยเขียนเครื่องหมาย / ลงในแบบบันทึก ผลการปฏิบัติทำรำประกอบ เพลงภูไทกาฬสินธุ์ ตรงความเป็นจริง

แบบบันทึกผลการปฏิบัติทำรำ เพลงภูไทกาฬสินธุ์

แบบประเมินแบบกลุ่ม.....(ใส่ชื่อกลุ่ม)
 ชื่อ-สกุล(ผู้รับการประเมิน)..... ชั้น..... เลขที่.....
 ให้ผู้ประเมินขีดเครื่องหมายถูก / ลงในช่องว่างตามความเห็นของผู้ประเมิน

รายการประเมิน	ผลการประเมิน		
	ดี	พอใช้	ควรปรับปรุง
1.ปฏิบัติทำรำได้ถูกต้อง			
2.ยิ้มแย้มแจ่มใส มีอารมณ์ร่วมกับการแสดง			
3.ปฏิบัติทำรำ อ่อนช้อยสวยงาม			

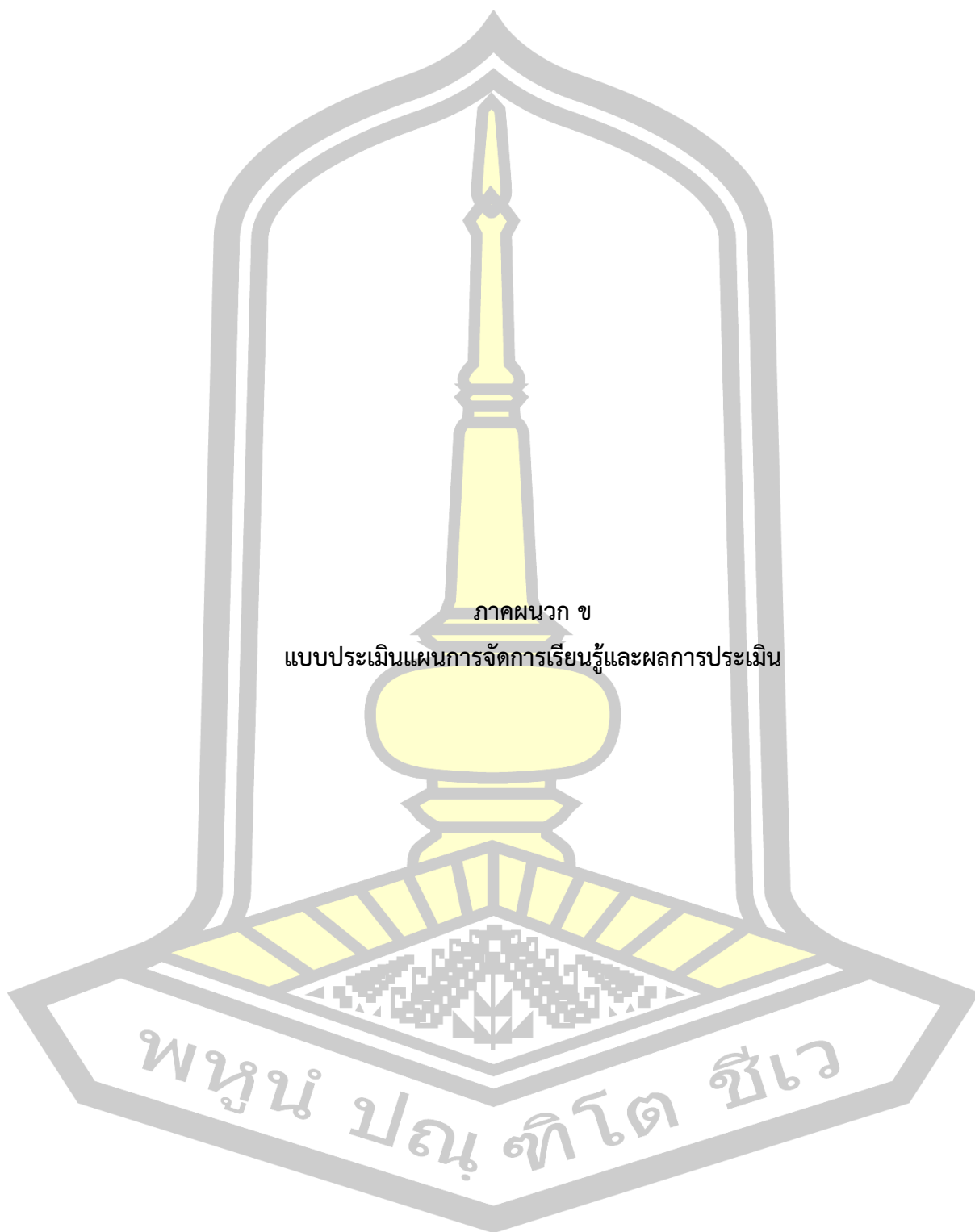
เกณฑ์การให้คะแนน

ระดับคุณภาพ	เกณฑ์	คะแนน
3	ดี	11-15
2	พอใช้	6-10
1	ปรับปรุง	1-5

แบบทดสอบก่อนเรียน

เรื่อง การแสดงนาฏศิลป์พื้นเมือง เพลงภูไทกาฬสินธุ์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่๕ เน้นเต็ม 10 คะแนน
คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

- ข้อใดไม่ใช่การแสดงที่เรียกว่าเป็นชมรสพ
 - จั่ว
 - ลิเก
 - หนังใหญ่
 - ผีตาโขน
- ศิลปะการแสดงที่มีความสอดคล้องกับวิถีชีวิตของคนในภาคกลาง คือข้อใด
 - ระบำเก็บใบชา
 - เต้นกำรำเคียว
 - ระบำร่อนแร่
 - เซิ้งแห่ไข่หมัดแดง
- ระบำพื้นเมืองของภาคใต้เด็ดขาด คมชัด เพราะได้รับอิทธิพลมาจากอะไร
 - ภาษาพูดที่รวดเร็ว
 - วัฒนธรรมผสมผสานระหว่างไทยและมลายู
 - ดินแดนชายทะเล ทำให้ศิลปะแสดงออกถึงคลื่นลมพายุที่รุนแรง
 - ดนตรีที่ชัดเจน รวดเร็ว ใช้กลองแขกและรำมะนาเป็นหลัก
- ข้อใดกล่าวถูกต้องเกี่ยวกับความหมายของการแสดงพื้นบ้าน
 - การแสดงพื้นบ้านเป็นการแสดงเพื่อหารายได้เลี้ยงชีพ
 - การแสดงพื้นบ้านเป็นการแสดงที่นำแล้ว ทำให้ผู้คนตื่นเต้น
 - การแสดงพื้นบ้านเป็นการแสดงที่ต้องอาศัยฝีมือทวดตาในการดูแลรักษา
 - การแสดงพื้นบ้านเป็นการแสดงเพื่อความบันเทิงสนุกสนาน ไม่ก่อให้เกิดรายได้
- ข้อใดที่ไม่ใช่ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนาฏศิลป์พื้นเมือง
 - สภาพภูมิศาสตร์
 - ศาสนา
 - ความเชื่อ
 - ค่านิยม
- ลักษณะเฉพาะของการแสดงนาฏศิลป์พื้นเมืองภาคเหนือ มีลักษณะเป็นอย่างไร
 - มีความนุ่มนวล อ่อนหวาน งดตาม
 - มีความรื่นเริง สนุกสนาน
 - มีความเรียบง่าย ใช้สำนวนโวหารมาก
 - มีความกระชับ รวดเร็ว
- การแสดงพื้นเมืองแบ่งออกเป็นกี่ประเภท ได้แก่ อะไรบ้าง
 - 2 ประเภท คือ ลำนำ ทำนอง
 - 3 ประเภท คือ ลำนำ ทำนอง ต่อกลอน
 - 2 ประเภท คือ การแสดงเบ็ดเตล็ด ทำนอง
 - 3 ประเภท คือ ลำนำ ทำนอง การแสดงเบ็ดเตล็ด
- การแสดงนาฏศิลป์ไทยชุดใดที่ใช้การแสดงพื้นเมืองของภาคใต้
 - ระบำเก็บใบชา
 - ระบำร่อนแร่
 - มะโย่ง
 - กาหยง
- คำว่า “เซิ้ง” มีความหมายว่าอย่างไร
 - การแสดงที่เกิดขึ้นมานาน
 - จังหวะเพลงที่มีความสนุกสนาน
 - การแสดงที่ประกอบในพิธีกรรม
 - การฟ้อนของคนอีสานที่ประดิษฐ์ทำรำขึ้น จึงเรียกว่า “เซิ้ง”
- ลักษณะการเดินถัดเรียงเท้าไปตามวงทวนเข็มนาฬิกา โดยเริ่มก้าวเท้าซ้ายตรงคำว่า “รำ” แล้วย่อเข่าลง เป็นการแสดงของภาคใด และมีชื่อเรียกว่าอย่างไร
 - ภาคใต้ การแสดงชุด ร่อนแร่
 - ภาคอีสาน การแสดงชุด เซิ้งสวิง
 - ภาคกลาง การแสดงชุด รำจิมิ่วรา
 - ภาคเหนือ การแสดงชุด ฟ้อนเทียน



ภาคผนวก ข

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้และผลการประเมิน

พหุ ประถม ทวิ โตะ ชีวะ

แบบประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการแสดง วิชานาฏศิลป์ ด้วยการจัดการเรียนรู้
ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (แบบประเมินคุณภาพแผนการ
จัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นโดยจัดประเด็นในการประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ 8 ด้าน)

คำชี้แจง

แบบประเมินคุณภาพชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้
กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความเหมาะสมที่ตรงกับการประเมินของท่าน โดยกำหนด
เกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง เหมาะสมมาก

ระดับ 3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง เหมาะสมน้อย

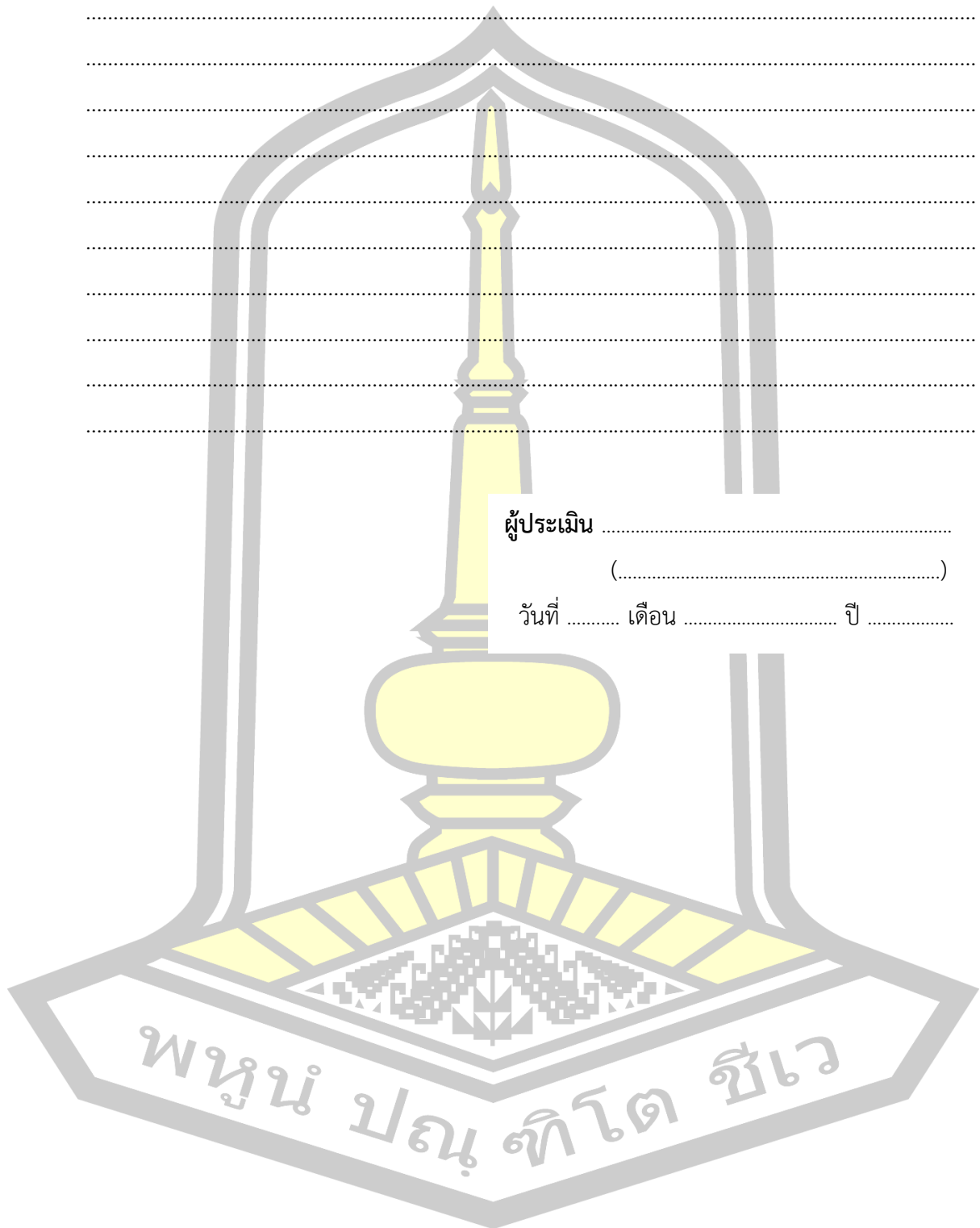
ระดับ 1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

ขอขอบพระคุณท่านผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์มา ณ โอกาสนี้

ลำดับ	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
		5	4	3	2	1
1. ชื่อเรื่อง						
1.1	ความเหมาะสมของชื่อเรื่องกับเนื้อหาสาระ					
2. สาระสำคัญ						
2.1	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
2.2	สอดคล้องกับเนื้อหา					
2.3	สอดคล้องกับกิจกรรม					
3. มาตรฐานการเรียนรู้						
3.1	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.2	สอดคล้องกับเนื้อหา					
3.3	สอดคล้องกับกิจกรรม					

ลำดับ	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
		5	4	3	2	1
4. ตัวชี้วัด						
4.1	สอดคล้องกับสาระสำคัญ					
4.2	สอดคล้องกับมาตรฐาน					
4.3	สอดคล้องกับเนื้อหา					
5. จุดประสงค์การเรียนรู้						
5.1	สอดคล้องกับตัวชี้วัด					
5.2	สอดคล้องกับเนื้อหา					
5.3	สอดคล้องกับกิจกรรม					
6. สาระการเรียนรู้						
6.1	สอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร					
6.2	สอดคล้องกับเนื้อหา					
6.3	สอดคล้องกับกิจกรรม					
6.4	เหมาะสมกับเวลาที่สอน					
6.5	ผู้เรียนมีส่วนร่วมกับกิจกรรม					
6.6	เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน					
6.7	กิจกรรมสร้างความสนใจ					
7. สื่อและแหล่งเรียนรู้						
7.1	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
7.2	สอดคล้องกับเนื้อหา					
7.3	สอดคล้องกับกิจกรรม					
7.4	สร้างความสนใจ					
8. การวัดและประเมินผล						
8.1	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
8.2	สอดคล้องกับเนื้อหา					
8.3	การวัดที่ระบุไว้สามารถประเมินได้					
8.4	ใช้เครื่องมือวัดที่หลากหลายและเหมาะสม					

ข้อเสนอแนะ



แบบประเมินความเหมาะสมชุดกิจกรรมการเรียนรู้

โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง แบบประเมินความเหมาะสมของชุดกิจกรรม วิชา นาฏศิลป์ฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญ ประเมินคุณภาพชุดกิจกรรม วิชา นาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 4 ชุดโปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในระบับช่องความคิดเห็นที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด ตามเกณฑ์การประเมินดังต่อไปนี้

ระดับ 5 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

แบบประเมินชุดการเรียนรู้ที่

เรื่อง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในระบับช่องความคิดเห็นที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

รายการประเมิน	ระดับการประเมิน					ข้อ เสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
ด้านเนื้อหาของสื่อ						
1. สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้						
2. มีประโยชน์ ทันสมัย และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้						
3. เนื้อหาเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน						
4. มีการจัดลำดับเนื้อหาของสื่อที่เหมาะสม						
5. กิจกรรมน่าสนใจสามารถดึงดูดผู้เรียนได้						
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้						
6. เรียงลำดับกิจกรรมได้เหมาะสม						
7. เหมาะสมกับสาระการเรียนรู้และระดับชั้นนักเรียน						
8. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้						

รายการประเมิน	ระดับการประเมิน					ข้อ เสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
9. กิจกรรมเหมาะสมกับเวลาที่สอน						
10. ส่งเสริมการตอบสนองที่เน้นทักษะด้านปฏิบัติ						
ด้านสื่อการเรียนการสอน						
11. ภาษาที่ใช้เหมาะสมกับผู้เรียน						
12. ข้อความชัดเจนเข้าใจง่าย						
13. เนื้อหาสาระถูกต้อง						
14. ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษรที่ใช้						
15. คำสั่งชัดเจนเข้าใจง่าย						
ด้านเทคโนโลยี						
16. ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษรที่ใช้						
17. มีความหลากหลายสามารถสร้างความสนใจผู้เรียนได้						
18. เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน						
19. ภาพ เสียง และสื่อมีความเหมาะสมกับเนื้อหา						
20. ผู้เรียนสามารถใช้สื่อและแหล่งเรียนรู้ด้วยตนเอง						
รวม						

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่ เดือน ปี

แบบประเมินบุคลิกภาพทักษะการแสดง
โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม

สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง แบบประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินบุคลิกภาพการปฏิบัติทำรำฉบับนี้จัดทำขึ้น
ผู้เชี่ยวชาญประเมินคุณภาพแบบประเมินบุคลิกภาพการปฏิบัติทำรำ จำนวน 12 รายการ
โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในระดับช่องความคิดเห็นที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด
ตามเกณฑ์การประเมินดังต่อไปนี้

+1 หมายถึง มั่นใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 หมายถึง มั่นใจว่าข้อสอบนั้นวัดไม่ตรงจุดประสงค์

รายการ	+1	0	-1	แปลผล
1. รำได้ลงจังหวะได้				
2. ทำรำตรงกับคำร้องได้				
3. การแสดงอารมณ์ทางสีหน้า แววตาได้				
4. ลีลาทำรำงดงามแบบนาฏศิลป์พื้นบ้านได้				
5. เครื่องแต่งกายเหมาะสมได้				
6. ความกล้าแสดงออกได้				
7. ความสวยงาม อ่อนช้อย				
8. ปฏิบัติทำรำถูกต้องตามจังหวะ				
9. กริยา มรรยาทเรียบร้อย ชวนมอง				
10. ใบหน้ายิ้มแย้ม แจ่มใส เสมอ				
11. รู้จักควบคุมอารมณ์ ไม่แสดงกริยาที่ไม่สุภาพ ก้าวร้าว				
12. การเดิน นั่ง ยืน เหมาะสม ดุด				

ลงชื่อ ผู้เชี่ยวชาญ

(.....)

ลงวันที่ / /

เลขที่	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	รวม 60
	รำได้ลงจังหวะได้	ท่ารำตรงกับคำร้องได้	การแสดงอารมณ์ทางสีหน้าแววตาได้	ลีลาท่ารำงามแบบนาฏศิลป์พื้นบ้านได้	เครื่องแต่งกายเหมาะสมได้	ความกล้าแสดงออกได้	ความสวยงาม อ่อนช้อย	ปฏิบัติท่ารำถูกต้องตามจังหวะ	กริยา มารยาทเรียบร้อยชวนมอง	ใบหน้ายิ้มแย้ม แจ่มใส เสมอ	รู้จักควบคุมอารมณ์ ไม่แสดงกริยาที่ไม่สุภาพ ก้าวร้าว	การ เดิน นั่ง ยืน เหมาะสมตูด	
21													
22													
23													
24													
25													
26													

การแปลความหมาย

- 5 หมายถึง มีความคิดสร้างสรรค์การปฏิบัติท่ารำระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความคิดสร้างสรรค์การปฏิบัติท่ารำระดับมาก
- 3 หมายถึง มีความคิดสร้างสรรค์การปฏิบัติท่ารำระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความคิดสร้างสรรค์การปฏิบัติท่ารำระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีความคิดสร้างสรรค์การปฏิบัติท่ารำระดับน้อยที่สุด

พหุณ ปณ ทิโต ชีเว

แบบประเมินความเหมาะสมแบบวัดไผ่เรียนรู้ในการเรียนวิชานาฏศิลป์ ของผู้เชี่ยวชาญ
เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไผ่เรียนรู้ และทักษะปฏิบัติ วิชา
นาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม
คำชี้แจง

1. ขอความอนุเคราะห์ให้ท่านซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมของแบบวัดไผ่
เรียนรู้ในการเรียน เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไผ่เรียนรู้ และทักษะปฏิบัติ วิชา
นาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม

2. โปรดพิจารณาว่าแบบวัดไผ่เรียนรู้ในการเรียนเรื่องฟ้อนภูไทกาหลินธุ์ มีความเหมาะสม
ตรงประเด็นหรือไม่แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่านโดยใส่เครื่องหมาย(ง) ลงในช่องว่างที่ตรงกับ
ความเห็นของท่านซึ่งกำหนดเกณฑ์การประเมินหาความเที่ยงตรงของข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน ดังนี้

มากที่สุด หมายถึง ข้อความเหมาะสม ตรงประเด็นมากที่สุด

มาก หมายถึง ข้อความเหมาะสม ตรงประเด็นมาก

ปานกลาง หมายถึง ข้อความเหมาะสม ตรงประเด็นปานกลาง

น้อย หมายถึง ข้อความเหมาะสม ตรงประเด็นน้อย

น้อยที่สุด หมายถึง ข้อความเหมาะสม ตรงประเด็นน้อยที่สุด

ขอขอบพระคุณที่ให้ความอนุเคราะห์

นางสาวนิริญา มุลวันดี

นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

พูน ปณ ทิโต ชีเว

แบบวัดใฝ่เรียนรู้วิชานาฏศิลป์

คำชี้แจง

- แบบวัดฉบับนี้มีทั้งหมด 20 ข้อ ใช้เวลาในการทำ 40 นาที
- ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบวัดใฝ่เรียนรู้ในการเรียนวิชานาฏศิลป์แต่ละข้อแล้วพิจารณาตอบให้ตรงกับความรู้สึกและความเป็นจริงของนักเรียน โดยทำเครื่องหมาย V ลงในช่องว่างหลังข้อความที่กำหนดไว้ 5 ระดับ และแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนฉบับนี้ไม่มีคำตอบถูกหรือผิดเพราะแต่ละคนย่อมมีความรู้สึกและแนวการปฏิบัติที่ไม่เหมือนกันระดับความเป็นจริงมากที่สุด หมายถึง ข้อความตรงกับความรู้สึกและความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด มาก หมายถึง ข้อความตรงกับความรู้สึกและความเป็นจริงของนักเรียนมาก ปานกลาง หมายถึง ข้อความตรงกับความรู้สึกและความเป็นจริงของนักเรียนปานกลาง น้อย หมายถึง ข้อความตรงกับความรู้สึกและความเป็นจริงของนักเรียนน้อย น้อยที่สุด หมายถึง ข้อความตรงกับความรู้สึกและความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด
- ขอให้ตอบตรงตามความเป็นจริงของนักเรียน คำตอบของนักเรียนจะเป็นความลับไม่มีผลใดๆ ต่อนักเรียนตัวอย่าง

ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
(0)วิชานาฏศิลป์วิชาที่ข้าพเจ้าชอบ		/			
(00)ข้าพเจ้าสนใจเรียนวิชานาฏศิลป์				/	

จากข้อ (0) แสดงว่า ตามความเป็นจริงของนักเรียนวิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่ชอบมาก และจากข้อ (00) แสดงว่า ตามความเป็นจริงของนักเรียนสนใจปฏิบัติวิชานาฏศิลป์น้อยที่สุด

- ถ้านักเรียนต้องการเปลี่ยนคำตอบ ให้กากบาท (X) ทับคำตอบเดิม แล้วจึงเลือกคำตอบใหม่ตามที่นักเรียนต้องการ

แบบวัดใฝ่เรียนรู้วิชานาฏศิลป์

ชื่อ.....เลขที่.....ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/.....

โรงเรียนเสื่อโก้ววิทยาสรรค์

ข้อ ที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
1	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนวิชานาฏศิลป์มากกว่าวิชาอื่น ๆ					
2	วิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่น่าสนใจ					
3	วิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่ฝึกให้ข้าพเจ้าเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องจังหวะและปฏิบัติ					
4	วิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่ฝึกให้ข้าพเจ้ารู้จักเรียนรู้ด้วยตนเอง					
5	ในเวลาเรียนวิชานาฏศิลป์ข้าพเจ้าให้ความร่วมมือกับเพื่อน ๆ ทำกิจกรรม					
6	ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจเมื่อครูมาสอนในชั่วโมงวิชานาฏศิลป์					
7	วิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่ส่งเสริมให้ข้าพเจ้ารู้จักคิดสร้างสรรค์					
8	วิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่ฝึกให้ข้าพเจ้ามีสมาธิมากขึ้น					
9	ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจเมื่อถึงเวลาเรียนวิชานาฏศิลป์					
10	ข้าพเจ้ามีความตั้งใจ ที่จะฝึกปฏิบัติวิชานาฏศิลป์ให้สำเร็จตามเวลาที่กำหนด					
11	ข้าพเจ้าสนุกกับการฝึกปฏิบัติวิชานาฏศิลป์					
12	ข้าพเจ้านำการปฏิบัติวิชานาฏศิลป์ที่ยาก และซับซ้อนไปปรึกษาครู					
13	ข้าพเจ้าไม่ชอบช่วยเหลือเพื่อนฝึกซ้อมวิชานาฏศิลป์					

ข้อ ที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
14	ข้าพเจ้าทดลองปฏิบัติวิชานาฏศิลป์อีสาน หลาย ๆ วิธี					
15	ข้าพเจ้าชอบวิชานาฏศิลป์					
16	วิชานาฏศิลป์ส่งเสริมให้ข้าพเจ้าฝึกการฟัง การร้องการอ่านและทักษะปฏิบัติ					
17	ข้าพเจ้าชอบแข่งขัน และประกวดกิจกรรมทาง วิชานาฏศิลป์					
18	ข้าพเจ้าชอบแข่งขัน และประกวดกิจกรรมทาง วิชานาฏศิลป์					
19	เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้าชอบปฏิบัติวิชานาฏศิลป์					
20	ข้าพเจ้าเรียนวิชานาฏศิลป์อีสานเพราะถูกบังคับ					
คะแนนรวม		100 คะแนน				

ความคิดเห็นอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

พูน ปรุ ติโต ชิว

แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนวิชานาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง

- แบบสอบถามฉบับนี้ ถ้ามเกี่ยวกับเจตคติต่อการเรียนวิชานาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ขอให้ท่านนักเรียนอ่านข้อความในแต่ละข้ออย่างละเอียดและพิจารณารอบคอบก่อน แล้วจึงตัดสินใจเลือกตอบ
- การตอบแบบสอบถาม ไม่มีคำตอบถูกหรือผิด คำตอบไม่มีผลต่อการเรียนของนักเรียนแต่อย่างใด
- การตอบแบบสอบถามวัดเจตคติให้นักเรียนอ่านข้อความในมาตราวัดแต่ละข้อแล้วพิจารณาอย่างรอบคอบจึงทำเครื่องหมาย ในช่องทางขวามือที่ตรงกับความรู้สึกหรือความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด ในข้อใดข้อหนึ่ง จะมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับดังนี้
 - เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง นักเรียนเห็นด้วยกับข้อความนั้นมากเพราะข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกหรือความคิดเห็นของนักเรียนอย่างยิ่ง
 - เห็นด้วย หมายถึง นักเรียนเห็นด้วยกับข้อความนั้นมากเพราะข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกหรือความคิดเห็นของนักเรียนเป็นส่วนใหญ่
 - ไม่แน่ใจ หมายถึง นักเรียนไม่แน่ใจกับข้อความนั้นเพราะข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกหรือความคิดเห็นเป็นส่วนน้อย
 - ไม่เห็นด้วย หมายถึง นักเรียนไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้นเพราะข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกหรือความคิดเห็นของนักเรียน
 - ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง นักเรียนไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้นเป็นอย่างยิ่งเพราะข้อความนั้นไม่ตรงกับความรู้สึกหรือความคิดเห็นของนักเรียนอย่างยิ่ง

ข้อ	ความรู้สึกและความคิดเห็น	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
0	นักเรียนตั้งใจเรียนวิชานาฏศิลป์มากกว่าวิชาอื่นๆ		/			
00	นักเรียนทำกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนโดยไม่เต็มที					/

คำอธิบาย

- จากตัวอย่างในข้อ (0) แสดงว่านักเรียนอ่านข้อความแล้วรู้สึกเห็นด้วยกับข้อความนั้น
- จากตัวอย่างในข้อ (0) แสดงว่านักเรียนอ่านข้อความแล้วมีความรู้สึกไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับ
- แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาสังคมศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

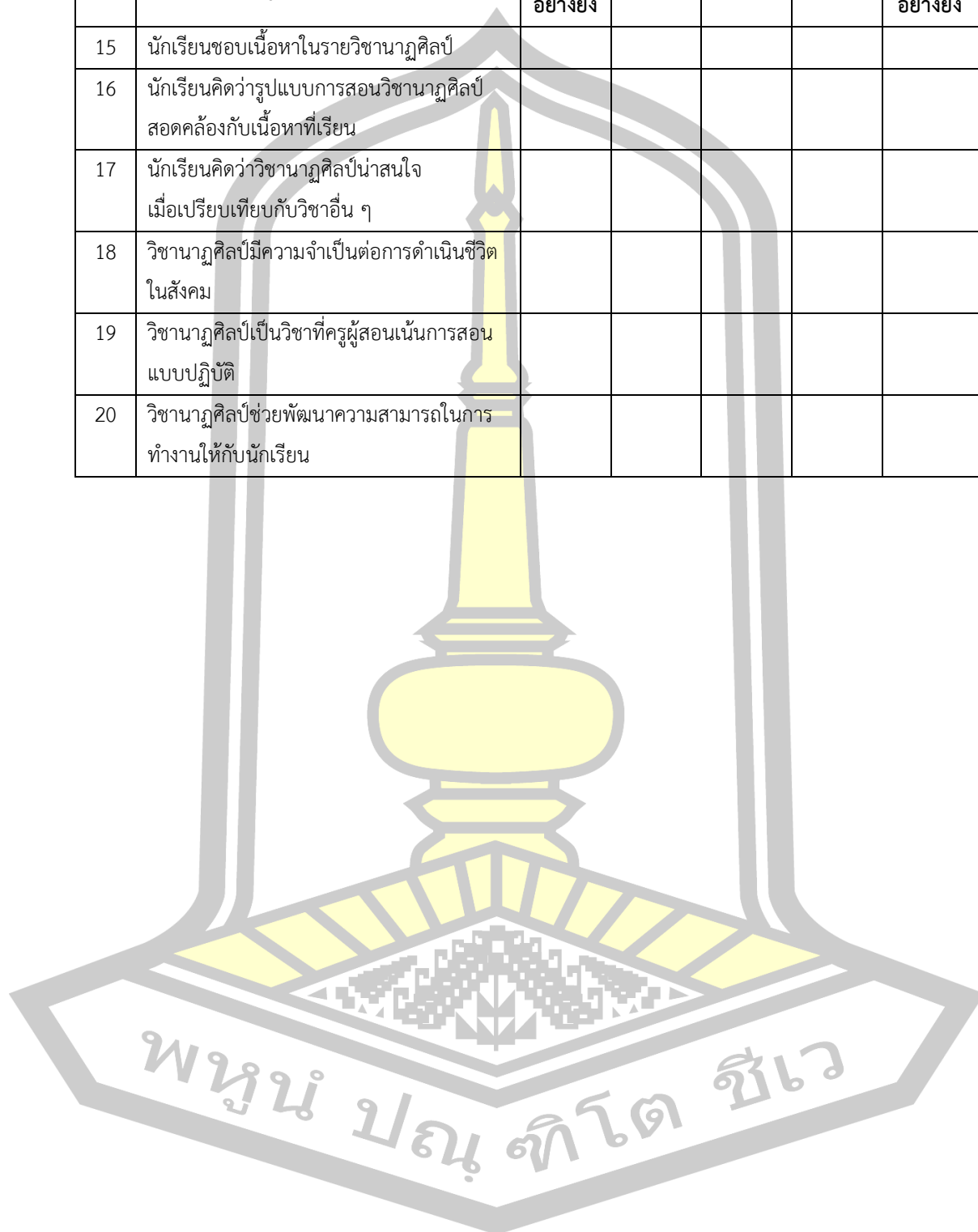
นางสาวนิรัญญา มุลวันดี ผู้สอน

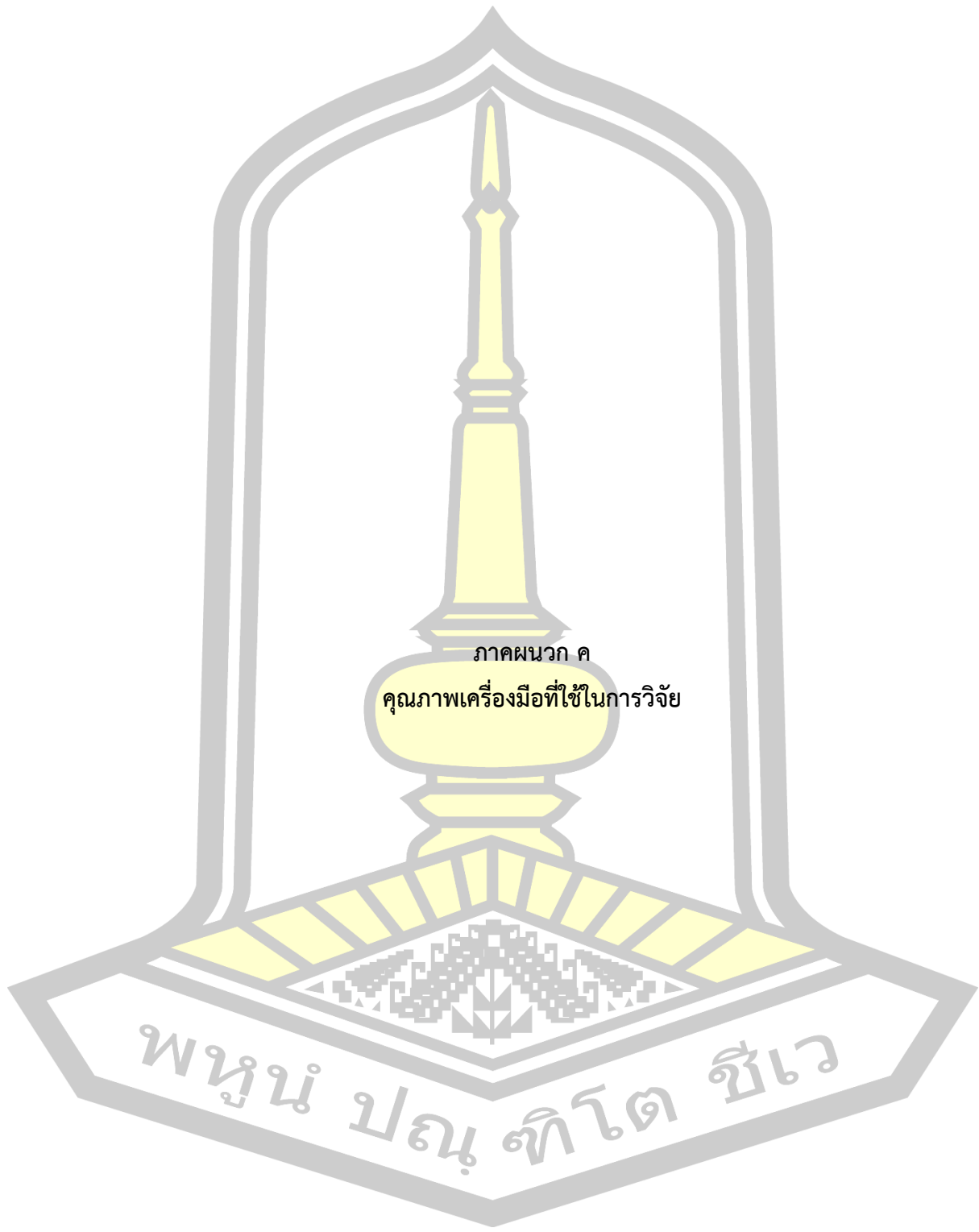
ชื่อ..... นามสกุล..... เลขที่.....ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง จงทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงที่สุดของนักเรียน

ข้อ	ความรู้สึกและความคิดเห็น	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1	นักเรียนชอบเรียนวิชานาฏศิลป์					
2	วิชานาฏศิลป์ทำให้นักเรียนเรียนอย่างมีความสุข					
3	นักเรียนรู้สึกสนุกและตื่นเต้นที่ได้ร่วมกิจกรรมในชั่วโมงนาฏศิลป์					
4	นักเรียนรู้สึกกระตือรือร้นในการเรียนวิชานาฏศิลป์					
5	นักเรียนมีความกระตือรือร้นกับการหาข้อมูลต่าง ๆ					
6	นักเรียนคิดว่าวิชานาฏศิลป์นี้ช่วยฝึกทักษะ					
7	นักเรียนรู้สึกชอบการเรียนวิชานาฏศิลป์ที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วม					
8	นักเรียนสนุกกับการหาข้อมูลในประเด็นปัญหาที่ครูกำหนดให้					
9	นักเรียนมีความสุขในการแสดงความคิดเห็นอภิปรายภายในกลุ่ม					
10	นักเรียนมีการพิจารณาข้อมูลก่อนการเชื่อในข้อมูลมากขึ้น					
11	นักเรียนมีความสุขกับการแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อน ๆ					
12	การปฏิบัติกิจกรรมในวิชานาฏศิลป์ทำให้นักเรียนที่เกิดความเข้าใจและจดจำได้ดียิ่งขึ้น					
13	การเรียนแบบเดิม ๆ น่าเบื่อและไม่น่าสนใจ					
14	นักเรียนไม่รู้สึกเบื่อหน่ายเวลาเรียนวิชานาฏศิลป์					

ข้อ	ความรู้สึกและความคิดเห็น	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
15	นักเรียนชอบเนื้อหาในรายวิชานาฏศิลป์					
16	นักเรียนคิดว่ารูปแบบการสอนวิชานาฏศิลป์ สอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน					
17	นักเรียนคิดว่าวิชานาฏศิลป์น่าสนใจ เมื่อเปรียบเทียบกับวิชาอื่น ๆ					
18	วิชานาฏศิลป์มีความจำเป็นต่อการดำเนินชีวิต ในสังคม					
19	วิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่ครูผู้สอนเน้นการสอน แบบปฏิบัติ					
20	วิชานาฏศิลป์ช่วยพัฒนาความสามารถในการ ทำงานให้กับนักเรียน					





ภาคผนวก ค
คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

พหุณฺ์ ปณฺุ ทิโต ชีเว

แบบทดสอบ

เรื่อง พ็อนกุไทกาหลินธุ์

คำชี้แจง ให้ผู้เรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

1. ข้อใดไม่ใช่การแสดงที่เรียกว่าเป็น “มหรสพ”
 - ก. ี๊ว
 - ข. ลิเก
 - ค. หนึ่งใหญ่
 - ง. ฝีตาโขน
2. ศิลปะการแสดงที่มีความสอดคล้องกับวิถีชีวิตของคนในภาคกลาง คือข้อใด
 - ก. ระบำเก็บใบชา
 - ข. เต็นกำรำเคียว
 - ค. ระบำร่อนแร่
 - ง. เซิ้งแห่ไข่มดแดง
3. ระบุว่าพื้นเมืองของภาคใต้เด็ดขาด คมชัด เพราะได้รับอิทธิพลมาจากอะไร
 - ก. ภาษาพูดที่รวดเร็ว
 - ข. วัฒนธรรมผสมผสานระหว่างไทยและมลายู
 - ค. ดินแดนชายทะเล ทำให้ศิลปะแสดงออกถึงคลื่นลมพายุที่รุนแรง
 - ง. คนตรีที่ชัดเจน รวดเร็ว ใช้กลองแขกและรำมะนา เป็นหลัก
4. ข้อใดกล่าวถูกต้องเกี่ยวกับความหมายของการแสดงพื้นบ้าน
 - ก. การแสดงพื้นบ้านเป็นการแสดงเพื่อหารายได้เลี้ยงชีพ
 - ข. การแสดงพื้นบ้านเป็นการแสดงที่น่ากลัว ทำให้ผู้คนตื่นเต้น
 - ค. การแสดงพื้นบ้านเป็นการแสดงที่ต้องอาศัยฝีมือสูงเทวดาในการดูแลรักษา
 - ง. การแสดงพื้นบ้านเป็นการแสดงเพื่อความบันเทิง สนุกสนาน ไม่ก่อให้เกิดรายได้
5. ข้อใดที่ไม่ใช่ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนาฏศิลป์พื้นเมือง
 - ก. สภาพภูมิศาสตร์
 - ข. ศาสนา
 - ค. ความเชื่อ
 - ง. ค่านิยม
6. ลักษณะเฉพาะของการแสดงนาฏศิลป์พื้นเมืองภาคเหนือ มีลักษณะเป็นอย่างไร
 - ก. มีความนุ่มนวล อ่อนหวาน งดงาม
 - ข. มีความรื่นเริง สนุกสนาน
 - ค. มีความเรียบง่าย ใช้สำนวนโวหารมาก
 - ง. มีความกระชับ รวดเร็ว

7. การแสดงพื้นเมืองแบ่งออกเป็นกี่ประเภท ได้แก่อะไรบ้าง
- 2 ประเภท คือ ลำนำ ทำนอง
 - 3 ประเภท คือ ลำนำ ทำนอง ต่อกลอน
 - 2 ประเภท คือ การแสดงเบ็ดเตล็ด ทำนอง
 - 3 ประเภท คือ ลำนำ ทำนอง การแสดงเบ็ดเตล็ด
8. การแสดงนาฏศิลป์ไทยชุดใดที่ไม่ใช่การแสดงพื้นเมืองของภาคใต้
- ระบำเก็บใบชา
 - ระบำร้อนแร่
 - มะโย่ง
 - กาหยง
9. คำว่า “เซิ้ง” มีความหมายว่าอย่างไร
- การแสดงที่เกิดมาช้านาน
 - จังหวะเพลงที่มีความสนุกสนาน
 - การแสดงที่ใช้ประกอบในพิธีกรรม
 - การฟ้อนของคนอีสานที่ประดิษฐ์ทำรำขึ้นจึงเรียกว่า “เซิ้ง”
10. ลักษณะการเดินถัดเรียงเท้าไปตามวงทวนเข็มนาฬิกาโดยเริ่มก้าวเท้าซ้ายตรงคำว่า “รำ” แล้วย่อเข่าลงเป็นการแสดงของภาคใด และมีชื่อเรียกว่าอย่างไร
- ภาคใต้ การแสดงชุด ร้อนแร่
 - ภาคอีสาน การแสดงชุด เซิ้งสวิง
 - ภาคกลาง การแสดงชุด รำชิมารำ
 - ภาคเหนือ การแสดงชุด ฟ้อนเทียน
11. การแสดงพื้นเมืองคือการแสดงที่นำท่าทางการรำรามาจากอะไร
- วิถีชีวิต
 - พิธีกรรม
 - การเกี่ยวพาราสีของหนุ่มสาว
 - ถูกทุกข้อ
12. การแสดงใดที่เน้นการรำเป็นหลักไม่เน้นเรื่องราว
- รำ
 - ละคร
 - ระบำ
 - ข้อ 1 และ 3 ถูก
13. ข้อใดคืออวัยวะหลักในการรำรำ
- คิ้ว
 - เอว
 - คาง
 - แก้ม
14. การรำรำตามหลักนาฏศิลป์แบ่งออกเป็นกี่ประเภท
- 2 ประเภท
 - 3 ประเภท
 - 4 ประเภท
 - 5 ประเภท

ตาราง 14 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เชี่ยวชาญ

ข้อสอบ ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที)			รวม	เฉลี่ย	สรุปผล
	1	2	3			
1	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
2	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
3	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
4	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
5	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
6	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
7	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
8	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
9	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
10	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
11	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
12	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
13	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
14	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
15	1	1	0	2	0.67	สอดคล้อง
16	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
17	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
18	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
19	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
20	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
21	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
22	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
23	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
24	1	1	0	2	0.67	สอดคล้อง

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อสอบ ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที)			รวม	เฉลี่ย	สรุปผล
	1	2	3			
25	1	1	0	2	0.67	สอดคล้อง
26	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
27	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
28	1	1	0	2	0.67	สอดคล้อง
29	1	1	0	2	0.67	สอดคล้อง
30	1	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
31	1	1	0	2	0.67	สอดคล้อง
32	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
33	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
34	1	1	0	2	0.67	สอดคล้อง
35	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
36	1	0	1	2	0.67	สอดคล้อง
37	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
38	1	1	0	2	0.67	สอดคล้อง
39	1	1	0	2	0.67	สอดคล้อง
40	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
41	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
42	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
43	1	1	0	2	0.67	สอดคล้อง
44	1	1	0	2	0.67	สอดคล้อง
45	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง

ตาราง 15 ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (B) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (P)	ค่าอำนาจจำแนก (B)	ผล
1	0.77	0.36	ใช้ได้
2	0.60	0.31	ใช้ได้
3	0.37	0.33	ใช้ได้
4	0.73	0.49	ใช้ได้
5	0.53	0.39	ใช้ได้
6	0.78	0.24	ใช้ได้
7	0.30	0.52	ใช้ได้
8	0.63	0.25	ใช้ได้
9	0.43	0.32	ใช้ได้
10	0.73	0.23	ใช้ได้
11	0.47	0.30	ใช้ได้
12	0.60	0.48	ใช้ได้
13	0.57	0.43	ใช้ได้
14	0.67	0.23	ใช้ได้
15	0.50	0.34	ใช้ได้
16	0.50	0.34	ใช้ได้
17	0.57	0.26	ใช้ได้
18	0.70	0.27	ใช้ได้
19	0.63	0.35	ใช้ได้
20	0.60	0.31	ใช้ได้
21	0.50	0.34	ใช้ได้
22	0.63	0.35	ใช้ได้
23	0.67	0.40	ใช้ได้
24	0.60	0.31	ใช้ได้
25	0.40	0.38	ใช้ได้

ตาราง 15 (ต่อ)

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (P)	ค่าอำนาจจำแนก (B)	ผล
26	0.43	0.42	ใช้ได้
27	0.67	0.40	ใช้ได้
28	0.60	0.48	ใช้ได้
29	0.80	0.41	ใช้ได้
30	0.87	0.30	ใช้ได้
31	0.60	0.31	ใช้ได้
32	0.53	0.39	ใช้ได้
33	0.77	0.36	ใช้ได้
34	0.60	0.31	ใช้ได้
35	0.77	0.36	ใช้ได้
36	0.60	0.31	ใช้ได้
37	0.60	0.31	ใช้ได้
38	0.67	0.40	ใช้ได้
39	0.57	0.26	ใช้ได้
40	0.77	0.32	ใช้ได้
41	0.47	0.30	ใช้ได้
42	0.70	0.27	ใช้ได้
43	0.73	0.32	ใช้ได้
44	0.83	0.28	ใช้ได้
45	0.27	0.36	ใช้ได้

ค่าความยาก (P) อยู่ในช่วง 0.27 – 0.83

และค่าอำนาจจำแนก (B) อยู่ในช่วง 0.23 – 0.49

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (r_{cc}) เท่ากับ 0.83

ตาราง 16 ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คนที่	X_i	X_i^2	$(x_i - c)$	$(x_i - c)^2$
1	27	729	12	144
2	24	576	9	81
3	23	529	8	64
4	22	484	7	49
5	23	529	8	64
6	22	484	7	49
7	23	529	8	64
8	22	484	7	49
9	24	576	9	81
10	21	441	6	36
11	22	484	7	49
12	21	441	6	36
13	22	484	7	49
14	20	400	5	25
15	21	441	6	36
16	23	529	8	64
17	22	484	7	49
18	19	361	4	16
19	22	484	7	49
20	19	361	4	16
21	18	324	3	9
22	18	324	3	9
23	17	289	2	4
24	18	324	3	9
25	21	441	6	36

ตาราง 16 (ต่อ)

คนที่	X_i	X_i^2	$(x_i - c)$	$(x_i - c)^2$
26	16	256	1	1
27	17	289	2	4
28	17	289	2	4
29	14	196	-1	1
30	15	225	0	0
รวม 30 คน	$\sum x_i$ = 613	$\sum x_i^2$ = 12787	$\sum (x_i - c)$ = 163	$\sum (x_i - c)^2$ = 1147

ค่าความเชื่อมั่น 0.83

$$r_{cc} = 1 - \frac{K \sum x_i - \sum x_i^2}{(k-1) \sum (x_i - c)^2}$$

- เมื่อ r_{cc} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 K แทน จำนวนของแบบทดสอบทั้งหมด
 X_i แทน คะแนนของแต่ละคน
 C แทน คะแนนเกณฑ์หรือจุดตัดของแบบทดสอบ (15)

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned} r_{cc} &= 1 - \frac{30(613) - 12787}{(30-1)(1147)} \\ &= 1 - \frac{5603}{33263} \\ &= 1 - 0.168 \\ &= 0.83 \end{aligned}$$

พหุ ประถมศึกษา ชีวะ

ตาราง 17 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อสอบ ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)			รวม	เฉลี่ย	สรุปผล
	1	2	3			
1	1	0	1	2	0.67	สอดคล้อง
2	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
3	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
4	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
5	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
6	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
7	1	0	1	2	0.67	สอดคล้อง
8	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
9	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
10	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
11	1	0	1	2	0.67	สอดคล้อง
12	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
13	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
14	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
15	1	0	1	2	0.67	สอดคล้อง
16	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
17	1	0	1	2	0.67	สอดคล้อง
18	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
19	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
20	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
21	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
22	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
23	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
24	1	1	1	3	1	สอดคล้อง

ตาราง 17 (ต่อ)

ข้อสอบ ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)			รวม	เฉลี่ย	สรุปผล
	1	2	3			
25	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
26	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
27	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
28	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
29	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
30	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
31	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
32	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
33	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
34	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
35	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
36	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
37	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
38	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
39	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
40	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
41	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
42	1	1	1	3	3	สอดคล้อง
43	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
44	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
45	1	1	1	3	1	สอดคล้อง

ตาราง 18 ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (P)	ค่าอำนาจจำแนก (r)	ผล
1	0.57	0.77	ใช้ได้
2	0.53	0.66	ใช้ได้
3	0.37	0.69	ใช้ได้
4	0.53	0.37	ใช้ได้
5	0.50	0.67	ใช้ได้
6	0.30	0.39	ใช้ได้
7	0.60	0.77	ใช้ได้
8	0.40	0.58	ใช้ได้
9	0.60	0.65	ใช้ได้
10	0.50	0.66	ใช้ได้
11	0.47	0.67	ใช้ได้
12	0.50	0.57	ใช้ได้
13	0.57	0.77	ใช้ได้
14	0.63	0.85	ใช้ได้
15	0.50	0.48	ใช้ได้
16	0.47	0.68	ใช้ได้
17	0.57	0.56	ใช้ได้
18	0.60	0.56	ใช้ได้
19	0.63	0.87	ใช้ได้
20	0.60	0.77	ใช้ได้
21	0.50	0.67	ใช้ได้
22	0.63	0.86	ใช้ได้
23	0.53	0.56	ใช้ได้
24	0.60	0.56	ใช้ได้
25	0.40	0.68	ใช้ได้

ตาราง 18 (ต่อ)

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (P)	ค่าอำนาจจำแนก (r)	ผล
26	0.37	0.47	ใช้ได้
27	0.67	0.76	ใช้ได้
28	0.60	0.66	ใช้ได้
29	0.57	0.65	ใช้ได้
30	0.67	0.85	ใช้ได้
31	0.60	0.76	ใช้ได้
32	0.53	0.57	ใช้ได้
33	0.70	0.96	ใช้ได้
34	0.60	0.66	ใช้ได้
35	0.70	0.76	ใช้ได้
36	0.63	0.64	ใช้ได้
37	0.60	0.66	ใช้ได้
38	0.60	0.55	ใช้ได้
39	0.57	0.57	ใช้ได้
40	0.70	0.75	ใช้ได้
41	0.50	0.36	ใช้ได้
42	0.70	0.74	ใช้ได้
43	0.73	0.86	ใช้ได้
44	0.63	0.54	ใช้ได้
45	0.33	0.28	ใช้ได้

ค่าความยาก (P) อยู่ในช่วง 0.30 – 0.73

และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ในช่วง 0.28 – 0.96

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.80

ตาราง 19 ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

ข้อที่	จำนวนนักเรียน ตอบถูก	สัดส่วนนักเรียน ตอบถูก (p)	สัดส่วนนักเรียน ตอบผิด (q)	pq
1	17	0.57	0.43	0.26
2	16	0.53	0.47	0.25
3	11	0.37	0.63	0.23
4	16	0.53	0.47	0.25
5	15	0.50	0.50	0.25
6	9	0.30	0.70	0.21
7	18	0.60	0.40	0.24
8	12	0.40	0.60	0.24
9	18	0.60	0.40	0.24
10	15	0.50	0.50	0.25
11	14	0.47	0.53	0.25
12	15	0.50	0.50	0.25
13	17	0.57	0.43	0.25
14	19	0.63	0.37	0.23
15	15	0.50	0.50	0.25
16	14	0.47	0.53	0.25
17	17	0.57	0.43	0.25
18	18	0.60	0.40	0.24
19	19	0.63	0.37	0.23
20	18	0.60	0.40	0.24
21	15	0.50	0.50	0.25
22	19	0.63	0.37	0.23
23	16	0.53	0.47	0.25
24	18	0.60	0.40	0.24
25	12	0.40	0.60	0.24

ตาราง 19 (ต่อ)

ข้อที่	จำนวนนักเรียน ตอบถูก	สัดส่วนนักเรียน ตอบถูก (p)	สัดส่วนนักเรียน ตอบผิด (q)	pq
27	20	0.67	0.33	0.22
28	18	0.60	0.40	0.24
29	17	0.57	0.43	0.25
30	20	0.67	0.33	0.22
31	18	0.60	0.40	0.24
32	16	0.53	0.47	0.25
33	21	0.70	0.30	0.21
34	18	0.60	0.40	0.24
35	21	0.70	0.30	0.21
36	19	0.63	0.37	0.23
37	18	0.60	0.40	0.24
38	18	0.60	0.40	0.24
39	17	0.57	0.43	0.25
40	21	0.70	0.30	0.21
41	15	0.50	0.50	0.25
42	21	0.70	0.30	0.21
43	22	0.73	0.27	0.20
44	19	0.63	0.37	0.23
45	10	0.33	0.67	0.22
				$\Sigma pq = 10.639$

ตาราง 20 สรุปผลคะแนนรวมของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

ข้อที่	คะแนนรวม (X) (คะแนนเต็ม 45 คะแนน)	X^2 (คะแนนเต็ม 2025 คะแนน)
1	33	1089
2	34	1156
3	33	1089
4	31	961
5	30	900
6	30	900
7	30	900
8	30	900
9	30	900
10	29	841
11	29	841
12	29	841
13	28	784
14	29	841
15	28	784
16	27	729
17	28	784
18	28	784
19	27	729
20	27	729
21	24	576
22	20	400
23	19	361
24	17	289
25	14	196

ตาราง 20 (ต่อ)

ข้อที่	คะแนนรวม (X) (คะแนนเต็ม 45 คะแนน)	X ² (คะแนนเต็ม 2025 คะแนน)
26	15	225
27	15	225
28	15	225
29	14	196
30	10	100
รวม	753	20275

แบบทดสอบวัดความสามารถในการแก้ปัญหาที่มีความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.80

$$KR - 20: r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ
 K แทน จำนวนข้อสอบ
 p แทน สัดส่วนของผู้ตอบถูกในข้อหนึ่งๆ
 q แทน สัดส่วนของผู้ตอบผิดในข้อหนึ่ง ๆ $= 1 - p$
 s^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนน

แทนค่าในสูตร

$$r_{tt} = \frac{30}{30-1} \left[1 - \frac{10.639}{45.823} \right]$$

$$= 0.80$$

ตาราง 21 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดการใฝ่เรียนรู้ของนักเรียนโดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อสอบ ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที)			รวม	เฉลี่ย	สรุปผล
	1	2	3			
1	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
2	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
3	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
4	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
5	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
6	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
7	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
8	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
9	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
10	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
11	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
12	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
13	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
14	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
15	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
16	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
17	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
18	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
19	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
20	1	1	1	3	1	สอดคล้อง

ตาราง 22 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดข้อความกับพฤติกรรมแสดงออกถึง
เจตคติโดยผู้เชี่ยวชาญ

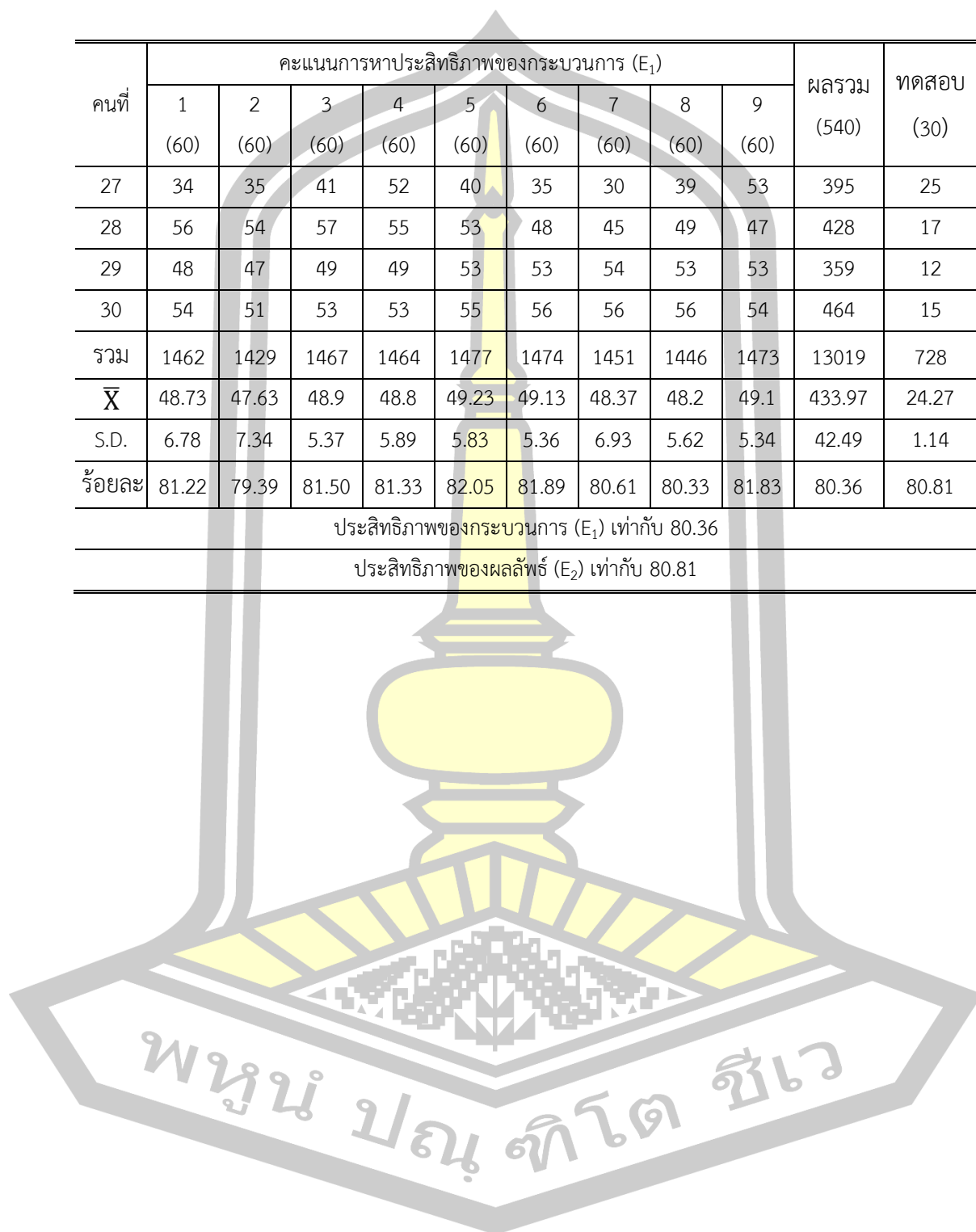
ข้อสอบ ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)			รวม	เฉลี่ย	สรุปผล
	1	2	3			
1	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
2	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
3	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
4	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
5	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
6	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
7	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
8	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
9	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
10	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
11	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
12	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
13	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
14	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
15	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
16	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
17	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
18	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
19	1	1	1	3	1	สอดคล้อง
20	1	1	1	3	1	สอดคล้อง

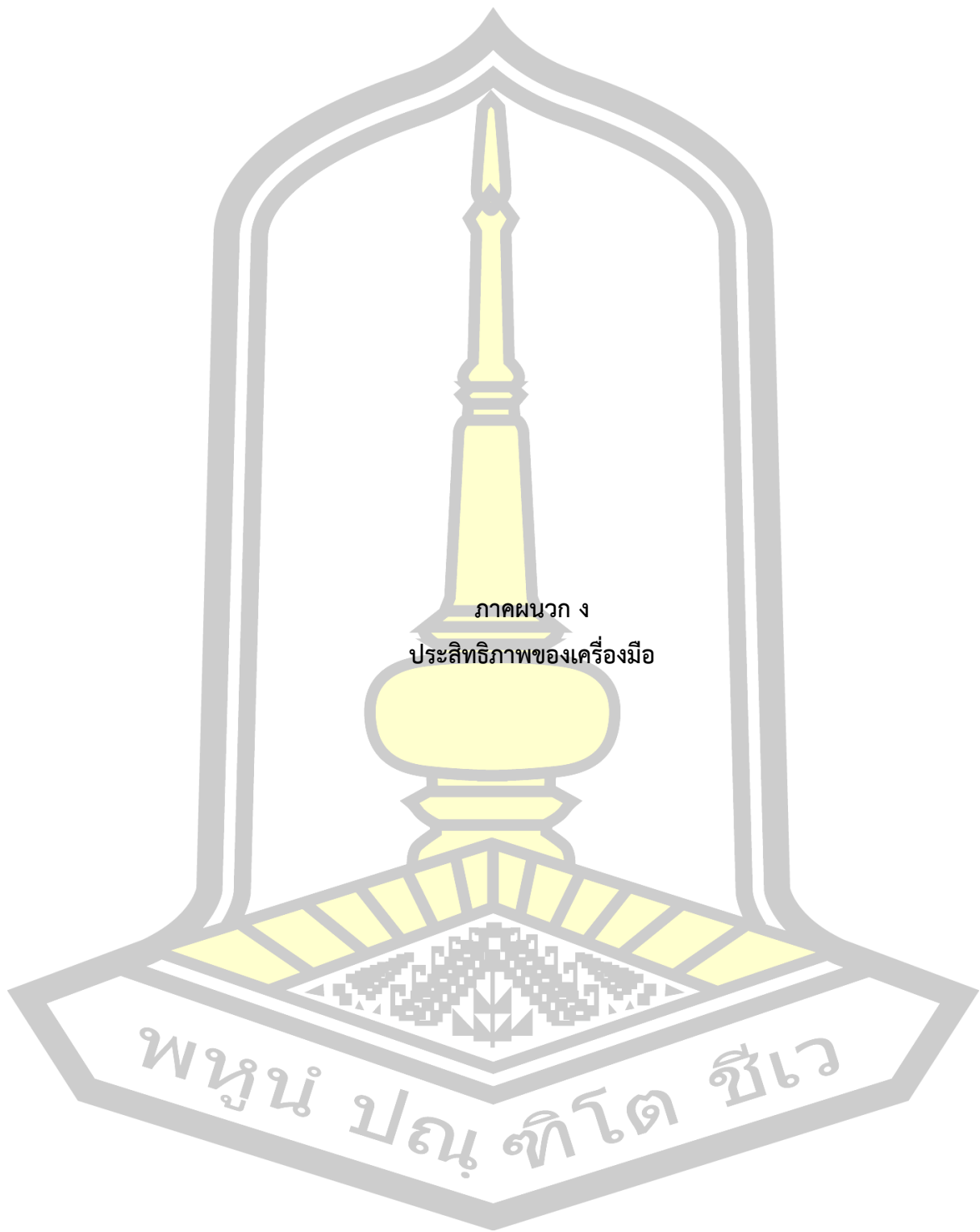
ตาราง 23 การทดลองแบบกลุ่มใหญ่หรือภาคสนาม (Field Testing) สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยถือเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80

คนที่	คะแนนการหาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)									ผลรวม (540)	ทดสอบ (30)
	1 (60)	2 (60)	3 (60)	4 (60)	5 (60)	6 (60)	7 (60)	8 (60)	9 (60)		
1	46	43	49	48	46	46	46	45	47	416	23
2	51	48	50	50	48	49	49	49	50	444	20
3	49	53	48	45	49	47	46	44	46	427	24
4	55	53	53	54	53	53	52	51	53	477	22
5	57	55	56	56	56	54	57	55	56	502	21
6	51	53	47	49	48	47	49	49	47	440	20
7	51	53	51	52	54	51	53	53	50	468	16
8	48	50	44	40	42	47	48	50	51	420	17
9	50	45	46	41	52	55	50	43	47	429	18
10	52	44	48	45	43	53	50	43	46	424	16
11	45	35	40	32	36	38	45	43	30	344	20
12	34	35	41	52	40	35	30	39	53	359	22
13	56	54	57	55	53	48	45	49	47	464	23
14	48	47	49	49	53	53	54	53	53	459	21
15	54	51	53	53	55	56	56	56	54	488	20
16	42	47	48	50	53	47	49	48	47	431	23
17	52	55	50	43	53	51	52	54	51	461	16
18	51	48	50	50	48	49	34	35	41	406	18
19	49	53	48	45	49	47	56	54	57	458	16
20	55	53	53	54	53	53	48	47	49	465	22
21	57	55	56	56	56	54	54	51	53	492	24
22	51	53	47	49	48	47	42	47	48	432	25
23	51	53	51	52	54	51	52	55	50	359	20
24	37	29	33	35	45	50	51	47	48	464	21
25	33	35	46	50	53	52	47	39	40	469	23
26	45	42	53	50	36	49	51	50	52	375	22

ตาราง 23 (ต่อ)

คนที่	คะแนนการหาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)									ผลรวม (540)	ทดสอบ (30)
	1 (60)	2 (60)	3 (60)	4 (60)	5 (60)	6 (60)	7 (60)	8 (60)	9 (60)		
27	34	35	41	52	40	35	30	39	53	395	25
28	56	54	57	55	53	48	45	49	47	428	17
29	48	47	49	49	53	53	54	53	53	359	12
30	54	51	53	53	55	56	56	56	54	464	15
รวม	1462	1429	1467	1464	1477	1474	1451	1446	1473	13019	728
\bar{X}	48.73	47.63	48.9	48.8	49.23	49.13	48.37	48.2	49.1	433.97	24.27
S.D.	6.78	7.34	5.37	5.89	5.83	5.36	6.93	5.62	5.34	42.49	1.14
ร้อยละ	81.22	79.39	81.50	81.33	82.05	81.89	80.61	80.33	81.83	80.36	80.81
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 80.36											
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 80.81											





ภาคผนวก ง
ประสิทธิภาพของเครื่องมือ

พหุบัณฑิตวิทยาลัย

ตาราง 24 ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่			
	1	2	3	4
ชื่อเรื่อง				
1. ความเหมาะสมของชื่อเรื่องกับเนื้อหาสาระ	5.00	5.00	5.00	5.00
สาระสำคัญ				
2. สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.67	4.67	4.67	4.67
3. สอดคล้องกับเนื้อหา	5.00	5.00	4.67	4.67
4. สอดคล้องกับกิจกรรม	4.67	4.67	5.00	4.67
มาตรฐานการเรียนรู้				
5. สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.67	4.33	4.33	5.00
6. สอดคล้องกับเนื้อหา	4.33	4.67	4.67	4.67
7. สอดคล้องกับกิจกรรม	4.33	4.67	5.00	4.67
ตัวชี้วัด				
8. สอดคล้องกับสาระสำคัญ	5.00	4.67	4.33	4.67
9. สอดคล้องกับมาตรฐาน	5.00	4.33	4.33	5.00
10. สอดคล้องกับเนื้อหา	5.00	4.67	5.00	4.67
จุดประสงค์การเรียนรู้				
11. สอดคล้องกับตัวชี้วัด	5.00	4.33	4.67	4.67
12. สอดคล้องกับเนื้อหา	5.00	4.67	4.67	4.67
13. สอดคล้องกับกิจกรรม	5.00	4.33	4.67	4.33
14. สาระการเรียนรู้	5.00	4.33	4.33	4.67
สอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร				
15. สอดคล้องกับเนื้อหา	4.67	4.67	4.67	4.67
16. สอดคล้องกับกิจกรรม	4.67	4.33	4.33	4.33
17. เหมาะสมกับเวลาที่สอน	4.33	4.67	4.67	4.67

ตาราง 24 (ต่อ)

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่			
	1	2	3	4
18. ผู้เรียนมีส่วนร่วมกับกิจกรรม	5.00	4.67	4.67	5.00
19. เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4.67	4.67	4.33	4.67
20. กิจกรรมสร้างความสนใจ	4.67	5.00	5.00	4.67
สื่อและแหล่งเรียนรู้				
21. สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	4.67	4.67	4.67
22. สอดคล้องกับเนื้อหา	4.67	4.00	4.00	4.00
23. สอดคล้องกับกิจกรรม	4.67	4.67	4.67	4.67
24. ได้รับความสนใจ	4.67	4.33	4.33	4.33
การวัดและประเมินผล				
25. สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	4.67	4.67	4.67
26. สอดคล้องกับเนื้อหา	5.00	4.67	4.67	4.33
27. การวัดที่ระบุไว้สามารถประเมินได้	4.33	5.00	4.67	4.67
28. ใช้เครื่องมือวัดที่หลากหลายและเหมาะสม	4.33	4.67	4.67	4.67
ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	4.76	4.61	4.62	4.64
S.D.	0.26	0.24	0.25	0.22
แปลผล	เหมาะสม มาก	เหมาะสม มาก	เหมาะสม มาก	เหมาะสม มาก

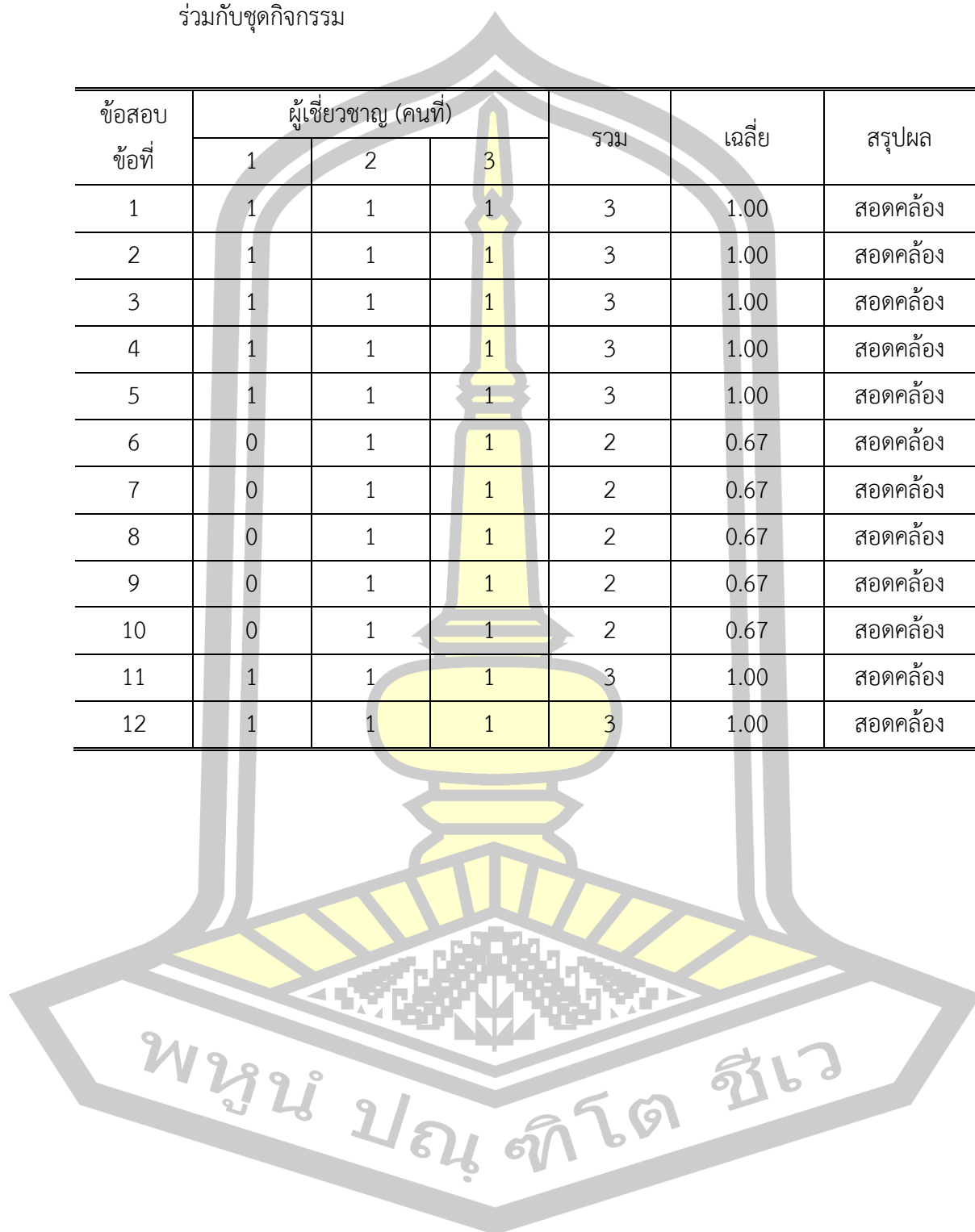
พหุบัณฑิต ชีวะ

ตาราง 25 ผลการประเมินคุณภาพชุดกิจกรรมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวแนวคิดของเดวีส์
ร่วมกับชุดกิจกรรม

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)			รวม	เฉลี่ย	สรุปผล
	1	2	3			
1	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
2	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
3	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
4	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
5	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
6	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
7	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
8	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
9	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
10	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
11	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
12	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
13	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
14	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
15	1	1	0	2	0.67	สอดคล้อง
16	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
17	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
18	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
19	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
20	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง

ตาราง 26 แบบประเมินบุคลิกภาพทักษะการแสดงโดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์
ร่วมกับชุดกิจกรรม

ข้อสอบ ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)			รวม	เฉลี่ย	สรุปผล
	1	2	3			
1	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
2	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
3	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
4	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
5	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
6	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
7	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
8	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
9	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
10	0	1	1	2	0.67	สอดคล้อง
11	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง
12	1	1	1	3	1.00	สอดคล้อง



ตาราง 27 ผลการวิเคราะห์คุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านใฝ่เรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ข้อที่	รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนวิชานาฏศิลป์มากกว่าวิชาอื่นๆ	4.54	0.58	มากที่สุด
2	วิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่น่าสนใจ	4.38	0.50	มาก
3	วิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่ฝึกให้ข้าพเจ้าเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องจังหวะและปฏิบัติ	4.23	0.76	มาก
4	วิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่ฝึกให้ข้าพเจ้ารู้จักเรียนรู้ด้วยตนเอง	4.38	0.50	มาก
5	ในเวลาเรียนวิชานาฏศิลป์ข้าพเจ้าให้ความร่วมมือกับเพื่อน ๆ ทำกิจกรรม	4.62	0.50	มากที่สุด
6	ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจเมื่อครูมาสอนในชั่วโมงวิชานาฏศิลป์	4.38	0.50	มาก
7	วิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่ส่งเสริมให้ข้าพเจ้ารู้จักคิดสร้างสรรค์	4.69	0.47	มากที่สุด
8	วิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่ฝึกให้ข้าพเจ้ามีสมาธิมากขึ้น	4.35	0.49	มาก
9	ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจเมื่อถึงเวลาเรียนวิชานาฏศิลป์	4.42	0.50	มาก
10	ข้าพเจ้ามีความตั้งใจ ที่จะฝึกปฏิบัติวิชานาฏศิลป์ให้สำเร็จตามเวลาที่กำหนด	4.38	0.50	มาก
11	แสวงหาความรู้อยู่เสมอและสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้	4.58	0.50	มากที่สุด
12	มีการจักรกระทำข้อมูลที่ดี การบันทึก การสรุปเป็นองค์ความรู้	4.38	0.50	มาก
13	ข้าพเจ้าขอช่วยเหลือเพื่อนฝึกซ้อมวิชานาฏศิลป์	4.42	0.50	ดีมาก
14	ข้าพเจ้าทดลองปฏิบัติวิชานาฏศิลป์อีสานหลายๆ วิธี	4.19	0.40	มาก
15	ข้าพเจ้าชอบวิชานาฏศิลป์	4.58	0.50	มากที่สุด
16	วิชานาฏศิลป์ส่งเสริมให้ข้าพเจ้าฝึกการฟัง การร้อง การอ่านและทักษะปฏิบัติ	4.42	0.50	มาก

ตาราง 27 (ต่อ)

ข้อที่	รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	แปลผล
17	ข้าพเจ้าชอบแข่งขัน และประกวดกิจกรรมทาง วิชานาฏศิลป์	4.58	0.50	มาก
18	ข้าพเจ้าชอบแข่งขัน และประกวดกิจกรรมทาง วิชานาฏศิลป์	4.62	0.50	มากที่สุด
19	เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้าชอบปฏิบัติวิชานาฏศิลป์	4.58	0.50	มากที่สุด
20	ข้าพเจ้าเรียนวิชานาฏศิลป์อีสานเพราะถูกบังคับ	4.62	0.50	มากที่สุด
คะแนนรวม		4.47	4.47	0.51

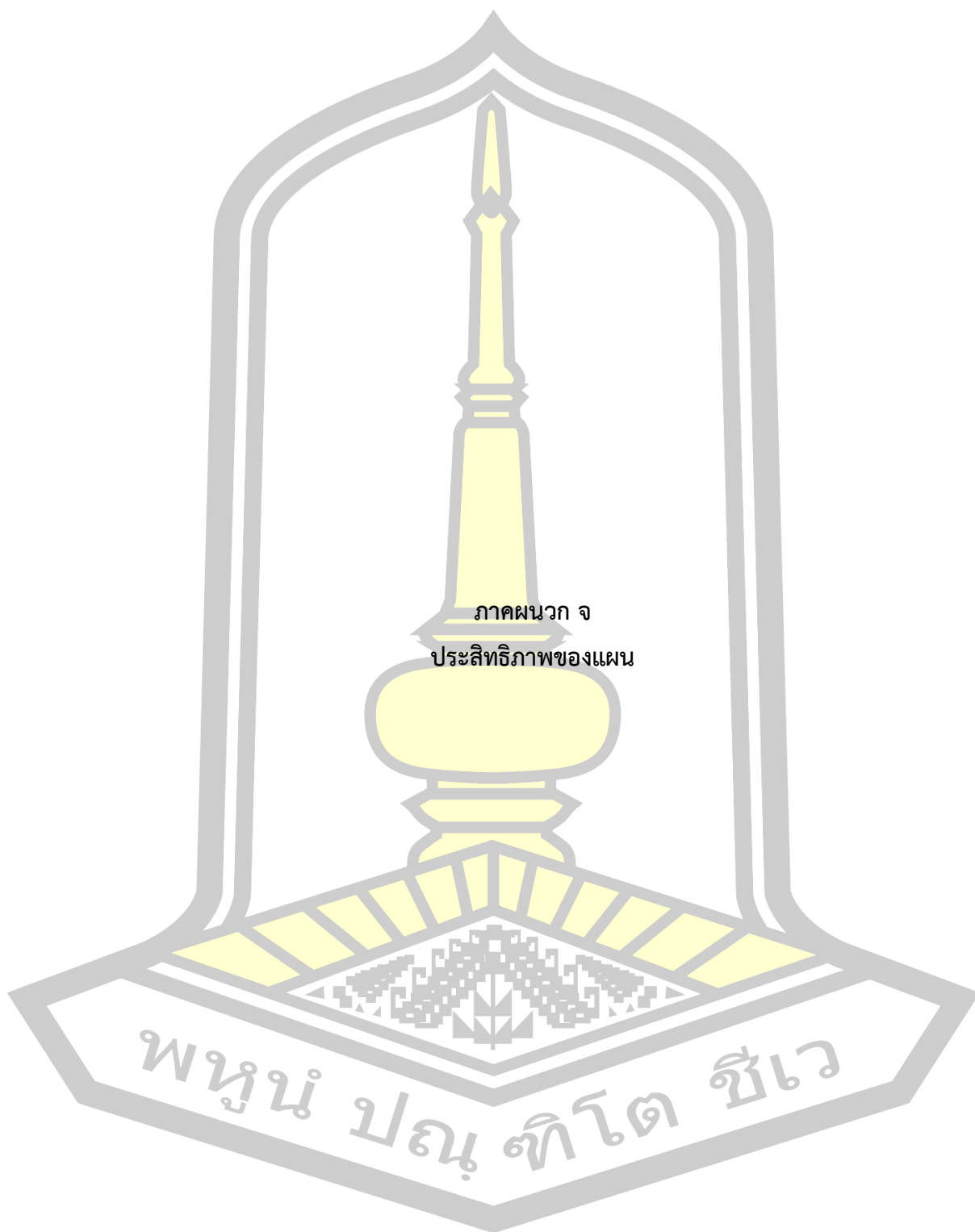
ตาราง 28 ผลการวิเคราะห์เจตคติต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการ
เรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม

ข้อที่	รายการ	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1	นักเรียนชอบเรียนวิชานาฏศิลป์	4.50	0.58	มาก
2	วิชานาฏศิลป์ทำให้นักเรียนเรียนอย่างมีความสุข	4.35	0.49	มาก
3	นักเรียนรู้สึกสนุกและตื่นตัวที่ได้ร่วมกิจกรรมในชั่วโมง นาฏศิลป์	4.23	0.76	มาก
4	นักเรียนรู้สึกกระตือรือร้นในการเรียนวิชานาฏศิลป์	4.38	0.50	มาก
5	นักเรียนมีความกระตือรือร้นกับการหาข้อมูลต่าง ๆ	4.54	0.51	มากที่สุด
6	นักเรียนคิดว่าวิชานาฏศิลป์นี้ช่วยฝึกทักษะ	4.38	0.50	
7	นักเรียนรู้สึกชอบการเรียนวิชานาฏศิลป์ที่ให้นักเรียนมี ส่วนร่วม	4.69	0.47	มากที่สุด
8	นักเรียนสนุกกับการหาข้อมูลในประเด็นปัญหาที่ครู กำหนดให้	4.35	0.49	มาก
9	นักเรียนมีความสุขในการแสดงความคิดเห็น อภิปราย ภายในกลุ่ม	4.42	0.50	มาก

ตาราง 28 (ต่อ)

ข้อที่	รายการ	\bar{X}	S.D.	แปลผล
10	นักเรียนมีการพิจารณาข้อมูลก่อนการเชื่อในข้อมูลมากขึ้น	4.38	0.50	มาก
11	นักเรียนมีความสุขกับการแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อนๆ	4.58	0.50	มากที่สุด
12	การปฏิบัติกิจกรรมในวิชานาฏศิลป์ทำให้ นักเรียนที่เกิดความเข้าใจและจดจำได้ดียิ่งขึ้น	4.27	0.45	มาก
13	การเรียนแบบเดิมน่าเบื่อและไม่น่าสนใจ	4.38	0.50	มาก
14	นักเรียนไม่รู้สึกเบื่อหน่ายเวลาเรียนวิชานาฏศิลป์	4.19	0.40	มาก
15	นักเรียนชอบเนื้อหาในรายวิชานาฏศิลป์	4.58	0.50	มากที่สุด
16	นักเรียนคิดว่ารูปแบบการสอนวิชานาฏศิลป์สอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน	4.42	0.50	มาก
17	นักเรียนคิดว่าวิชานาฏศิลป์น่าสนใจเมื่อเปรียบเทียบกับวิชาอื่น ๆ	4.58	0.50	มากที่สุด
18	วิชานาฏศิลป์มีความจำเป็นต่อการดำเนินชีวิตในสังคม	4.58	0.50	มากที่สุด
19	วิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่ครูผู้สอนเน้นการสอนแบบปฏิบัติ	4.58	0.50	มากที่สุด
20	วิชานาฏศิลป์ช่วยพัฒนาความสามารถในการทำงานให้กับนักเรียน	4.50	0.51	มาก
	รวม	4.44	0.07	มาก

พหุ ประถมศึกษา



ภาคผนวก จ
ประสิทธิภาพของแผน

พหุบัน ปณุ ทิโต ชีเว

ตาราง 29 การหาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และผลลัพธ์ (E_2) ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้
ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม โดยถือเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80

เลขที่	แผนที่ 1				
	ใบกิจกรรม (16 คะแนน)	ทักษะปฏิบัติ (20 คะแนน)	ไฟล์เรียนรู้ (9 คะแนน)	ข้อสอบหลังเรียน (10 คะแนน)	รวม (55 คะแนน)
1	14	17	8	9	48
2	12	18	7	8	45
3	14	17	8	8	47
4	15	16	8	7	46
5	15	15	7	8	45
6	14	15	9	8	46
7	14	16	7	9	46
8	13	16	7	9	45
9	14	15	8	8	45
10	15	17	8	8	48
11	14	15	7	9	45
12	16	18	6	8	48
13	15	17	7	8	47
14	14	16	8	9	47
15	14	15	7	8	44
16	13	16	8	8	45
17	14	15	7	8	44
18	14	14	8	8	44
19	15	15	8	7	45
20	13	16	7	8	44
21	14	17	7	9	47
22	14	18	7	9	48
23	14	15	8	7	44
24	14	17	7	9	47
25	15	15	8	8	46
26	14	16	7	7	44
รวม	367	417	194	212	1190
ค่าเฉลี่ย	88.22	80.19	82.91	81.54	83.22
\bar{X}	14.12	16.04	7.46	8.15	45.77
S.D.	0.82	1.11	0.65	0.67	1.42

ตาราง 29 (ต่อ)

เลขที่	แผนที่ 2				
	ใบกิจกรรม (16 คะแนน)	ทักษะปฏิบัติ (20 คะแนน)	ไฟเรียนรู้ (9 คะแนน)	ข้อสอบหลังเรียน (10 คะแนน)	รวม (55 คะแนน)
1	14	17	8	9	48
2	12	18	7	8	45
3	14	17	8	8	47
4	15	16	8	8	47
5	15	15	7	8	45
6	15	16	9	8	48
7	14	16	8	9	47
8	14	16	7	9	46
9	14	15	8	8	45
10	15	17	8	8	48
11	14	15	7	9	45
12	16	18	7	9	50
13	15	17	7	8	47
14	15	17	8	9	49
15	14	15	7	8	44
16	15	16	8	8	47
17	14	16	7	8	45
18	14	15	8	8	45
19	15	15	8	8	46
20	13	16	7	8	44
21	14	17	8	9	48
22	15	18	7	9	49
23	14	15	8	8	45
24	14	17	7	9	47
25	15	15	8	8	46
26	15	16	8	8	46
รวม	374	417	194	212	1209
ค่าเฉลี่ย	89.90	80.96	84.62	83.08	84.55
\bar{X}	14.38	16.19	7.62	8.31	46.50
S.D.	0.80	1.02	0.57	0.55	1.61

ตาราง 29 (ต่อ)

เลขที่	แผนที่ 3				
	ใบกิจกรรม (16 คะแนน)	ทักษะปฏิบัติ (20 คะแนน)	ไฟเรียนรู้ (9 คะแนน)	ข้อสอบหลังเรียน (10 คะแนน)	รวม (55 คะแนน)
1	15	18	8	9	48
2	14	18	8	8	45
3	14	17	8	9	47
4	15	17	8	8	47
5	15	16	7	8	45
6	15	16	9	8	48
7	14	17	8	9	47
8	15	17	7	9	46
9	14	16	8	8	45
10	15	17	8	9	48
11	15	17	7	9	45
12	16	18	8	9	50
13	15	17	7	8	47
14	15	17	8	9	49
15	14	16	7	8	44
16	15	16	8	9	47
17	14	16	8	8	45
18	15	16	8	8	45
19	15	15	8	8	46
20	14	16	7	9	44
21	14	17	8	9	48
22	15	18	8	9	49
23	14	16	8	8	45
24	15	17	8	9	47
25	15	17	8	8	46
26	15	16	8	8	46
รวม	382	434	203	222	1241
ค่าเฉลี่ย	91.83	83.46	86.75	85.38	86.78
\bar{X}	14.69	16.69	7.81	8.54	47.73
S.D.	0.55	0.79	0.49	0.52	1.43

ตาราง 29 (ต่อ)

เลขที่	แผนที่ 4				
	ใบกิจกรรม (16 คะแนน)	ทักษะปฏิบัติ (20 คะแนน)	ไฟเรียนรู้ (9 คะแนน)	ข้อสอบหลังเรียน (10 คะแนน)	รวม (55 คะแนน)
1	15	18	8	9	50
2	16	18	9	10	53
3	15	19	8	9	51
4	15	19	8	10	52
5	15	16	8	8	48
6	15	16	9	10	50
7	15	19	8	9	51
8	16	19	8	9	52
9	15	18	8	8	49
10	16	19	8	10	53
11	16	19	8	9	52
12	16	18	9	9	52
13	15	19	8	9	51
14	15	19	8	9	51
15	15	18	8	9	50
16	15	18	8	9	50
17	15	18	9	9	51
18	16	19	8	9	52
19	15	18	8	10	51
20	15	18	8	9	50
21	15	19	8	9	51
22	15	20	9	9	53
23	15	18	8	10	50
24	15	20	8	9	52
25	16	19	9	10	54
26	15	18	8	10	51
รวม	396	479	214	241	1330
ค่าเฉลี่ย	95.19	92.12	91.45	92.69	93.01
\bar{X}	15.23	18.42	8.23	9.27	51.15
S.D.	0.51	0.94	0.43	0.53	1.35

ตาราง 30 สรุปคะแนนการหาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)

คนที่	คะแนนการหาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)				ผลรวม (220)
	1 (55)	2 (55)	3 (55)	4 (55)	
1	48	48	48	50	194
2	45	45	47	53	190
3	47	47	48	51	193
4	46	47	47	52	192
5	45	45	48	48	186
6	46	48	48	50	192
7	46	47	47	51	191
8	45	46	46	52	189
9	45	45	48	49	187
10	48	48	48	53	197
11	45	45	47	52	189
12	48	50	50	52	200
13	47	47	47	51	192
14	47	49	49	51	196
15	44	44	48	50	186
16	45	47	47	50	189
17	44	45	46	51	186
18	44	45	48	52	189
19	45	46	48	51	190
20	44	44	49	50	187
21	47	48	48	51	194
22	48	49	49	53	199
23	44	45	48	50	187
24	47	47	47	52	193

ตาราง 30 (ต่อ)

คนที่	คะแนนการหาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)				ผลรวม (220)
	1 (55)	2 (55)	3 (55)	4 (55)	
25	46	46	47	54	193
26	44	46	48	51	189
รวม	1190	1209	1241	1330	4970
\bar{X}	45.77	45.50	47.73	51.15	191.15
S.D.	1.42	1.61	0.92	1.35	3.92
ร้อยละ	83.22	84.55	86.78	93.01	86.89

ตาราง 31 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม

เลขที่	ผลการทดสอบของนักเรียน		คะแนนเพิ่มขึ้น
	ทดสอบก่อนเรียน 30 คะแนน	ทดสอบหลังเรียน 30 คะแนน	
1	15	26	11
2	14	25	11
3	13	26	13
4	12	27	15
5	14	25	11
6	13	27	14
7	15	26	11
8	12	25	13
9	14	24	10
10	13	27	14
11	14	27	13

ตาราง 31 (ต่อ)

เลขที่	ผลการทดสอบของนักเรียน		คะแนนเพิ่มขึ้น
	ทดสอบก่อนเรียน	ทดสอบหลังเรียน	
	30 คะแนน	30 คะแนน	
12	14	24	10
13	15	23	8
14	16	25	9
15	13	27	14
16	14	24	10
17	15	25	10
18	14	26	12
19	15	25	10
20	13	24	11
21	12	26	14
22	14	26	12
23	15	27	12
24	14	26	12
25	17	28	11
26	14	25	11
รวม	364	666	
\bar{X}	14	25.62	
S.D.	1.2	1.19	
ร้อยละ	46.67	85.38	

วิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

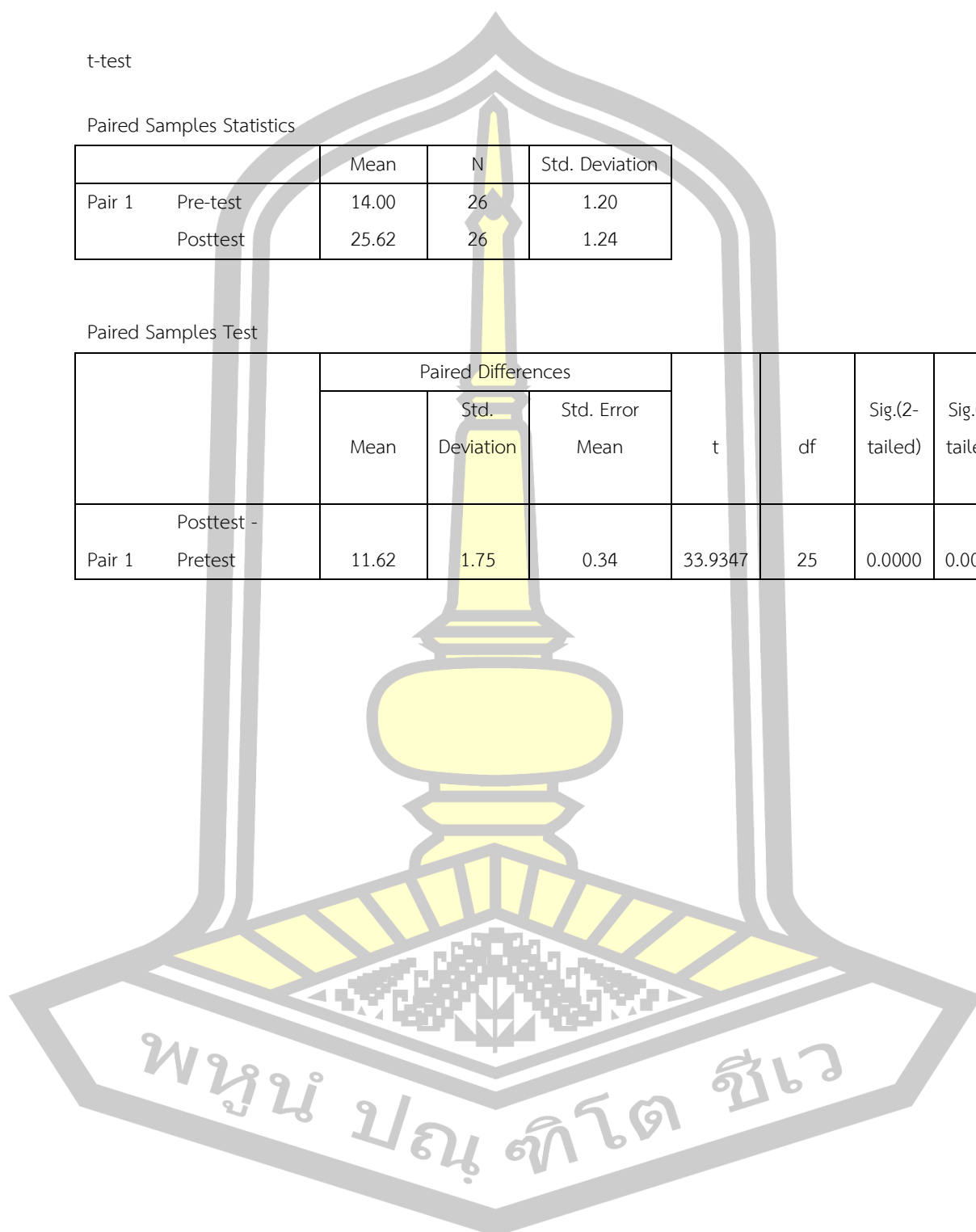
t-test

Paired Samples Statistics

		Mean	N	Std. Deviation
Pair 1	Pre-test	14.00	26	1.20
	Posttest	25.62	26	1.24

Paired Samples Test

		Paired Differences			t	df	Sig.(2-tailed)	Sig.(1-tailed)
		Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean				
Pair 1	Posttest - Pretest	11.62	1.75	0.34	33.9347	25	0.0000	0.0000



ตาราง 32 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการแสดง วิชา นาฏศิลป์ก่อนและหลังเรียนของ

เลขที่	ผลการประเมินทักษะการแสดงของนักเรียน		คะแนน เพิ่มขึ้น
	ทักษะการแสดงก่อนเรียน	ทักษะการแสดง หลังเรียน	
	60 คะแนน	60 คะแนน	
1	21	50	29
2	24	54	30
3	25	53	28
4	20	50	30
5	22	49	27
6	23	48	25
7	24	50	26
8	25	51	26
9	26	52	26
10	21	53	32
11	20	55	35
12	19	52	33
13	18	51	33
14	19	45	26
15	20	44	24
16	22	46	24
17	23	50	27
18	24	52	28
19	21	54	33
20	20	53	33
21	22	45	23
22	22	45	23
23	19	50	31

ตาราง 32 (ต่อ)

เลขที่	ผลการประเมินทักษะการแสดงของนักเรียน		คะแนน เพิ่มขึ้น
	ทักษะการแสดงก่อนเรียน	ทักษะการแสดง หลังเรียน	
	60 คะแนน	60 คะแนน	
24	20	52	32
25	22	54	32
26	19	55	36
รวม	561	1313	
\bar{X}	21.58	50.50	
S.D.	2.18	3.28	

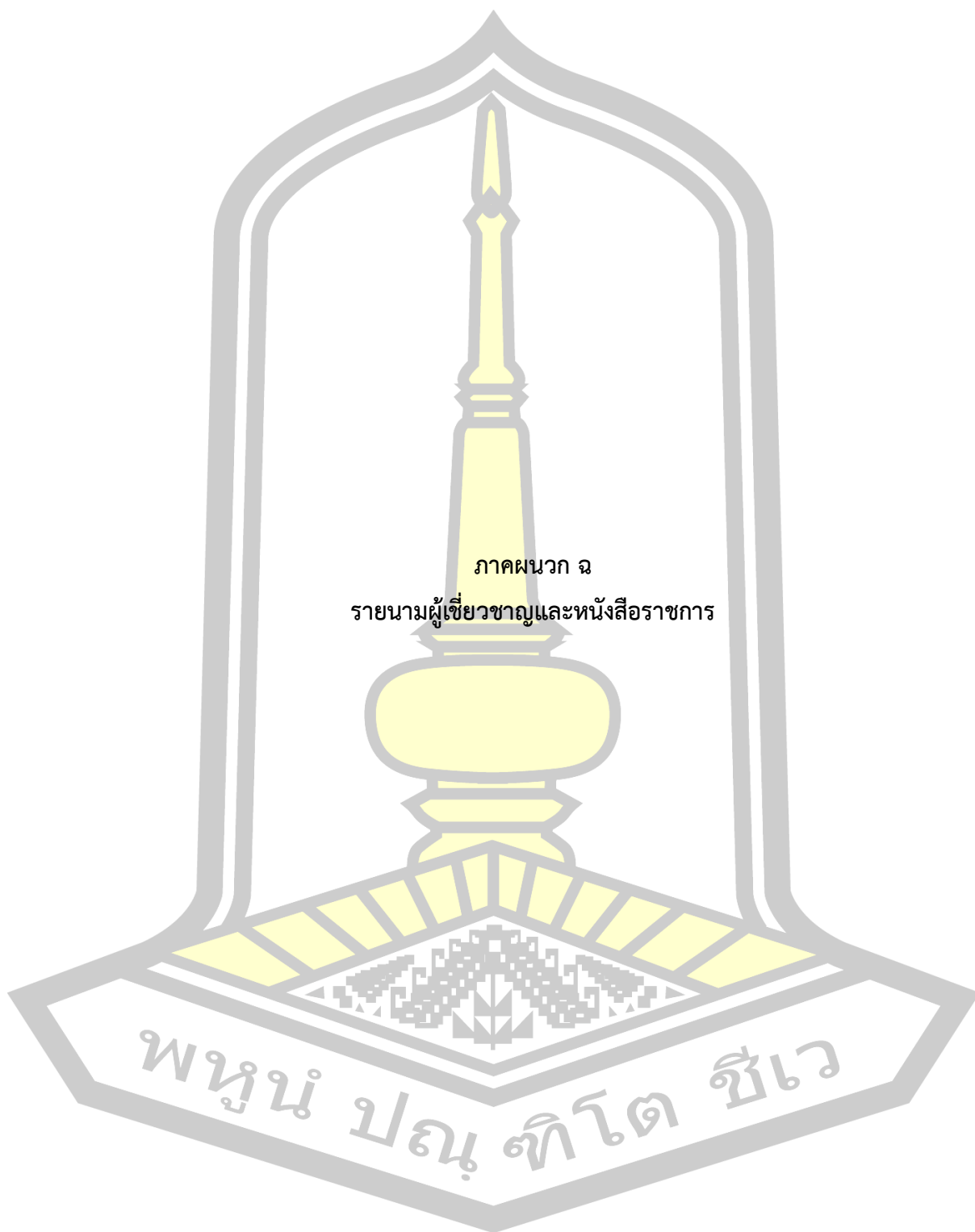
t-test

Paired Samples
Statistics

	Mean	N	Std. Deviation
Pair 1 Pre-test	1.92	26	0.48
Posttest	4.42	26	0.50

Paired Samples Test

	Paired Differences			t	df	Sig.(2- tailed)	Sig.(1- tailed)
	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean				
Pair 1 Posttest - Pretest	2.50	0.65	0.13	19.6699	25	0.0000	0.0000



ภาคผนวก ฉ
รายนามผู้เชี่ยวชาญและหนังสือราชการ

พหุจน์ ปณฺ ทิโต ชีเว

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. นางวิภาวี ไชยศรีจันทร์ ตำแหน่งครู วิทยฐานะเชี่ยวชาญ วุฒิการศึกษา ปริญญาโท กศ.ม.
สาขาหลักสูตรและการสอน เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านแผนการจัดการ
เรียนรู้ แบบวัดด้านใฝ่เรียนรู้ และแบบวัดเจตคติ
2. นางสุภาวดี ยนต์ชัย ตำแหน่งครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ วุฒิการศึกษา ปริญญาโท กศ.ม.
สาขาหลักสูตรและการสอน เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านแผนการจัดการ
เรียนรู้ แบบวัดด้านใฝ่เรียนรู้ และแบบวัดเจตคติ
3. นายวีระศักดิ์ มะลิมาศ ตำแหน่งครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ วุฒิการศึกษา ปริญญาตรี ศษบ.
การวัดและประเมินผลการศึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง
เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล





ที่ อว 0605.5(2)/ว478

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

13 กุมภาพันธ์ 2566

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน นางวิภาวี ไชยศรีจันทร์

ด้วย นางสาวนิรญา มุลวันดี นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการแสดงวิชานาฏศิลป์ ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคณะหลักสูตร (กค.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาคร อัมจักร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้ เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174
เบอร์โทรนิสิต 0927073893



ที่ อว 0605.5(2)/ว478

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

13 กุมภาพันธ์ 2566

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน นางสาวภาวดี ยนต์ชัย

ด้วย นางสาวนิรญา มุลวันดี นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการแสดงวิชานาฏศิลป์ ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กค.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาคร อัจฉกร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้ เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ กุสีอ่อน)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174
เบอร์โทรนิสิต 0927073893



ที่ อว 0605.5(2)/ว478

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

13 กุมภาพันธ์ 2566

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน นายวิระศักดิ์ มะลิมาศ

ด้วย นางสาวนิรญา มุลवंดี นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการแสดงวิชานาฏศิลป์ ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กค.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาคร อัมจักร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้ เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174

เบอร์โทรนิสิต 0927073893



ที่ อว 0605.5(2)/ว480

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

13 กุมภาพันธ์ 2566

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนเสื่อโก้ววิทยาสรรค์

ด้วย นางสาวนิริญา มูลวันดี นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการแสดงวิชานาฏศิลป์ ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กค.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาคร อัดจักร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้ เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้อนุญาตให้ นางสาวนิริญา มูลวันดี เก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ กุสีอ่อน)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-3174
เบอร์โทรนิสิต 0927073893



ที่ อว 0605.5(2)/ว479

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

13 กุมภาพันธ์ 2566

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนเสื่อโก้ววิทยาสรรค์

ด้วย นางสาวนิริญา มุลวันดี นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการแสดงวิชานาฏศิลป์ ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับชุดกิจกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาคร อัมฉัก เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้ เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวนิริญา มุลวันดี ทำการทดลองใช้เครื่องมือเพื่อผลิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ กุลีอ่อน)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174
เบอร์โทรนิสิต 0927073893

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสาวนิรัญญา มูลวันดี
วันเกิด	วันที่ 15 พฤษภาคม พ.ศ. 2539
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 13 บ้านหนองหว้า ตำบลจัวบา อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม รหัสไปรษณีย์ 44120
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ผู้ช่วยครู
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนเสื่อโก้ววิทยาสรรค์ ตำบลเสื่อโก้ว อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม รหัสไปรษณีย์ 44120
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2562 ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศป.บ.) สาขาวิชาศิลปะการแสดง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2566 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พูนัน ปณฺ ทิโต ชีเว